

בבית הדין הצבאי המיוחד

בפני:

אל"ם אורלי ירון - אב"ד
אל"ם שרון ניר - שופטת
סא"ל נועה זומר - שופטת

בעניין:

התובע הצבאי הראשי - המאשים

(ע"י ב"כ, סרן (מיל") גיא קונפורטי; סרן אלונה אשר)

נגד

ב/XXX סא"ל ג' ק' - הנאשם

(ע"י ב"כ, עו"ד אלי סבן)

הכרעת-דין

כללי

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של מעשה מגונה, הטרדה מינית, הדחה בחקירה, שיבוש מהלכי משפט והתנהגות שאינה הולמת. כנטען, בין השעה 20:00 לערך ביום 22.2.2011, לבין השעה 01:00 לערך ביום 23.2.2011, במשרדו כסגן מפקד בסיס בצ"ת XXX, ישב הנאשם על כסא הצמוד לשולחן, הושיב את טורי ל.ג. על ברכיו, אחז בפניה, נשק מספר פעמים על לחיה וכן נישקה על שפתיה. טורי ל.ג. קמה ממנו מספר פעמים, אך הנאשם אחז בידה, משך אותה והושיבה בחזרה על ברכיו. בשתי הזדמנויות, משך אותה אל ברכיו תוך שאחז במותניה, ובהזדמנות נוספת, הניח את ידו על ישבנה בעת שהושיבה עליו. לאחר מכן, בעוד היא יושבת על ברכיו, משך הנאשם את חלקה האחורי של חולצת המדים שלבשה טורי ל.ג., והוציא את החולצה מחגורת מכנס המדים. הנאשם הכניס את ידו אל מתחת לחולצתה וגופייתה של טורי ל.ג., והיא ניסתה להזיז את ידו, נעה במקומה וניסתה לדחוף את הכסא לאחור, ללא הצלחה. הנאשם העביר את ידו אל בטנה של טורי ל.ג., נגע בבטנה, והחל להרים את ידו אל עבר חזה. בתגובה, הוציאה טורי ל.ג. את ידו מחולצתה, ואמרה

"די", או מילים בעלות משמעות דומה. היא קמה פעם נוספת מברכיו, אך הוא הושיבה בחזרה.

בהמשך, ובשעה שטור' ל.ג. גלשה ברשת האינטרנט באמצעות מחשבו של הנאשם, חפן הנאשם בידו הימנית את חזה, מעל המדים שלבשה. טור' ל.ג. הזיזה את ידו, והוא שב וחפן את חזה פעם נוספת. טור' ל.ג. אמרה לנאשם "חאלאס ג' ק', אין לך במה לגעת", ובתגובה, הנאשם צחק.

לאחר דברים אלה, קמה טור' ל.ג. מברכיו של הנאשם, ובעקבותיה קם גם הוא, ונישק אותה על אפה, לאחר שהורידה את ראשה כלפי מטה. בהמשך לכך, תפס את ראשה בשתי ידיו, ונישק אותה על שפתיה כשלוש פעמים. בתגובה, התרחקה טור' ל.ג. מעט לאחור, עד אשר נשענה על השולחן, וכן הניחה את ידה על בטנו של הנאשם וניסתה לדחוף אותו. או אז, חדל הנאשם ממעשיו.

כנטען, ביצע הנאשם את כלל המעשים הנזכרים בעת שחיילת נוספת, רב"ט מ.ג., נוכחת במשרדו. במהלך אותן שעות בהן נמצאו השתיים במשרד, כרעה רב"ט מ.ג. בדרך בסמוך לנאשם, וגלשה ברשת האינטרנט במחשבו האזרחי. הוא נגע בחזה, והיא הזיזה את ידו, ואמרה לו "די". כעבור זמן מה, ולאחר שטור' ל.ג. יצאה מן המשרד, אמר הנאשם לרב"ט מ.ג. כי היא "מחרמנת אותו", והתבטא בפניה התבטאויות והצעות נוספות בעלות אופי מיני. בהזדמנות נוספת, בה יצאה טור' ל.ג. מן המשרד, ובעוד רב"ט מ.ג. עומדת בפתחה של דלת המשרד, התקרב אליה הנאשם ונגע בחוזקה בחזה, מעל לבגדיה. היא הזיזה את ידו, אך הוא שב ונגע בחזה פעם נוספת, כאשר הוא מנסה לפתוח את כפתורי חולצתה. רב"ט מ.ג. ניסתה שוב להזיז את ידו של הנאשם, ללא הצלחה, וכן אמרה לו "ג' ק' די". הנאשם ניסה להכניס את ידו השניה מתחת למכנסיה, והיא ניסתה להזיז את ידו. הוא חדל ממעשיו רק כאשר חזרה טור' ל.ג. אל המשרד.

לאחר ביצוע המעשים הנזכרים לעיל, אמרה טור' ל.ג. לנאשם כי השעה כבר מאוחרת, וכי עליה לבצע תורנות שמירה. היא ורב"ט מ.ג. ביקשו כי הנאשם יסיע אותן למגורי הבנות. כאשר הגיעו לרכבו, הראה להן הנאשם בקבוקי אלכוהול בתא המטען, והציע להן ללגום ממשקה "וודקה טראמפ". שתיהן לגמו מן המשקה, וכך עשה גם הנאשם. לאחר מכן, הסיע את השתיים למגורי הבנות, ושם נפרד מהן לשלום. רב"ט מ.ג. נשקה על לחיו של הנאשם, והוא הפנה את ראשו לעבר טור' ל.ג., על מנת שתעשה זאת גם היא. כאשר התקרבה כדי לנשקו, סובב הנאשם את ראשו, ונישק על שפתיה.

2. עוד נטען בכתב האישום, כי מספר ימים לפני יום ה-22.2.2011, במשרדו בבסיס בצ"ת, ובעת שרב"ט מ.ג. ישבה בסמוך אל הנאשם, וגלשה באינטרנט במחשב המצוי

במשרד, נגע בה הנאשם בחזה, מעל לחולצת המדים שלבשה, ובתגובה הזיזה את ידו. כנטען, ביצע זאת פעם נוספת במהלך אותו יום. במועדים נוספים שלפני יום ה-22.2.2011, במספר הזדמנויות, אמר הנאשם לרב"ט מ.ג. כי הוא מעוניין לקיים עימה יחסי מין, תוך שהוא מתבטא התבטאויות מיניות. בהזדמנות אחרת, כתב לה דברים דומים באתר האינטרנט "פייסבוק", כאשר התכתב עימה.

3. לנאשם מיוחסות כאמור גם עבירות של הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט. כנטען, ביום 23.2.2011 הגיעה רב"ט מ.ג. אל משרדו וסיפרה לו כי טור' ל.ג. הגישה נגדו תלונה במצ"ח בגין המפורט לעיל. בתגובה, פנה הנאשם לרב"ט מ.ג. ואמר לה "בבקשה אל תפילי אותי, אני מתחנן", וכן "תחשבי על הילדים שלי, מה עכשיו 25 שנה של קריירה יעופו", או מילים בעלות משמעות דומה. עוד אמר לה ש"הם ישברו אותך בחקירות", והזהיר אותה כי חוקרי מצ"ח יצותתו לטלפון שלה, ויקליטו את השיחות שתערוך עם טור' ל.ג.. כנטען, בעקבות הדברים הללו, נמנעה רב"ט מ.ג. מלמסור בתחילה בחקירתה במצ"ח את דבר היותה עדה לחלק מן המעשים המפורטים לעיל.

עוד נטען, כי בימים 27.2.2011-28.2.2011, לאחר שרב"ט מ.ג. נחקרה במצ"ח, בעקבות הגשת תלונתה של טור' ל.ג., התקשר הנאשם באמצעות טלפון נייד שבבעלותו של רס"ם אלכסנדר קומרוב אל מכשירה הסלולארי של רב"ט אלה שאולוב, וביקש לשוחח עם רב"ט מ.ג.. האחרונה מסרה לו, לבקשתו, את שסיפרה בחקירתה במצ"ח, ואת השאלות אותן נשאלה. בשיחה שקיימו השניים ביום 28.2.2011, סיפרה רב"ט מ.ג. לנאשם כי היא "חתומה על חשד למסירת עדות שקר ושיבושים בחקירה", ובתגובה אמר לה הנאשם כי "זה סתם", וכי "הם עושים את זה בשביל להפחיד אותה ולשבור אותה, ושלא תפחד", או מילים בעלות משמעות דומה. עוד הנחה את רב"ט מ.ג. ואת רב"ט אלה שאולוב ליצור עימו קשר באמצעות הטלפון הסלולארי הנזכר, ולא באמצעות הטלפון הנייד הצבאי שברשותו.

4. בתגובתו לכתב האישום (כפי שנמסרה בתזכורת מיום 5.7.2012), אישר הנאשם כי טור' ל.ג. ורב"ט מ.ג. היו במשרדו במועד הנ"ל, לבקשתן. טור' ל.ג. אכן גלשה ברשת האינטרנט במחשבו, אך לא ישבה עליו, מרצונה או ביוזמתו. עוד כפר בכל יתר המיוחס לו לגביה או לגבי רב"ט מ.ג.. אף שאכן הסיע את שתיהן אל מגורי הבנות, ואף שהן ראו כי בתא המטען ברכב ישנו אלכוהול, לא הציע להן הנאשם לשתות ממנו, ולא עשה כן בעצמו. בתום הנסיעה, לא נשק למי מהן. רב"ט מ.ג. אכן גלשה ברשת האינטרנט במשרדו בהזדמנות נוספת, אך הנאשם לא נגע בחזה, ולא אמר או כתב לה אמירות מיניות כמיוחס לו בהזדמנויות נוספות. לאחר פתיחת החקירה

נגדו, כל שביקש מרבי"ט מ.ג. ומרבי"ט אלה שאולוב, בחניה בבסיס ובנוכחות קצין בדרגת רס"ן, היה לספר את האמת הידועה להן. רבי"ט מ.ג. אכן נמנעה מלמסור דברים מסויימים בחקירותיה הראשונות, אך לא היה זה בגינו של הנאשם. הוא כופר כפירה כללית בכל המיוחס לו לגבי יצירת הקשר עימה או עם רבי"ט שאולוב, באמצעות מכשירו הנייד של רס"ם קומרוב.

התשתית הראייתית

פרשת התביעה

תלונתה של ל.ג.

5. ל.ג., אשר שירתה בעת הרלוונטית כפקידת כלי שיט, מסרה בעדותה כי הגיעה לבסיס בצ"ת XXX ביום 5.10.2010, ואז הכירה את הנאשם לראשונה, בצוותא עם עוד מספר חיילות שסיימו קורס. בהמשך, פגשה בו כאשר שפט אותה בהליכים משמעותיים (בין היתר, לעונש ריתוק בן 5 ימים), וכן ניהלה עימו שיחות חולין. באחת ההזדמנויות, כאשר ביצעה תורנות ש.ג. והוא נכנס עם רכבו לבסיס, שאל אותה לשלומה, והיא השיבה לו כי מאז פגישתם הראשונה, אז הביעה חוסר רצון לשרת במקום, השתלבה חברתית והיא מרוצה משירותה. בהזדמנות אחרת, הבחינה בו יוצא מן הבסיס עם חברתו באותה עת, ענת. היה זה במהלך שמירה של מ.ג. וחיילת בשם מיכל. מיכל אמרה לו כי היא רעבה, ובתגובה מסר לה סכום כסף, כדי שיזמינו עבורן פיצה. השלוש סיפרו לו על תחקיר לגבי שתיית אלכוהול בו היו מעורבות, והוא אמר להן "שינסה לקחת את המשפט". כך אכן היה, והנאשם הוא ששפט את העדה (וגזר לה 10 ימי ריתוק), ואת החיילות המעורבות הנוספות – מ.ג., אלה שאולוב, איריס גטנך ואור לב ארי. לאחר ההליך המשמעותי, בשעה 21:00 לערך, נותרה העדה במשרדו, בצוותא עם נגדת האבטחה ליאן צמח ועוד כשש חיילות (שאינן זכורות לה), והוא הציג להן, במשך כעשרים דקות, תמונות מטיוולים שערך בחו"ל. תוך כדי הדברים, והיות שלא נותר לה מקום לשבת והיא עמדה לצידו, נטל את ידה של העדה והושיבה עליו. היא עשתה כן למשך כשלוש דקות. לשאלת הסנגור, הבהירה כי "באותו זמן ראיתי אותו כסוג של אבא כזה, הוא מאוד דאג לי... לא ראיתי את זה כמשהו לא בסדר, לא ישבתי עליו בצורה פרובוקטיבית". לכן גם לא זכרה לספר על כך בחקירתה הראשונה במצ"ח, שם ביקשה להגיע לעיקר, ומטעם זה גם לא ציינה את חלקה של אלה שאולוב באירוע שיפורט להלן (עמ' 19, ש' 11 – עמ' 20, ש' 3; עמ' 24, ש' 14-32).

6. פגישתם הבאה של העדה והנאשם הייתה כעבור כחודש ימים, בעת שנשפטה בפניו בגין שימוש באלכוהול והפרת כללי השילוב הראוי בבסיס בצ"ת XXX. העדה אמרה הייתה להעיד במשפטה של חיילת נוספת, בשם צליל מזרחי, ושיקרה בעת

שאמרה כי האחרונה לא נכחה באירוע. היא עשתה כן משום שצליל סולקה מבסיס XXX, ואסור היה לה לשוב לשם. מאוחר יותר, מחליפו של הנאשם בדק את מכשירה הסלולארי של צליל, והבחין בהודעה מן העדה, בה הזמינה אותה לישון עימה בחדר. באותו ערב, התקשר הנאשם ל.מ.ג., וביקש לשוחח עם העדה. בשיחה, שאל מדוע לא מסרה לו את האמת, וציין כי הוא מאוכזב ממנה, כמי שהייתה "אשת אמונו". בתגובה, אמרה לו העדה כי תמסור לו את הדברים כהווייתם, ולבקשתה, הבטיח לה כי לא יספר על כך לאיש. בצהרי המחרת, התקשר אליה (ככל הנראה, לאחר שקיבל מ.מ.ג. את מספרה הסלולארי), וביקש ממנה להגיע למשרדו, תוך שהבטיח כי יאפשר לה לאכול לאחר מכן. היא עשתה כן, וכשהגיעה, ראתה כי באותו זמן מתנהל בפניו משפטה של צליל. הנאשם פנה אליה ושאל אם האחרונה שהתה בבסיס XXX, והיא השיבה בשלילה, כיוון שהתאכזבה מחשיפת הדברים. הנאשם הרים את קולו, היכה בשולחן ושב על השאלה, ומחמת החשש, השיבה העדה בחיוב. הנאשם ביקש ממנה לצאת, והיא פרצה בבכי. בהמשך, התקשרה אל הנאשם (אל אותו מספר באמצעותו יצר עימה קשר) ושאלה "למה הוא עשה לה את זה?". הנאשם ניתק את השיחה, ולאחר מכן טלפן אליה, ואף שלא דיבר בעצמו, היא שמעה ברקע את צליל אומרת כי "תהרוג אותה", ואת הנאשם עצמו מאיים על צליל כי אם תפגע בעדה, יגיש נגדה תלונה במשטרה. העדה פגשה ידיד וסיפרה לו, ולחיילות נוספות, על הדברים. לאחר מכן, ניגשה אל הרס"ר רונן ליבוביץ, ולשאלתו מדוע היא בוכה, סיפרה גם לו על שהתרחש. הנאשם הגיע למקום ואמר לה כי עשה את הדברים לטובתה, שכן הוא "לא רוצה שתסתובב עם ילדה כזו". הוא עדכן אותה כי שלח את צליל אל בסיס XXX, עד לכניסתה למחבוש (תוך שציין, בהקשר מיני, כי צליל תוכל לפגוש שם את החבר שלה). לאחר מכן חיבק את העדה, ונשק על מצחה.

7. מאוחר יותר, העדה שמעה את צליל מגדפת אותה. היא ניגשה אל הנאשם ועדכנה אותו בכך, וכן ביקשה כי ידאג עבורה לארוחה כפי שהבטיח. הוא אמר לה להיכנס לחדר האוכל, שם סעדה עימו ועם נגדת האבטחה ליאן. במהלך הארוחה, שאל את ליאן "מה אמר לה על העדה?", והיא מסרה כי סיפר לה שהעדה "ילדה טובה", ו"שהוא אוהב אותה". הדברים שימחו את העדה, אשר הרגישה "מאוד מקומבנת כי ג' ק' היה אדם חזק בבסיס, הוא היה מפחיד כזה, מאיים, הרגשתי שאף אחד לא יכול לדבר איתי ושממש יש לי כוח" (עמ' 4, ש' 27-31). הנאשם ביקש ממנה להגיע אליו באותו ערב למשרדו, כדי לשוחח על ההליך המשמעתי בעניינה של צליל. העדה אמרה לו כי תגיע עם מ.ג. ואלה שאולוב, והנאשם הסכים. בשעה 19:45 לערך טלפנה מ.ג. אל הנאשם (העדה התביישה לעשות כן בעצמה), ושאלה האם הוא פנוי, והאם חיילי בסיס XXX כבר עזבו (שכן העדה חששה להגיע למקום כאשר הם שם, לאחר שנודע כי "הלשינה על צליל"). הנאשם השיב בחיוב, והשתיים הגיעו למשרדו. העדה

ישבה מולו, והם שוחחו על המשפט ועל נושאים נוספים, ובכללם מראה החיצוני של העדה. הנאשם ציין "שהוא אוהב את הלחיים שלה, אוהב לצבוט אותן". הוא אמר לה כי ריחם עליה כאשר בכתה קודם לכן, תפס בידה ומשך אותה סביב לשולחן, כדי שתשב עליו. מ.ג. הייתה משמאלם באותו זמן, "התעסקה בדברים שיש לו במשרד". העדה התיישבה על קצה ברכיו, והוא תפס בלחייה בידו האחת, משך אותה לכיוונו ונישק אותה שלוש נשיקות לכיוון פיה – האחת על לחיה, האחת קרובה לפיה, "ואחת ממש על חצי פה", מצד ימין (עמ' 5, ש' 13-24; עמ' 16, ש' 33-30; עמ' 17, ש' 8-24). העדה הייתה בטוחה כי המדובר בטעות, בשל הקפדתו היתרה של הנאשם בנושאי השילוב הראוי: "הייתי קצת בהלם, אבל אמרתי שזה לא יכול לקרות, הוצאתי את זה לעצמי ישר מהראש, לא האמנתי שזה קורה". בהמשך שוחחו על נושאים אחרים, שאינם זכורים לה, והיא קמה מן הנאשם, והתיישבה לצידו. כאשר קמה ממנו, לא היה זה "בדרמטיות", וגם הוא לא משך אותה בחזרה אליו: "הוא לא ניסה לאנוס אותי או משהו. אני אמרתי מהתחלה, הוא לא היה אגרסיבי הוא עשה את זה לאט ובעדינות... צעד צעד לראות אם אולי כנראה נזרום איתו" (עמ' 17, ש' 27 – עמ' 18, ש' 3). בהקשר זה, אישרה בחקירתה הנגדית כי בכל פעם בה ביקשה לקום מן הנאשם, יכולה הייתה לעשות כן (אף שלאחר מכן, שב והזמין אותה לשבת עליו), וגם הבחירה אם לשבת עליו מלכתחילה הייתה תלויה ברצונה שלה (עמ' 23, ש' 30-8; עמ' 36, ש' 11-7).

העדה ביקשה מן הנאשם להיכנס לרשת ה"פייסבוק" במחשבו האזרחי: "אנחנו בבסיס סגור וגם הייתי בשבוע שמירות בXXX הרבה זמן ולא יצא לי להתעדכן אז ביקשתי לראות את העדכונים שלי". הנאשם הסכים, ולכן התקדמה לכיוונו וביקשה שיקום ממקומו, כיוון שכדי לגשת למחשב עליה לשבת בכסאו. בתגובה, אמר לה הנאשם "בואי תשבי", תוך שטפח על ברכיו. העדה התיישבה "ממש על קצה ברכיו", ונכנסה לחשבון הפייסבוק שלה. הנאשם התבונן בתמונה של בת דודתה, שהיא דוגמנית, ואמר "וואי איזה כוסית". היא סיפרה לו על בת דודה נוספת שהיא דוגמנית, "שהיא כושית והיא ממש דומה לריהאנה", ובזמן שנכנסה לפרופיל שלה, סיפר לה כי בעבר קיים יחסי מין בחו"ל עם "אחת שהיא כושית", ו"נגעל". כאשר הראתה לו את בת הדודה הנוספת, ואמרה "שהיא מוקה ולא ממש שחורה", אמר כי "היא גם כוסית". באותו שלב, לא קמה מישיבתה על הנאשם, משום ש"לא ראיתי את זה כמשהו שהוא לא בסדר, לא חשבתי שזה משהו שהוא עושה לא בסדר". הוא, מצידו, תפס בידו הימנית בבטנה התחתונה, ואמר "יואו איך אני אוהב את הכרס הזאת אני אוהב כשיש מה לתפוס" (ואף השווה את גופה לזה של מ.ג.), ו"אמר שהוא מעדיף את הגוף שלי, שהוא יותר מלא": עמ' 28, ש' 19-17). לאחר כעשר דקות, הניח את ידו על חזה, מעל הבגדים (בחקירתה השלישית במצ"ח אמנם תיארה סדר שונה של הדברים, אך היה זה משום שבאותה עת, ובטרם נזכרה בדברים במסודר

בהכנתה לעדות, "הגעתי למצב שאני לא זוכרת בדיוק את הסדר של הדברים. אמרתי לה בערך מה היה שם" (עמ' 35, ש' 23 – עמ' 36, ש' 2). גם כיום, "את הנגיעות אני זוכרת ממש טוב אבל את הסדר של הדברים לא": עמ' 42, ש' 24-22).

העדה הזיזה את ידו של הנאשם, "וחשבתי שזה בטעות והוא רוצה שוב לתפוס לי בכרס", קמה ממנו, עשתה עצמה כ"מתעסקת בדברים שלו בחדר", והתיישרה בכסא מולו (עמ' 6, ש' 14-33; עמ' 28, ש' 17-26). בשלב זה, הגיעה למקום אלה שאולוב, והעדה ניגשה עימה לחדר השירותים, שם אמרה לה כי "נראה לה שג' ק' נגע לה בחזה ונישק אותה". אלה אמרה לה כי המדובר ודאי בטעות, והעדה נרגעה מעט ושבה עימה אל המשרד (כך מסרה גם בחקירתה הנגדית, עמ' 27, ש' 22-32). כפי שהסבירה, עקב הקפדתו של הנאשם בנושאי השילוב הראוי (בגינה אף נשפטה בפניו, פעמיים), "לא חשבתי שזה קורה וניסיתי להרחיק מעצמי את המחשבה הזאת גם כשהוא נישק אותי פעם ראשונה וגם כשהוא נגע לי בחזה ועוד הלכתי ממנו לשירותים, יכולתי לברוח ולא חשבתי על זה ככה. חשבתי שאולי הוא עשה את זה בטעות" (עמ' 18, ש' 14-22; עמ' 28, ש' 4-29). ייתכן, כפי שמסרה אלה שאולוב, כי אלה נכנסה אל החדר בעת שהעדה הציגה לנאשם את בנות דודה בפייסבוק – היינו, הציגה לו אותן לאחר שכבר נגע בה, אך כאמור, העדה הייתה מבולבלת מן המגע, ומכל מקום הציגה את קרובותיה "בצחוק" (עמ' 39, ש' 6-23).

לשאלות הסנגור, אישרה העדה כי ייתכן שיצאה מן המשרד פעם נוספת, כנטען בכתב האישום – אולי לצורך חתימה ביומן המרותקים (עמ' 43, ש' 13-27).

8. כאשר חזרה עם אלה אל החדר, ונכנסה לחדרה של הפקידה המחובר למשרדו של הנאשם, ראתה את מ.ג. "ממש צמודה לדלת והוא היה ממש קרוב אליה". היא לא ראתה את הנאשם דוחף את מ.ג. אל הדלת, ואם בחקירתה במצ"ח ציינה כי הנאשם "השעין" את מ.ג. אל הדלת, הרי בפועל, התכוונה לכך שהאחרונה נשענה על הדלת, כאשר הנאשם מולה (עמ' 26, ש' 1-17). כאשר הבחין בהן הנאשם, נכנס אל תוך המשרד והתיישב בכסאו. אלה עזבה תוך פרק זמן קצר, כעשר דקות או יותר (עמ' 35, ש' 1-5). כעשר דקות לאחר שובה של העדה אל החדר התקשרה אל הנאשם חברתו ענת, והוא ביקש כי החיילות ישמרו על השקט, לבל תדע כי הן נמצאות שם. לאחר השיחה, סיפר להן על יחסי המין עימה, ושאל את מ.ג. עם כמה אנשים קיימה יחסים. הוא הפנה שאלה זהה גם אל העדה, והיא סיפרה לו על שני חבריה "בתמימות, לא יודעת מה חשבתי לעצמי". הם שוחחו "על כל מיני דברים מצחיקים", ומ.ג. הייתה "חייכנית"; "גם אני צחקתי זה לא קשור" (עמ' 31, ש' 12-14). העדה ביקשה להיכנס שוב אל ה"פייסבוק", מבלי לשבת על הנאשם, ולכן התיישבה עם ברכיה על הרצפה, אך הדבר לא היה נוח, והוא אמר לה "בואי בואי עליי". היא שבה והתיישבה עליו, משום שהתביישה לומר שאינה רוצה לעשות כן

(עמ' 24, ש' 9-13). להערכתה, במהלך כל חמש השעות בהן שהתה במשרדו של הנאשם, ישבה עליו כשעה במצטבר. אם נקבה בחקירתה במצ"ח בפרק זמן ארוך יותר, הרי שגם אז, הייתה זו הערכה בלבד, "כי רוב הזמן היינו בפייסבוק" (עמ' 16, ש' 15-18, עמ' 22, ש' 12 - עמ' 23, ש' 7).

9. מ.ג. הגיעה משמאלם, כדי להתבונן גם היא במחשב, ונכנסה לפייסבוק. העדה הבחינה כי השניים מופיעים זה בחשבונה של זו, ושאלה "איך זה שאין לי אותו" (שכן באותו זמן, סברה כי נגיעותיו הקודמות בה היו "בטעות": עמ' 37, ש' 24-28). הנאשם אמר לה להוסיפו לחשבונה, ובהמשך לכך נכנס לחשבוננו-שלו ואישר את החברות. לאחר מכן, נכנסה שוב לחשבונה, בעוד הנאשם משוחח עם מ.ג., המצויה בקרבתם. באותה עת, משך הנאשם את חולצת המדים של העדה מאחור, הכניס את ידו מתחת לחולצתה וגופייתה, "ועשה לה דגדוגים כאלה מאחורה" (העדה הדגימה תנועות מעלה ומטה). היא הוציאה את ידו במהירות, אך הוא שב והכניס את ידו. היא "עשתה מבחן עם עצמה, לאן הוא יכול להגיע ומה הוא מנסה לעשות", ואז הוא "הרים את היד שלו ממש למעלה, הוריד, עשה לה מעין דיגי ואז הוא פשוט הכניס את היד שלו לכיוון הבטן", והרים את ידו. כאשר עמד להגיע עם ידו אל חזה, הוציאה את ידו ואמרה "חלאס ג' קי" (עמ' 8, ש' 4-10. גם בחקירתה הנגדית, הבהירה כי כאשר הכניס את ידו אל מתחת לחולצתה, "לא נגע בחזה בדיוק", וכי כאשר אכן נגע בחזה, היה זה מעל לבגדים: עמ' 16, ש' 19-29; עמ' 28, ש' 30 - עמ' 29, ש' 5). בתגובה, הניח את ידו על חזה, מעל המדים, והיא קמה ונעמדה, כיוון ש"לא רציתי להראות שמשו לא בסדר כי פחדתי" - הגם ש"באותו רגע לא חשבתי שזה הולך להגיע לאונס, אני לא ידעתי מה עבר לו בראש... אולי ניסה את הגבולות שלו מה הוא יכול לעשות או לא" (עמ' 20, ש' 13 - עמ' 21, ש' 6). גם הנאשם נעמד, מאחוריה, סובב אותה אליו ותפס בפניה. הוא היה כמעט צמוד אליה, והיא לא יכולה הייתה לזוז ממנו בשל השולחן שמאחוריה. היא הורידה מטה את ראשה, והוא הניח את ידיו על לחייה, קירב את פניה אליו, ו"הביא לי כמה נשיקות מהאף כי הראש שלי היה למטה, הרים לי את הראש", ועד שהגיע אל פיה (עמ' 8, ש' 16-23; וכן בחקירתה הנגדית, עמ' 17, ש' 3-4). מ.ג. הייתה לידם, "היא הסתכלה וצחקה כזה" (העדה אינה יודעת אם בהזדמנויות האחרות בה נגע בה הנאשם, הבחינה בכך מ.ג.: עמ' 14, ש' 29 - עמ' 15, ש' 2). העדה אמרה למ.ג. כי היא מבקשת לעזוב. היה זה בשעה 01:00 לערך, והשתיים היו בדרכן לשמירה (בחקירתה הנגדית, הוסיפה כי גם הנאשם אמר שהוא עייף, וחברתו שבה והתקשרה אליו מדי מספר דקות: עמ' 41, ש' 7-9). לשאלת הסנגור, הסבירה העדה כי לא עזבה את המשרד קודם לכן, באמתלה כלשהי (כפי שיצאה לשירותים), אף שכבר הבינה כי המגעים מצד הנאשם אינם "טעות", אלא מכוונים - שכן "לא רציתי לעשות דרמות או הצגה. לא חשבתי

מה להגיד. יכולתי להגיד כואב לי הראש, לא חשבתי על הדברים האלה באותו רגע. אני אלך ואעשה את עצמי מטומטמת ואחר כך אני אלך. ידענו שבכל מקרה יש לנו שמירה. במגע האחרון אמרתי לו ג' ק' אין לך מה לגעת. ואז רציתי ללכת... אז כבר היינו צריכים ללכת וחשבתי לעצמי נלך ככה ברגוע בלי שהוא יחשוב יותר מדי על זה" (עמ' 30, ש' 21-3). היא לא ראתה את הדברים כהטרדה מינית, "ראיתי אותו בתור מישהו שעוזר לי... לא חשבתי שזה יקרה לי. לא חשבתי שהוא בא במטרה להטריד אותי... אני הרגשתי שהוא עושה את זה בצורה חברית" (עמ' 29, ש' 27-33). לאחר ששב ונישק אותה, בעת שעמדה בגבה אל השולחן, חשה "ממש מוזר", אך התחושה הלכה וגברה רק בהמשך הערב, כאשר מ.ג. אישרה את ההתרחשות (עמ' 30, ש' 22-28). לכן, ואף שביקשה אכן לעזוב ולהגיע למגורים, התעכבה כדי לשוחח עם הנאשם אודות בגדי מותגים שהיו במשרדו, שכן קראה כתבה על אחד מהם יומיים לפני כן: "מ.ג. [אישרה לי את זה ברגע שהגענו למגורים. עד אז לא רציתי להאמין שזה קורה" (עמ' 31, ש' 20 – עמ' 32, ש' 4). היא סייעה בניקוי השולחן, לאחר ש.מ.ג. שפכה שם שתיה, כדי שיוכלו לעזוב את המקום, והביאה מטלית ניקוי שהייתה במשרד הפלוגה שלהן (עמ' 41, ש' 17-23).

10. כאשר עמדו לעזוב, מ.ג. אמרה שהיא רעבה, והנאשם שאל אם הביאו להן אוכל. מ.ג. ציינה שאינה אוהבת ממרח שוקולד, והנאשם סיפר כי יש לו ברכב ממרח נוטלה. העדה אמרה למ.ג. כי "זה שוקולד ממש טעים", ואז אמר להן הנאשם כי יראה להן "גם את הוודקה שקיבל מחבר שלו". עוד קודם לכן, כאשר שאלו אותו על הוויסקי שהחזיק במשרדו, אמר שקיבל אותו מחבר, וסיפר כי קיבל מחבר גם "וודקה טראמפ". השלושה ירדו מן המשרד, והנאשם הראה להם את מארז ה"טראמפ", באומרו "קחו תשתו". העדה עשתה עצמה כשותה ("כי היא שונאת וודקה נקי", והעבירה את הבקבוק למ.ג. (היא אינה יודעת אם מ.ג. שתתה). העדה שאלה את הנאשם אם "לא נסתבך שאנחנו שותות עכשיו?", והוא השיב, בהלצה, כי "אתן איתי מקסימום אני אשפוט אתכן". לשאלת הסנגור, לא ידעה להסביר מדוע בחקירותיה מסרה כי שתתה מן הבקבוק (כך, בעדותה 2/ס אמנם מסרה כי השתיים לא חששו שידפו ריח אלכוהול, כיוון שטעמו ממרח הנוטלה, אך ריח של אלכוהול יכול להישאר גם מהצמדת הבקבוק אל שפתיה בלבד). העדה לא דחתה מלכתחילה את הצעתו של הנאשם לשתות, כיוון שבאותה תקופה, "הייתי אחת שלא יודעת מה זה להגיד לא... ניסיתי להראות כאילו אני מגניבה כזאת" (עמ' 44, ש' 14 – עמ' 45, ש' 11).

הנאשם הסיע אותן למגורים, כאשר מ.ג. ישבה לצידו והעדה העדיפה לשבת מאחור, כי "לא רצתה שיעשה עוד משהו". עוד קודם לכן, סיפרו לו כי אזלו להן הסיגריות, ולכן כאשר הגיעו למגורים, נתן להן קופסה. בשלב זה, נפרדו הנאשם ומ.ג. לשלום

בנשיקה (ללא מגע שפתיים), לחי אל לחי. הנאשם התבונן בעדה באמצעות המראה, ואז הגישה לו את לחייה – "שלא יקרה מצב או איזשהו סיכוי שיתן לי נשיקה בפה". בתחילה אכן לא עשה דבר, אלא שמייד כאשר הסתובבה אליו, "הביא לי נשיקה על הפה, כאילו עשה איזשהו תרגיל כזה" (עמ' 9, ש' 10-17).

בהגיען למגורים, עישנו העדה ומ.ג. סיגריות, והעדה שאלה אותה אם ראתה את שהתרחש. כאשר אמרה למ.ג. כי הנאשם "נגע בה ונישק אותה", השיבה לה "כן גם לי הוא נגע בחזה". כפי שהבהירה העדה, היא עצמה לא הבחינה בנגיעה בחזה של מ.ג., או במגע גופני אחר (עמ' 14, ש' 8-26). העדה שאלה אותה "מה עושים עם זה", ומ.ג. השיבה כי אינה רוצה לעשות דבר שיפגע בנאשם.

11. לאחר מכן, החלה העדה בתורנות שמירה, בצוותא עם מיכל סהר, בעוד מ.ג. ביצעה תורנות בעמדת ש.ג. אחרת, שם נכחה עימה אלה שאולוב. מיכל הבחינה כי העדה "יושבת בהלם ושקועה בעצמה". לשאלתה, מסרה לה העדה בתחילה כי היא עייפה, ולאחר מכן, כאשר מיכל הבינה "שמשו לא בסדר", סיפרה לה העדה על שהתרחש. מיכל סיפרה לה על מקרה דומה שאירע לאחותה, אשר לא נקטה צעדים כלשהם בעקבותיו, ומתקשה מאז להתגבר על הדברים (עמ' 9, ש' 25-30). בהקשר זה, ביקשה העדה לתקן את שנרשם בטעות מפי החוקרות בחקירתה, וחידדה כי לא בכתה בשיחתה עם מיכל (עמ' 33, ש' 5-12).

במהלך השמירה עם מיכל, התקשרה אל אלה שאולוב, כדי לשאול אם מ.ג. סיפרה לה על שאירע. אלה השיבה בחיוב, ו"שהיא בהלם". אמנם, העדה סיפרה לאלה על הדברים ישירות, בהיותן בשירותים, אך "רציתי שהיא [מ.ג.] תספר לאלה שגם בה הוא נגע" (ס' 2, עמ' 11, ש' 254-265; עמ' 48, ש' 24-29).

12. למחרת, כאשר קמה משנתה, הייתה העדה עדיין מדוכאת והתקשרה לחברה-לשעבר, לו סיפרה על האירוע. הוא אמר לה כי אם לא תטפל בכך, בכוונתו להתקשר למשטרה בעצמו. היא אמרה לו שאינו יכול לעשות דבר, ו"גם הבלאגן הזה וגם מה שקרה לי יום קודם התערבב". היא ביצעה באותה עת תורנות שמירה, בצוותא עם טליה פלס, ולאחר שסיפרה לה על האירוע, אמרה לה טליה כי בכוונתה לדווח על כך, בין אם העדה רוצה בכך ובין אם לאו, והתקשרה לידיד שהוא חוקר מצ"ח. החוקר התקשר אל קצינת הת"ש ביחידה, ולאחר מכן החלה מפל"גית כח אדם, דקלה, לטפל בנושא, ונפתחה חקירת מצ"ח. העדה מסרה שלוש עדויות ונטלה חלק בעימות מול הנאשם, שהאשים אותה בשקר. היא עצמה ניסתה לשכנע את מ.ג. להעיד, "כי בהתחלה היא הייתה ממש נגד זה, פחדה שיקראו לילדים של ג' ק' בבית הספר שאבא שלהם אנס, והתחילה לפעול על המצפון שלי" (עמ' 10, ש' 23-25). בארבעת החודשים שחלפו מאז עדותה האחרונה במצ"ח ועד לעימות עם הנאשם לא ביררה

מה מצב הטיפול בתלונתה. מ.ג., אשר בתחילה התנגדה כאמור להגשת תלונה, התקשרה אליה כעבור כחודש ומחצה, ואמרה לה כי "הודתה במה שהיה", לאחר שלחצו עליה בחקירה, אך מכל מקום ציינה "שהיא שמחה שהיא עשתה את זה וזה ירד לה מהלב, היא מרגישה הקלה". העדה לא עדכנה אותה בפרטי חקירתה, והיא גם אינה יודעת מה מיוחס לנאשם לגבי מ.ג. – אף שלאחר שמ.ג. מסרה את גרסתה למצ"ח, סיפרה לעדה גם כי כאשר נשענה על הדלת במשרדו של הנאשם, ניסה הלה לפתוח את מכנסיה. לשאלת הסנגור, הבהירה העדה כי מ.ג. אמרה לה שהיו "עוד כל מיני דברים", אך הן לא נכנסו לתוכנם – שכן "כל כך שמחתי שהיא הודתה והולכת להיות איתי מישהי בזה ואני לא אהיה לבד ולא תהיה עדה נגדי" (עמ' 26, ש' 20 – עמ' 27, ש' 6). כאשר הסנגור הציג לה דברים שמסרה בעימות עם הנאשם, אישרה, לאחר שזכרה בכך, כי מ.ג. סיפרה לה גם כי חוקרי מצ"ח ערכו חיפוש במחשבה הנייד, שכן הנאשם כתב לה תכנים מיניים בפייסבוק (עמ' 34, ש' 25-32). עוד התקשרה מ.ג. כדי ליידע אותה בהגעתו הצפויה של הנאשם לבסיס, כאשר העדה הגיעה לבקר במקום, לאחר שהועברה לשרת ביחידה אחרת (עמ' 36, ש' 25-33), הגיעה לבקר אותה כששירתה בבסיס הקריה (עמ' 34, ש' 8-13), וכך עדכנה אותה כי היא עתידה להתעמת עם הנאשם, וכי על העדה להכין עצמה לעימות דומה. עניין אחרון זה נמסר לעדה גם ע"י החוקרת, רס"ב XXX.

למחרת העימות בין מ.ג. לנאשם, התקשרה מ.ג. אל העדה, ו"אמרה לה רק שממש ראו שהוא משקר". עוד סיפרה לה כי חברתו של הנאשם יצרה עימה קשר (עמ' 35, ש' 10-15). מ.ג. לא זכרה את השאלות אותן נשאלה בעימות, ו"ביקשו ממנה גם לא לדבר על זה" (עמ' 13, ש' 19-32). בחקירתה החוזרת, ציינה העדה כי שיתפה את מ.ג. בדברים כיוון שלא ידעה על האיסור בכך (עמ' 50, ש' 1-8). הן שומרות על קשר, בעיקר בשל ההליך המשפטי, וכאשר נודע לעדה המועד בו היא אמורה להעיד, התקשרה אל מ.ג., שכן סברה כי תגיע לעדות באותה ישיבה.

13. לשאלות הסנגור, הסבירה העדה כי לא רצתה לפנות למצ"ח אודות שהתרחש, וכי הייתה בטוחה "שאחר כך אני ממשיכה להיות בבסיס אני אהיה יותר מקומבנת עם ג' ק', יהיה לי לגיטימציה וגיבוי ממנו לעשות מה שאני רוצה ויהיה בסדר בבסיס". כך, היות ש"הוא היה מעלה אותי למשפטים אז מהבחינה הזו מצבי ישתפר". היא לא ביקשה לקיים עימו קשר מיני, אלא "אני רציתי במובן חברי יותר. שבירת דיסטנס כזאת" (עמ' 32, ש' 3-23). היא הכחישה את האמור בעדותה הראשונה של מ.ג. במצ"ח, מיום 28/02/11 (ס' 7, עמ' 9, ש' 203-208), כאילו באחד השלבים בהם ישבה על הנאשם, הסתובבה אליו, חיבקה אותו ואמרה לו "ג' ק' אני מאוד אוהבת אותך אתה החיים שלי בבסיס הזה": עמ' 42, ש' 1-8. היא לא ביקשה להתנקם בנאשם, על שחשף את הפללתה כנגד צליל, וגם לא התלוננה כדי לחמוק מעונש

הריתוק, שכן "אהבה מאוד לישון בבסיס" (עמ' 47, ש' 18-6). בסופו של דבר, "פשוט הלכתי ועשיתי את זה. התלוננתי עליו. לא חשבתי מה יהיה" (עמ' 33, ש' 1-2).

כאשר עומתה עם דברים שמסרה לכאורה לאלה שאולוב, כאילו "היא צריכה כסף ושלא יזיק לה כמה אלפים" – הבהירה העדה, גם בחקירתה במצ"ח, כי הדברים לא נאמרו על ידה. היא איננה מעוניינת בכספו של הנאשם, ואף שבמועד חקירתה, הייתה בחוב של 1,700 ש"ח לבנק, ואף סיפרה על כך לנאשם ולמ.ג. לאחר שקיבלה על כך הודעה ביום האירוע, הרי "יש לה את ההורים שלה שיבואו ויעזרו", ובפועל, נטלה הלוואה מן הבנק. היום היא איננה חייבת דבר, ומכל מקום "בשביל 1,700 שקל לא אעשה דבר כזה" (עמ' 33, ש' 31 – עמ' 34, ש' 5; עמ' 45, ש' 12-25). ייתכן כי אלה מסרה את הדברים, במועד אמירתם (חקירתה מיום 28/02/11, ס' 14) משום שכחברתה הטובה של מ.ג., אשר התנגדה להגשת תלונה באותה עת, וכמי שהייתה גם היא בקשר טוב עם הנאשם, ביקשה לסייע לו (עמ' 37, ש' 29 – עמ' 38, ש' 22).

העדה אישרה, כי שאלה את הנאשם, לאחר שנגע בה ועוד קודם שיצאה עם אלה אל השירותים, האם הוגשו נגדו קבילות בנוגע להטרדה מינית, שכן ביקשה לדעת "אם הוא עשה את זה לעוד בנות". היא ביקשה כך גם להבין את פשר מעשיו: "רצייתי לדעת אם זה באמת מה שהוא עשה ואם הוא הטריד אותי בכוונה. אולי אם הוא הטריד בנות הוא עשה את זה בכוונה". כאשר החל בתגובה לספר על קבילות בנושאים אחרים, לא נכנסה לכך יותר (עמ' 46, ש' 15 – עמ' 47, ש' 5). בבוקר הגשת התלונה כנגד הנאשם, כתבה סטטוס בחשבון הפייסבוק שלה "עין תחת עין.. שן תחת שן..". (ס' 5) – "בגלל מה שהוא עשה לי. אם הוא עושה לי דבר כזה אני אפעל נגדו. הוא הטריד אותי מינית אז אני אלך ואתלונן עליו" (עמ' 47, ש' 29 – עמ' 48, ש' 2).

14. לאחר הגשת התלונה, עזבה העדה את היחידה ועברה לשרת בבסיס XXX, למשך כחודש. לטענתה, "העיפו" אותה מן הבסיס בשל אירועי שילוב ראוי, מבלי לבדוק את הפרטים ומבלי לאפשר לה להסביר את שאירע, גם לא במסגרת הליך משמעותי. כאשר ביקשה הזדמנות נוספת ממפלי"ג כח האדם במקום, אמר לה "שהוא יודע טוב מאוד מי היא", ולכן היא סבורה כי הנאשם שוחח אודותיה עם מפקד הבסיס (עמ' 49, ש' 7-27). עד ההגנה רס"ן ליאור מלובני, מפלי"ג לוגיסטיקה בבסיס XXX בעת הרלוונטית (ופקודו של הנאשם בעבר), מסר לעומת זאת בעדותו כי העברתה של המתלוננת מן היחידה באה בעקבות מספר אירועים בלתי נורמטיביים בהם הייתה מעורבת. לדבריו, ההחלטה בעניין זה לא הייתה קשורה לתלונה שהגישה החיילת (עמ' 422-430).

תלונתה של מ.ג.

15. מ.ג., מאבטחת מתקנים בבסיס בצ"ת XXX בעת הרלוונטית, מסרה בעדותה כי במהלך רוב שירותה, הכירה את הנאשם כסגן מפקד הבסיס, בעיקר בביקורות שנערכו. כארבעה חודשים לפני סיום שירותה, החלו השניים להתקרב, כאשר היא ואלה שאולוב היו מציעות לו לאכול, בעת שסעדו במהלך שמירות והוא יצא מאוחר מן הבסיס. הנאשם ישב עימן לעיתים בשמירות וסיפר להן אודות הצבא. במהלך השריפה בכרמל, ביום השבת, נשאר הנאשם בבסיס, ואז הגיע וישב עם העדה ועם אלה שאולוב. במקום נכחו גם אור לב ארי וטליה פלס, והחלה שיחה, בעיקר על השריפה. הנאשם יצא עם אור לב ארי כדי להביא להן סיגריות, והביא עימו גם פיצות, תוך שסיפר כי זהו יום הולדתו. לעדה היה טלפון סלולארי עם מצלמה, שהכנסתו לבסיס הייתה אסורה. הנאשם הבחין במכשיר, ואמר לה כי הוא יכול להעמידה לדין משמעתי בגין כך, ובתגובה אמרה לו "גי' ק' די אני צריכה לעבוד". הנאשם התבונן בצג הטלפון, שם הייתה תמונה של העדה עם בגד ים. לשאלתו, אמרה לו כי היא המצולמת בתמונה (ת/9), ו"הוא אמר לי שלא יפה, התמונה חשופה, ואמר שמהו לא בסדר בתמונה". לשאלתה, "מה לא בסדר", השיב "לא בפורום הזה" (לשאלה, מדוע אור לב ארי, שנכחה כאמור במקום, לא זכרה לספר על כך לחוקרי מצ"ח, הרי ששיקרה או אכן לא זכרה את הדברים: עמ' 128, ש' 32-22). בתום השמירה, ניגשו העדה ואלה שאולוב מיוזמתן עם הנאשם למשרדו, כדי להכין עבורו מזרן, מיטה ומצעים, וישבו אל המגורים. למחרת, ניגש אליה הנאשם ושאל אם יש ברשותה משחה עבור רגלו. כאשר השיבה לו בשלילה, אמר "בואי אני אראה לך מה לא בסדר בתמונה", והראה לה ש"בחלק של המפשעה היה קטע יותר בולט". העדה חשה שלא בנוח ולא הבינה "למה הוא מסתכל על זה דווקא", אך לא ייחסה לכך חשיבות, והחליפה את התמונה בצג המכשיר. לשאלת הסגור, מסרה כי סיפרה על העניין לאלה שאולוב, אשר הגיבה בפליאה. היא איננה יודעת מדוע אלה מסרה בעדותה השניה במצ"ח כי למדה על כך רק בסמוך לאותה חקירה (עמ' 139, ש' 8-19). היא סבורה שסיפרה לה בשעתו גם על ההתכתבות עם הנאשם בפייסבוק, אך הדבר אינו זכור לה במדויק (עמ' 130, ש' 24-17).

16. לאחר מכן, במהלך השבוע בו שהתה לפי תנאי השירות בביתה, שלח הנאשם אל העדה הודעה ברשת ה"פייסבוק", בה שאל "מה קורה?". היא סיפרה לו כי רבה עם אמה ועם חברה, ובתגובה סיפר לה הנאשם כי רב עם חברתו. היא כתבה לו "אל תדאג יהיה בסדר", ואז (היא אינה זוכרת את המילים המיניות המדוייקות), כתב לה "שהוא חרמן... ושאני עושה לו את זה". לאחר מספר דקות, כתבה לו כי עליה ללכת, והשיחה הסתיימה. לאחר מכן, שלח לה מסרון, ממכשיר המירס שלו אל מכשירה הסלולארי, בו ביקש כי "בפעם הבאה תגיד איזה שאלה מזהה... שאלה שרק אני הוא יודעים", כדי שתדע בוודאות כי היא משוחחת עימו ולא עם אחר. כאשר

עומתה עם הדברים שמסרה בעדותה הרביעית במצ"ח, ס'9, לפיהם הוסיפה את הנאשם לחשבון הפייסבוק שלה רק בשלב מאוחר יותר (לאחר העמדתן, שלה ושל אור לב ארי, לדין משמעת) – השיבה כי כך זכורים לה הדברים, אך ייתכן שטעתה בסדר האירועים (עמ' 155, ש' 15 – עמ' 156, ש' 21).

כאשר שבה אל הבסיס, היחסים ביניהם התקרבו יותר. היא נהגה לשאול לשלומו בחדר האוכל, ובאחת ההזדמנויות שאלה אם תוכל להגיע למשרדו לשתות קפה. בהזדמנות אחרת, בעת שהייתה חולה, התקשרה אל הנאשם, ולפי הזמנתו, הגיעה לשתות עימו תה (עמ' 131, ש' 11-5). בדיעבד, הגעתה היוזמה אל הנאשם, מעבר לצורך, נראית לה "מוזרה ולא תקינה", אך בשעתו "לא הפנמתי שזה לא בסדר. המשכתי להיות בקשר כי אהבתי אותו, לא ראיתי אותו כסגן מפקד אלא כמשהו מוגון בבסיס" (עמ' 129, ש' 29 – עמ' 130, ש' 16).

17. העדה איננה זוכרת את המועד המדויק, אך אז "התחילו דיבורים על זה שאני נראית טוב וכל מיני כאלה מצד ג' ק'". הוא החמיא לה על מראה החיצוני, אמר ש"היא עושה לו את זה, וש אחרי שהוא ישתחרר ואני אשתחרר הוא יקנה יאכטה שנבוא אליה" (עמ' 89, ש' 32-6). בדיעבד, היא מכירה בכך שלא מנעה שיחות בעלות אופי מיני, "אמרתי לו ג' ק' די אבל לא הורדתי לו סטירה או משהו כזה. העובדה שבאתי לו למשרד יכול להיות שזה נתן לו אוקיי זה בסדר מבחינתה אז אני אמשיך אבל זה לא באמת היה ככה" (עמ' 130, ש' 32-25; וכן עמ' 157, ש' 11-6). מטעם זה, גם שיתפה עימו פעולה בהמשך, לאחר פתיחת החקירה, כפי שיובא להלן: "לא הבנתי מה קורה, לקח לי זמן" (עמ' 131, ש' 12-10).

18. בדומה לפרטים שמסרה בעניין זה ל.ג., סיפרה גם העדה על השמירה בה יצאו הנאשם וחברתו מן הבסיס, והנאשם הזמין עבורן פיצה. הן סיפרו לו על אירוע של שתיית אלכוהול בו היו מעורבות, ואז אמר להן שלא לדאוג, ולבקש להישפט בפניו. העדה ניגשה עימו אל הרכב, ולאחר שהכיר לה את חברתו, ביקש ממנה להגיע עימו אל מאחורי הרכב, שם נשף את הבל פיו לעברה, והיא הריחה ממנו אלכוהול, בעטה בו קלות ואמרה לו "איזה מניאק" (עמ' 90, ש' 14-4). בפועל, ואף שלא ביקשו להישפט אצלו, התקיים המשפט בפניו, ונודע לה (ייתכן שמפי הנאשם עצמו) כי הנאשם נטל על עצמו את מלאכת השיפוט. העדה הוכנסה אל המשפט ע"י הרס"ר רונן ליבוביץ, ולאחר מספר דקות, קיבל הלה שיחת טלפון, והנאשם אמר לו כי הוא רשאי ללכת, וכי "יסתדר עם העדה". הרס"ר עזב, העדה הורידה את הכומתה מראשה והתיישבה, והשניים שוחחו על המשפט, "יחד החלטנו מה יהיה העונש שלי". בגין אחת התלונות, נגזרו עליה 7 ימי מחבוש מותנים לחודשיים, ובגין התלונה השניה נגזר עליה קנס בן 50 ש"ח. בהמשך, ובעודם במשרד, שוחחו אודות אור לב

ארי, והעדה דיברה בגנותה, כמי שמקיימת יחסי מין בבסיס. הנאשם הביע בה עניין, ולאחר שהניאה אותו מכך, החל לדבר על העדה עצמה ועל מראה החיצוני. הוא שב והזכיר את ההצעה, לאחר השחרור, להפליג ביאכטה (הפעם, כלל בהצעה גם את אלה שאולוב), וביקש לראות את חזה של העדה. היא השיבה בשלילה, ואז ביקש כי תמסור לו לפחות את מידת החזיה שלה. היא עשתה כן, ואז אמר "אז תראי לי מה אכפת לך אנחנו פה לבד". לבקשתו, מתחה את חולצתה על חזה, כך שניתן יהיה לראות את החזה בבירור. השניים המשיכו ושוחחו, כאשר התכנים אינם זכורים לה, "אבל דיברנו הרבה בנוגע לסקס" (ובסה"כ, נכחה בחדר להערכתה כ-60-40 דקות: עמ' 131, ש' 27 – עמ' 132, ש' 2). בשלב זה, אמרה לנאשם כי אלה שאולוב צריכה להיכנס, ואז התנהל משפט של האחרונה (לדעתה, גם הפעם, היה זה ללא נוכחות הרס"ר: עמ' 131, ש' 22-26; עמ' 138, ש' 1-8). לאחר מכן, סיפרה על הדברים לאלה, והשתיים שוחחו על כך "שזה לא נעים", אך העדה לא ייחסה לדברים חשיבות רבה.

19. אור לב ארי נשפטה גם היא בגין הפרשה, וקיבלה עונש של ריתוק. היא כתבה לנאשם מכתב כדי לצאת באותה שבת לביתה, והעדה עלתה עימה אל משרדו, שם החלו לשוחח עימו אודות רשת הפייסבוק (שכן היה ברשותו גם מחשב אזרחי מלבד המחשב הצבאי). אור לב ארי ביקשה ממנו להוסיף לכרטיסו בפייסבוק, והוא אמר "שהוא לא מוסיף חיילות אלא אם כן היא תוסיף אותו והוא יאשר". העדה נכנסה אל כרטיס הפייסבוק שלה, כאשר היא יושבת על כסא מימינו של הנאשם, והשניים שוחחו. באותו זמן, בעת שכל אחד מהם נוטה מעט הצידה, לעבר מסך המחשב שלו, ואור עמדה או ישבה מול הנאשם, "הוא פשוט שלף את היד שלו ונגע לי בחזה... חפן את זה". הוא נגע בשדה השמאלי, והיא משערת שעשה כן עם ידו הימנית, הקרובה אליה. היא הזיזה את ידו והתבוננה בו במבט מופתע, "כי לא רציתי שאור תקלוט" (עמ' 91, ש' 20-28). זכור לה שסיפר להן על פקידתו, מאיה, אשר נכנסה לחדר גם היא, והנאשם ביקש ממנה להראות להן תמונות שלה בפייסבוק, לפני ואחרי הגדלת חזה שעברה. מאיה עשתה זאת, כאשר היא יושבת או עומדת ליד העדה. העדה הסבירה, כי לא קמה והלכה מן החדר לאחר שהנאשם נגע בה, כיוון ש"לא רציתי שזה יעורר חשד מסויים. לא היה לי נעים". היא ביקשה גם שלא לעורר את תשומת ליבה של אור לב ארי – "לא ידעתי מה היא תחשוב אחר כך שהוא נגע לי בחזה, זה לא נראה טוב". לכן, לא קמה בפתאומיות, אלא זזה במקצת, מבלי להגיב. לדעתה, אור לא ראתה את המגע, שכן לא אמרה לה על כך דבר, גם לא לאחר הגשת התלונה (עמ' 127, ש' 26-28). בשלב שאינו זכור לעדה במדויק, בעת שהיא ואור לב ארי שהו במשרדו של הנאשם (הגם שזכור לעדה במעורפל כי אור יצאה אז לשירותים), שב ונגע הנאשם בחזה של העדה, בעודה יושבת לצידו. בתגובה, קמה מן הכסא. בהמשך,

נכנסה אור לפייסבוק שלה ושלחה לנאשם בקשה לאשר את חברותה. העדה לא אמרה לה דבר, אך סיפרה מאוחר יותר לאלה על שהתרחש (עמ' 92, ש' 1-10).

20. כעבור מספר ימים, נשפטה ל.ג. אצל הנאשם בגין שתיית אלכוהול, ומסרה לעדה שהנאשם ביקש כי השתיים יגיעו אליו למשרדו. ל.ג. לא חשה בנוח להתקשר אל הנאשם, ולכן העדה עשתה זאת, ושאלה אם ניתן להגיע אליו. הנאשם ענה בשלילה והתקשר אליה בחלוף כ-40 דקות. העדה ול.ג. הגיעו אל משרדו של הנאשם בשעה 19:00-20:00, והחלו לשוחח על משפטה של ל.ג., "כי ל.ג. כל היום בכתה בגלל משהו שהוא אילץ אותה לעשות", ביחס להפללתה של המאבטחת צליל. ל.ג. ישבה תחילה על הספה במשרד, אך בהמשך הזמין אותה הנאשם לשבת עליו, והיא עשתה כן, ונכנסה לחשבון הפייסבוק שלה (לדברי העדה, ישבה עליו ל.ג. כשלושת רבעי הזמן בו שהו השתיים בחדר, אם לא יותר מכך. ל.ג. קמה ממנו "אולי איזה פעמיים, אבל אני זוכרת שהיא גם ניסתה לקום כמה פעמים והוא אחז לה בבטן כאילו אל תקומי": עמ' 99, ש' 19-28). ל.ג. הראתה לנאשם תמונה אותה הגדירה ככזו "בה היא נראית כמו חתולת מין", וכן הציגה לו את בת דודתה. העדה ישבה לצידם, ובאחד השלבים נכנסה גם היא לפייסבוק, והציגה לנאשם את תמונתה של אמה. הוא, מצידו, צבט בלחיה. בעודה יושבת עליו, צבט הנאשם את לחייה של ל.ג. וכיווצן לעבר הפה, ו"על כל דבר קטן הוא נתן לה נשיקות כאלה", "כל פעם זה היה כאילו לכיוון הפה". העדה הבחינה בכך בעת ששהתה בחדר, ואף כאשר ישבה מול הנאשם ול.ג.. האחרונה "לא הגיבה לרעה. היא הסתכלה עליו אבל לא הגיבה מעבר" (עמ' 96, ש' 3-10).

21. העדה לא ישבה באותו מקום לאורך הערב, אלא "הייתה בכל החדר", גם משום שחשה שלא בנוח. בשלב כלשהו, אמרה ל.ג. כי "יש לה חזה קטן", והעדה אמרה זאת גם על עצמה. הנאשם ביקש כי יראו לו את החזה, והעדה השיבה בשלילה. ל.ג. והעדה הראו את החזה זו לזו, מבעד למחשוף, וכאשר כל אחת מהן ניצבת מצידו האחר של הכסא עליו ישב הנאשם, ואותו הזיז מעט לאחור (עמ' 124, ש' 29-26; עמ' 125, ש' 1-4). ל.ג. אמרה "שיש לה צדדים", והנאשם אמר "שהוא אוהב", אחז בשני צידי מותניה, "ועשה לה "דיגיטי", "נעים כזה מתחת לחולצה". העדה הסתובבה אל החלון, ואז שמעה את ל.ג. אומרת "לא, ג' ק', מה יש לך אני שטוחה". כאשר שבה העדה והפנתה את ראשה לעברם, לא ראתה דבר, למעט את ל.ג., היושבת עדיין על הנאשם (עמ' 96, ש' 3-23). ברגע מסוים, כרעה העדה ברך ליד הנאשם (זכור לה, כי הייתה עם פניה אליו, "באיזור קצה השולחן": עמ' 124, ש' 25-32), תוך של.ג. יושבת על הנאשם ועוסקת במחשב. לא זכור לעדה מדוע התקרבה כך אל הנאשם (עמ' 123, ש' 21-27). לא היה זה כדי להיכנס ל"פייסבוק", כפי שמסרה בהודעתה הראשונה

במצ"ח (ס/6, עמ' 2, ש' 18-20), וייתכן כי ציינה זאת באותה הודעה כחלק מניסיונותיה "להגיד שהוא נגע בי ולא להגיד איך בדיוק זה היה", או לסתור פרטים ששיערה כי ל.ג. מסרה בחקירתה שלה (עמ' 143, ש' 22 – עמ' 144, ש' 29). מכל מקום, בשלב זה, נגע הנאשם בחזה, בשדה השמאלי, ואמר "לא, הוא לא קטן". בתגובה, קמה העדה והתיישבה בכסא מולו (עמ' 93, ש' 20-31; עמ' 123, ש' 26-31). לשאלת הסנגור, הבהירה כי המדובר היה בנגיעה מכוונת ולא מקרית, שהסבה לה אי נוחות רבה (עמ' 127, ש' 10-15). לדעתה, ל.ג. לא ראתה את המגע, משום שישבה בגבה אליהם, כאשר פניה אל המחשב. בעדותה הראשונה במצ"ח, ס/6, אמנם מסרה העדה כי ל.ג. ישבה באותה עת מולם (ולא שמה לב למתרחש), אך היה זה כחלק ממגמתה להמעיט בתיאור הדברים, ולהימנע מלמסור כי למעשה, ל.ג. ישבה על הנאשם (עמ' 146, ש' 25 – עמ' 147, ש' 32).

22. השלושה החלו לשוחח בענייני מין (ובין היתר, סיפר להן הנאשם על כך שכהות עור אינן לטעמו, לאחר יחסים שקיים בעבר). בשלב מסויים, הגיעה אלה שאולוב למקום, והשיחה נסבה על ההליך המשמעותי, "עשינו משחקי תפקידים כאילו ל.ג. היא ג' ק' וג' ק' הוא אחד החיילים או ל.ג.].". אלה לא שהתה במקום זמן רב, וניגשה עם ל.ג. אל חדר השירותים, למשך כעשר דקות (גם בחקירתה הנגדית, מיקמה העדה את הנגיעה בחזה עוד קודם ליציאתן של השתיים לשירותים: עמ' 124, ש' 12-18). בשלב זה, בעוד העדה יושבת מולו, אמר לה הנאשם "שהוא חרמן, שאני מחרמנת אותו... אמר לי לבוא ולגעת לו.. הוא ביקש ממני כמה פעמים". העדה אמרה שאינה רוצה, ואז אמר לה "אל תדאגי זה לא יכאב אני אעשה לך בעדינות.. את תהני כמו שלא נהנית בחיים". עוד הזכיר את רצונו לארח את העדה ואלה ביאכטה לאחר השחרור. העדה חשה כבר שלא בנוח, ואמרה "ג' ק' די זה כבר לא מתאים", ואז ל.ג. ואלה שבו אל החדר. ל.ג. ישבה על הספה, ושבה והתיישבה על הנאשם, כאשר אמר לה "בואי למה את יושבת שם". אלה עזבה את המקום, והעדה ול.ג. שוחחו עם הנאשם על שחרורו הצפוי, ואמרו כי הן מבקשות לקנות לו בקבוק של "וודקה טראמפ" עם כוסות. בתגובה, סיפר להן הנאשם כי יש לו מארז כזה ברכב. כאשר ביקשו ממנו שיראה להן אותו, אמר שיעשה כן מאוחר יותר. הן הציעו לו להביא את המארז, כך ש"יישבו לשתות", ואף שניסו לשכנעו, הנאשם סירב, ואמר כי הוא "לא שותה על מדים ובבסיס עם חיילים". השעה הייתה כבר מאוחרת, והנאשם אמר שהוא עייף ורעב. העדה אמרה כי גם היא רעבה, והוא הציע לה לטעום מממרח "נוטלה" שיש ברכבו. לפני שיצאו מן המשרד, הפילה העדה כוס שתיה שהייתה על שולחנו של הנאשם, ואז יצאה ל.ג. כדי להביא מטלית ניקוי. העדה נעמדה עם גבה אל הקיר הסמוך מימין לדלת. הנאשם התקרב אליה, וחפץ בידו את שדה השמאלי. לאחר מכן ניסה לפתוח את כפתורי חולצתה, והכניס את אצבעות ידו השניה אל מתחת לחגורת

המכנסיים. העדה ניסתה להזיז את ידו, אך הוא אחז בה בחוזקה, עד כדי כאב. היא אמרה לו "די ג' ק' זה כואב לי", ובתגובה אמר "אל תדאגי". בהודעתה השלישית במצ"ח, 8/ס, בה מסרה את כל שהתרחש לטענתה, אמנם ציינה כי אינה זוכרת מהו השלב המדוייק בו אירע המגע האמור, אך לקראת עדותה בביה"ד, נזכרה ברצף המדוייק של הדברים (עמ' 154, ש' 15-3). מכל מקום, כשל.ג. שבה אל המקום, נסוג הנאשם לאחור והתבונן בבהלה, "כאילו תפסו אותנו על חם עושים משהו לא בסדר". לא ידוע לעדה להיכן ניגשה ל.ג. כדי להביא את המטלית, וכיצד לא שמעה או ראתה את שהתרחש בסמוך לדלת חדרו של הנאשם (עמ' 156, ש' 1-23). העדה חשה שלא בנוח ואמרה "בואו נלך" (עמ' 95, ש' 16-23). בהגיעם לרכבו, טעמו היא, הנאשם ול.ג. מן הנוטלה, וגם מבקבוק הוודקה, אותו הוציא הנאשם תוך שהוא מהסה אותן עקב פטרול שחלף באיזור. הנאשם הציע לקחתן ברכב אל המגורים. העדה נפרדה ממנו ב"נשיקה של לחי על לחי", בעוד כאשר ל.ג. ביקשה להיפרד ממנו בנשיקה, "הוא בדיוק סובב את הראש והנשיקה נחתה על פיו" (עמ' 96, ש' 1-2). כפי שהסבירה לסנגור, פרידתה מן הנאשם הייתה ידידותית, חרף נגיעותיו בה במהלך הערב, שכן חיבבה והעריכה אותו, מבלי שהבינה באותה עת את חומרת התנהגותו (עמ' 152, ש' 7 – עמ' 153, ש' 4).

23. בהגיען אל המגורים, פנתה אליה ל.ג. ואמרה לה כי הנאשם "כל הזמן מנסה לנשק אותה ולגעת בה", וכי היא "נגעלת". העדה השיבה כי ראתה את הדברים ו"גם בי הוא נגע". בעדותה הראשונה במצ"ח, מסרה העדה כי סיפרה ל.ג. שהנאשם נגע בה בעת של.ג. יצאה לשירותים, בעוד בפועל היה זה בעת שיצאה מן החדר בהזדמנות נוספת. היא אינה זוכרת מדוע שיקרה בפרט זה בחקירה, ומכל מקום לא הייתה זו הפעם הראשונה בה נגע בה, והיא ביקשה שלא לספר ל.ג. את כל שהתרחש (עמ' 148, ש' 31 – עמ' 149, ש' 29). מכל מקום, ל.ג. הייתה "בהלם, ואמרה שהוא ממש מטריד אותנו", ואילו העדה אמרה לה שלא לייחס לכך חשיבות יתירה, וכי למחרת, כאשר יפגשו בנאשם, יאמרו לו כי "זה לא מתאים ושיפסיק כי זה ממש לא נעים לנו" (עמ' 96, ש' 24-32). לאחר מכן, החלו השתיים בתורנות שמירה, בשתי עמדות ש.ג. שונות. לקראת אמצע התורנות, התקשרה אליה ל.ג., החלה לבכות וציינה כי סיפרה למיכל סהר, ששמרה עימה, על שאירע. העדה (אשר עוד קודם לכן, סיפרה על הדברים לאלה שאולוב ועדי סיבהט, ששהו עימה בעמדה – שכן בטחה בהן שלא ידווחו על הדברים: עמ' 141, ש' 21-30), כעסה על ל.ג., "כי לא רציתי שמישהו יידע על זה בכלל". למחרת, לא פגשה בל.ג., אשר התקשרה אליה בשעות הערב, כאשר היא בוכה, וסיפרה כי התלוננה על הנאשם. לשאלת העדה, הסבירה ל.ג. כי בשעות הצהריים סיפרה על שהתרחש לטליה פלס, האחרונה עדכנה בכך את רס"ר הבסיס, ואז הגיעו הדברים לדקלה המפל"גית. העדה שבה וכעסה על ל.ג., ואילו ל.ג. ביקשה

ממנה להגיע למשרדה של דקלה. העדה נלחצה, ולא ידעה כיצד לפעול. כעבור מספר דקות, שמעה את הנאשם קורא לה מחוץ למגורים, ומבקש כי תבדוק אם הוא יכול להיכנס למקום. כאשר יצאה אליו, אחז בשפתייה וכיווץ אותן, תוך שאמר "אני מת על השפתיים האלה". לשאלתו, היכן ל.ג., מסרה כי אינה יודעת. היא אינה זוכרת אם באותו רגע או לאחר מכן סיפר לה כי מפקד הבסיס ביקש ממנו לשפוט את ל.ג. וחיילת נוספת, בגין העלאת תמונותיהן במדים לפייסבוק (לעומת זאת, מזכרו של מפקד הבסיס, בו ביקש לשפוט אותן בעצמו, לאחר הדרכה של החיילים בנושא, הוגש וסומן ת/45. עדותו של המב"ס בעניין זה אף היא הוגשה (ס/22, עמ' 5, ש' 13-19).

24. לאחר שהנאשם הלך, החלה העדה לבכות, והתייעצה עם עדי סיבהט מה לעשות, שכן לא רצתה להגיע למפלי"גית דקלה. לאחר זמן מה, החליטה לדווח לנאשם כי ל.ג. התלוננה עליו, וזאת בשל עזרתו הרבה בעבר: "הרגשתי כאילו הרבה פעמים הוא עזר לנו, אז שלבוא ולהתלונן עכשיו זה לא מתאים" (עמ' 98, ש' 1-2). עדי ניגשה עימה, לבקשתה, למשרדו של הנאשם, אך העדה נכנסה לשם לבדה, שכן יחסיו עם עדי לא היו קרובים במידה דומה. הנאשם שוחח באותו זמן עם עורך דינו, ולבקשתה, לאחר שמסרה כי העניין דחוף ונוגע ל.ג., ניתק את השיחה. העדה הודיעה לו כי ל.ג. התלוננה נגדו במצ"ח, ובתגובה אחז את ראשו בין ידיו, ושאל מדוע עשתה זאת: "הוא אמר כמה שעזרתי לכן ונתתי לכן ובסופו של דבר היא הולכת ומתלוננת?". הנאשם התחנן בפני העדה כי תסייע לו, ואמר לה "אל תפילי אותי הם ישברו אותך בחקירות... הוא אמר שלא אדבר על זה עם אף אחד גם אם ל.ג. באה ומדברת איתך בטלפון תיזהרי כי היא יכולה להקליט אותך". עוד אמר הנאשם "שתלך לו כל הפנסיה, 26 שנה שהוא נמצא בצה"ל, שיורידו אותו לדרגת טוראיי", והזכיר את ילדיו: "בשביל הילדים שלי אל תפילי אותי תחשבי מה זה יעשה להם תחשבי עליהם". העדה הבטיחה לו כי הוא יכול לסמוך עליה, ועזבה את המשרד, לאחר שעדי הגיעה שוב למקום (עמ' 98, ש' 22-6). עוד קודם ששבו אל המגורים, שוחחה עם עדי על שהתרחש, בצוותא עם אלה שאולוב, אשר הגיעה אליהן, לבקשת העדה. כעבור זמן מה, עלו השלוש אל משרדו של הנאשם. אלה ועדי ישבו זו לצד זו, והעדה נותרה בצד החדר. הן שוחחו "על כמה שזה לא יפה", ואז שינו את הנושא, "כי הוא אמר לי שהוא לא סומך על עדי" (לשאלה בעניין, מסרה העדה כי סיפרה לאלה שאולוב על המגע עם הנאשם, כולל המגע הכואב בחזה, אך עשתה זאת מבלי לפרט כפי שעשתה בעדותה: עמ' 99, ש' 11-7). הנאשם שאל את אלה ואת עדי אם אי פעם נגע בהן, והן השיבו בשלילה. לאחר מכן, הפנה שאלה זהה אל העדה, וכשהנידה בראשה, אמר "לא שמעתי", והיא חזרה מילולית על תשובה שלילית. כאשר קמו ללכת, ביקש מן העדה להמתין מעט. אלה ועדי התקדמו בדרכן, בעוד היא נותרה

מחוץ לדלת, ושוחחה עם הנאשם כלפי פנים משרדו. הוא שב ואמר לה "הם ישרו אותך, אבל תחשבי על הילדים שלי הם חשובים לי יותר מהכל, מה אעשה עכשיו שתלך לי כל הפנסיה". עוד הזהיר אותה שלא לשוחח על כך עם איש, "וברגע שאני מכחישה, להכחיש לגבי הכל, שבטעות לא אפלוט שום דבר". לדבריו, "מספיק שיידעו של.ג. [ג.] ישבה על ברכיו, זה כבר לא בסדר". העדה אמרה לו שלא לדאוג, ועזבה את המקום.

25. העדה זומנה לחקירה יומיים לאחר מכן. לפני הגעתה לבסיס החקירות, התקשר אליה הנאשם ואיחל לה הצלחה בחקירה. היא מסרה לו ש"היא רוצה להיות נייטרלית". בתגובה, אמר לה הנאשם "לעשות מה שהיא חושבת לנכון ובהצלחה" (עמ' 99, ש' 14-18). היא עצמה חשה הכרת תודה כלפי הנאשם, מבלי שהבינה לאשורם את מעשיו. היא נלחצה מאפשרות של תלונה, וביקשה שלא להיכנס לתהליך כזה בסמוך לפני שחרורה משירות (עמ' 100, ש' 1-5). היא עדכנה את אלה כי אינה מתכוונת להתלונן כנגד הנאשם, ואמרה גם לה לשקר בחקירתה: "אמרתי שאני לא מתכוונת להגיד את האמת, ושהיא גם לא תגיד את מה שהיא יודעת ממני כדי לנסות לחפות עליו" (עמ' 139, ש' 3-7, עמ' 139, ש' 25 – עמ' 140, ש' 6). גם עדי סבהט, בחקירתה הראשונה, פעלה ברוח זו (עמ' 140, ש' 14-19).

26. בהתאם לכך, בחקירתה הראשונה במצ"ח, הכחישה העדה את דבריה של ל.ג., עימה עומתה, הכחישה כי הנאשם נגע גם בה, ושללה שתיית אלכוהול עימו. לפני תחילת החקירה או במהלכה ראתה מחוץ לחדר החקירות את ל.ג., ואמרה לה כי "אני רוצה להיות נייטרלית ולא חושבת שצריך להתלונן עליו" (כך ציינה גם ל.ג. בעדותה: "היא אמרה שהיא לא תהרוס לי אבל גם לא לג' ק' ואם צריך להגיד שהוא לא עשה את זה היא תגיד את זה": עמ' 38, ש' 8-14). לקראת הערב, לאחר יום שלם של חקירה, הסבירו לה שתי החוקרות כי היא משמשת כעדה, גם אם אינה רוצה להתלונן. החוקרות החתימו אותה "על חשד לעדות שקר ושיבושים בחקירה", ומסרו לה כי אינה יכולה לעזוב את המקום, "כי כרגע היא לא מודה ולא אומרת את האמת". הן אמרו לה "שזה חמור שאני משקרת. שאני לא אומרת מה היה גם כלפי ל.ג. [ג.] וגם כלפיי" (עמ' 110, ש' 17-19). היא הבינה שחשד לעדות שקר עלול לפגוע בה, אך לא חששה ביחס להשלכות על חייה האזרחיים: "לא חשבתי על זה. באותו רגע ספציפית פשוט לא רציתי" (עמ' 112, ש' 4-13; וכן עמ' 140, ש' 32 – עמ' 141, ש' 9). העדה מסרה לחוקרות כי אינה יכולה לקחת אחריות אם הנאשם ייפגע בגללה, והן שבו והסבירו לה כי אינה יכולה להיות נייטרלית, ואף שאינה חייבת להתלונן, עליה לומר את האמת לגבי ל.ג.. הן שאלו "אם נשמע לה הגיוני שגבר מבוגר בן 50 ומשהו יגע בבנות על מדים במשרד שלו, ויתן להן לשתות", והיא שבה והכחישה את הדברים.

לשאלת הסנגור, מסרה כי ייתכן שהחוקרת רס"ב XXX הרימה מעט את קולה, אך הייתה ככלל רגועה ועדינה (עמ' 110, ש' 20-21). במהלך החקירה, נלקחו ממנה הסיגריות והטלפון (עמ' 11, ש' 19-22). החוקרות הותירו אותה זמן רב לבדה (ובסה"כ, הייתה במצ"ח באותו יום משעות הבוקר ועד 18:22), והיא החלה לבכות, חשה "בין הפטיש לסדן", ולא ידעה כיצד לנהוג. מאוחר יותר, שבו החוקרות לחדר החקירות והחלו שוב לשאול את העדה שאלות, "עד שבסופו של דבר אמרתי שכן ראיתי שהיא ישבה עליו, שכן היה אלכוהול וכן הוא נגע בי אבל אמרתי במפורש שאני לא רוצה להתלונן, ושמבחינתי גם מה שאני מספרת עליי לא ייכנס לתיק החקירה, כדי שמה שהוא עשה לי לא יפגע בו בגללי" (לשאלה בנושא, הבהירה כי לא התייעצה עם גורם משפטי, ואין לה גם כסף לממן התייעצות כזו: עמ' 117, ש' 6-1). עדיין, העדה "לא אמרה את הכל באותו יום", ו"הסתירה כמה דברים", שכן ביקשה שלא "להעצים את מה שהיה באמת" (כך הסבירה גם בחקירתה הנגדית: עמ' 118, ש' 13-19; עמ' 123, ש' 7-14; עמ' 148, ש' 27-30). עקב השעה המאוחרת, שוחררה לבסיסה, ולמחרת סיפרה לחוקרות "לא את הכל הכל", אלא את עיקרי הדברים. היא לא רצתה לספר על נגיעתו של הנאשם בה, שכן חשה אשמה בכך: "הרגשתי שאם אני אבוא ואגיד את מה שהיה באמת אני אהרוס לו את החיים, אגרום לו לכתם". לכן גם עוד לפני חקירתה הראשונה, מחקה ממכשירה הסלולארי את רשימת השיחות היוצאות והנכנסות ואת המסרונים (תוך שהסבירה לחוקרות, בכזב, ש"לא רצתה שיראו איך חברה שלה מקללת אותה כי היא לא באה ועוזרת לל.ג."); וכן בחקירתה הנגדית: עמ' 118, ש' 20-31). בפועל, ביקשה להעלים את שיחתו של הנאשם אליה בבוקר החקירה, ואת המסרון ששלח לה לאחר ההתכתבות עימה בפייסבוק (אותה לא ניתן היה לשחזר, אף שמסרה את מחשבה לבדיקה): עמ' 101, ש' 7-32. היא אמנם מסרה לחוקרות, ביום החקירה השני, כי מחקה את שיחות הטלפון שלה "כי טליה גם שלחה לי הודעה שבה היא מקללת אותי ובגלל שג' ק' התקשר אליי ביום ראשון בבוקר ולא רציתי שזה ייראה לא טוב וגם בגלל שלא היה לי מקום בהודעות" (ס/7, עמ' 18, ש' 438-441) – היינו, סיפרה בכל זאת גם על השיחה מן הנאשם, תוך שהיא טוענת עדיין שקיבלה הודעה עם גידופים מטליה – אך היה זה משום "שרציתי לעמעם את זה שניסיתי להסתיר, יש דברים שהסתרתי אבל ניסיתי לא להראות שאני מסתירה דברים. בהתחלה כששאלו אותי למה אין שיחות ואין הודעות אמרתי שלא רציתי שיראו שחברה שלי מקללת אותי.. ולמחרת סיפרתי להם חצי אמת". היא המשיכה ושיקרה בחקירה זו כאשר נשאלה מדוע גידפה אותה החיילת האמורה (עמ' 119, ש' 1-30). כאשר עומתה עם דבריה של טליה במצ"ח, לפיהם אכן שלחה לה הודעה עם נאצות בגין פעולותיה כנגד ל.ג., מסרה כי ייתכן שקיבלה ממנה הודעה כזו, אשר אינה זכורה לה כעת – אך מכל מקום, וככל

שהזכירה את ההודעה בפני החוקרות, עשתה זאת כדי להסביר את מחיקתן של הודעתו ושיחתו של הנאשם (עמ' 134, ש' 31-3).

27. העדה מסרה, כי כאשר שבה מיום החקירות הראשון, עדכנה אותה אלה שאולוב כי הנאשם התקשר אליה, ממספר טלפון אזרחי, כדי לשאול "איך היה לעדה", ואמר לה ש"ככה ננהל את השיחות". מאותו שלב, לא שוחחה עימו יותר באמצעות מכשיר המירס הצבאי, אלא התקשרה אליו ממכשיר טלפון נוסף, השייך לאחותה, וגם הוא יצר עימה קשר אל מכשיר זה, מטלפון אזרחי (שמספרו אינו זכור לה: (ת/12)).

28. ביום החקירה השני, מסרה אלה שאולוב עדות, והותירה אצל העדה את מכשירה הסלולארי. הנאשם התקשר אל המכשיר, והעדה ענתה לשיחה, תוך שמסרה לטליה פלס, שהמתינה עימה מחוץ לחדר החקירות, כי המדובר בחברה של אלה. לאחר מכן, ניגשה אל חניית מצ"ח, ושוחחה שם עם הנאשם במשך כ-40-50 דקות. הנאשם שאל מה תמסור לדעתה אלה בחקירתה, והעדה הרגיעה אותו ש"הכל בסדר עם אלה", ועדכנה כי היא עצמה "לא הודתה בשום דבר". הנאשם אמר לה כי "אין לה במה להודות". עוד אמר לה, כפי שיעצו לה גם חלק מחברותיה, שלא לייחס חשיבות לאזהרתה ע"י החוקרות בחשד לעדות שקר, שכן לדבריו "זה נועד להפחיד אותה", ו"הם סתם מנסים לשבור אותה" (חברות אחרות, לעומת זאת, אמרו "שכדאי לי להגיד את האמת": עמ' 112, ש' 23-16). היא לא ציינה בפני הנאשם שסיפרה לחוקרות כי ראתה את ל.ג. יושבת עליו, וכי השלושה שתו אלכוהול, אלא רק "סיפרתי לו בערך איך היה בחקירות, מה היה, מה אני חושבת שהם חושבים". גם לחברותיה לא סיפרה כי מסרה פרטים לרעתו של הנאשם (עמ' 141, ש' 13-10). הנאשם אמר לה כי אם הוא והיא מכחישים את טענותיה של ל.ג., "יוצא של.ג.] משקרת". עוד מסרה לו, לבקשתו (בשיחה זו או במועד אחר), את כתובת מגוריה (עמ' 102, ש' 24-11).

29. בשבוע שלאחר מכן, בו שהתה בביתה, הודיעה העדה לנאשם כי היא נוסעת לתל אביב, ל.ג., כדי לנסות ולשכנעה שלא להתלונן. היא נפגשה עימה ועם צליל מזרחי בבסיס הקריה, ולאחר שצליל עזבה, אמרה ל.ג. כי לדעתה, "זה לא מתאים שהיא תתלונן", וכי "צריך לחשוב על המשפחה שלו [של הנאשם] והילדים והעתיד". ל.ג. אמרה כי "היא כרגע ממשיכה עם זה אבל לא בטוח שהיא תתלונן".

30. העדה המשיכה בקשר עם ל.ג. למרות ההנחייה שלא לשוחח עימה שכן בתחילה, ביקשה כאמור להגן על הנאשם ולמנוע את התלונה; במקביל, חשה שלא בנוח כלפי ל.ג., "כי אמרתי שזה לא היה, ובעצם הוצאתי אותה שקרנית והיא בכל זאת חברה

שלי. לא הרגשתי עם זה טוב בכללי". העדה שוחחה על כך עם אלה ועדי בבסיס וחשבה על הנושא כל העת, עד שכחודש ומחצה או חודשיים לאחר מכן, "כבר לא יכלה יותר", "לא כלפי הסיפור עם ל.", וגם הרגשתי עם עצמי מגעיל... כל הזמן חשבתי על כך שהוא נגע בי וניסה לשכב איתי וזה גרם לי לתחושה מגעילה". היא החלה לחשוש יותר ויותר – לדבריה, פחות מהשלכותיה של מסירת גרסת הכזב, אלא "ממה שיהיה הלאה. יהיה משפט. איך יהיה, יאמינו, לא יאמינו לי. זה מקום שלא הייתי בו קודם, פחדתי מזה. אני חתומה מצד אחד ומצד שני לא יודעת מה יהיו ההשלכות ואם יאמינו לי... פחדתי שבגלל שאמרתי שאני לא רוצה להתלונן אז יגידו שזה לא נכון" (עמ' 115, ש' 3 – עמ' 116, ש' 4). לכן, באחת ההזדמנויות בה ישבה עם עדי וטליה פלס, סיפרה להן את שהתרחש באמת. טליה אמרה לה כי עליה להתלונן, וכי היא תסייע לה. אף שלא חיבבה את טליה (אשר מאז הגשת תלונתה של ל.ג., תמיד אמרה לעדה לומר את האמת), הפכו השתיים לשותפות למגורים, וטליה גם התקרבה אליה. לכן, סיפרה לעדי בנוכחותה את שהתרחש: "לא היה אכפת לי אם היא כן תדע או לא". זאת בעוד לחיילים אחרים בבסיס לא סיפרה על שאירע, או שטענה בפניהם כי ל.ג. משקרת (עמ' 120, ש' 10 – עמ' 121, ש' 4; עמ' 122, ש' 15-2). כאשר עומתה עם דבריהן של טליה ושל עדי, לפיהם סיפרה על הדברים בעיקר לטליה, בחזרה, בעת שעדי כבר נרדמה (דברים העולים בקנה אחד עם הדברים שמסרה העדה עצמה במצ"ח – 8/ס, עמ' 17), השיבה כי ההשתלשלות המדוייקת אינה זכורה לה (עמ' 135, ש' 7 – עמ' 136, ש' 22).

בבוקר שלמחרת, ניגשה עם טליה אל משרדו של הרס"ר רונן, העומד בקשר עם מצ"ח, מתוקף תפקידו, והיא חשה בנוח לפנות אליו. היא לא פנתה ישירות לחוקרות מצ"ח, שכן לא ידעה אם ביכולתה להגיש תלונה באופן עצמאי (עמ' 113, ש' 31-28; עמ' 114, ש' 25-2). לא זכור לה מדוע ניגשה עם טליה דווקא ולא עם עדי, אליה הייתה קרובה יותר (עמ' 136, ש' 9-7). העדה התקשתה לספר על הדברים, ולכן טליה תיארה אותם עפ"י הפרטים שמסרה לה. לשאלתו של הרס"ר, מסרה לו כי היא מבקשת להתלונן (עמ' 103, ש' 29-6). בחקירתה המחודשת, סיפרה על שהתרחש לגביה ולגבי ל.ג., והביעה עניין בהגשת תלונה ובעריכת עימות עם הנאשם. זכור לה של.ג. אמרה לה שאם תערוך עימו עימות, תעשה זאת גם היא. לאחר העימות (בו הטיח הנאשם בעדה כי היא משקרת, הכחיש כי אמר "תמצאי אותו" כשהזכירה את הטלפון האזרחי, והאשים את העדה ב"קבלת שוחד מאישתו"), חששה ל.ג. ושאלה "מה היה", ואז הרגיעה אותה העדה ומסרה לה כי עליה "פשוט להגיד מה שהיה וזהו" (לאחר העימות בין ל.ג. לנאשם, מסרה לה ל.ג. כי "היה בסדר", ונדמה לה שסיפרה לה כי בכתה). העדה סבורה כי עדכנה את ל.ג. בדבר הגשת התלונה על ידה, וזאת לאחר שכבר נחקרה, ומבלי שפירטה בפניה את הדברים. גם לאחר האירוע, כל

שסיפרה לה היה שהנאשם נגע גם בה, מבלי ששיתפה אותה באירועים קודמים (עמ' 104, ש' 12-30; עמ' 105, ש' 3-6, ש' 13-29).

ידוע לעדה, כי בעקבות מסירת תלונתה, נחקרו אלה שאולוב ועדי סבהט פעם נוספת. לפני שנחקרה, שאלה אותה אלה שאולוב מה למסור לחוקרות, והיא השיבה לה "תגידי מה שאמרתי לך רק את האמת" (עמ' 138, ש' 24 – עמ' 139, ש' 2).

31. בכל אותה תקופה, מלבד שיחה שניהלה עם הנאשם כיומיים או שלושה ימים לאחר החקירה הראשונה, טלפנה אליו שוב והוא לא השיב, ולאחר מכן התקשרה אל מכשיר המירס שלו, ואף שאמר לה כי יחזור אליה, לא עשה כן. הנאשם לא הגיע יותר לבסיס, מלבד למחרת החקירה הראשונה, שאז שוחחו העדה ואלה שאולוב עם אסף גובנה, והעדה הכחישה בפניו כי הנאשם נגע בה. העדה ואלה ראו את הנאשם כאשר הוא נכנס אל מפקד הבסיס, וכאשר יצא משם, עבר לידם. העדה ביקשה ממנו סיגריה והן "דיברו ואמרו איזה מגעילה היא [ל.ג. – ביה"ד]". היא סבורה שאסף הביע בפני הנאשם תמיכה, ולאחר מכן, עזב הנאשם את המקום (עמ' 103, ש' 30 – עמ' 104, ש' 10). בחג הפורים, לאחר שכבר התלוננה, ראתה את הנאשם מגיע להתפלל בבית הכנסת בבסיס, והוא נד אליה בראשו לשלום. היא המתינה במקום עד שיצא מבית הכנסת, אף שהייתה "לחוצה", משום שלא ידעה אם ידוע לנאשם שהתלוננה נגדו, ו"רציתי לדעת אם הוא יודע או לא. אולי מסקרנות". כאשר עומתה עם העובדה שחג הפורים חל באותה שנה עוד לפני הגשת התלונה, מסרה כי כך אירעו הדברים, וייתכן שהתבלבלה ברצף האירועים (עמ' 154, ש' 16 – עמ' 155, ש' 3).

עם ל.ג., ניהלה העדה שיחות כמעט מדי יום, אך לאחר שאסרו עליהן לדבר על הנושא פחתה התדירות לפעם עד פעמיים בשבוע, עד שפסקה כמעט לחלוטין, ובחודש שלפני עדותה, מאז חתונתה של אלה שאולוב (בה אמרה לה ל.ג. כי "הייתה בדיון ואסור לה לספר על זה", וסיפרה לעדה על חילופי התובעים), לא שוחחה עימה כלל (למחרת החתונה, התקשרה אל ל.ג. כדי לקבל את מספר הטלפון של התובע): עמ' 103, ש' 6-10; עמ' 106, ש' 2-12.

32. בחקירתה הנגדית, הסבירה העדה כי כאשר אמרה בעימות עם הנאשם שהיא "יכולה להאמין לשקר של עצמה", התכוונה ל"דברים קטנים...", לא משהו בסדר גודל כזה", וכי "יש דברים שאם אני רוצה לא לומר את האמת בהם אז אני פשוט אחזור שוב ושוב ושוב על השקר כדי שאני כשאספר את זה הלאה ארגיש יותר בטוחה" (עמ' 106-108) – הגם שעמדה על כך שאינה משקרת בדרך כלל. לשאלות הסגור, שבה והבהירה כי בערב האירוע בו נכחה גם ל.ג., נגע בה הנאשם פעמיים בלבד – כאשר כרעה ברך לידו, וכאשר נשענה על הקיר ליד דלת משרדו (עמ' 124, ש' 19-24).

העדה אישרה, כי במהלך אותו ערב, שאלה ל.ג. את הנאשם אם הוגשה נגדו אי פעם קבילה, והוא השיב "שכן אבל שהוא תמיד יצא מזה", מבלי להרחיב בפרטים (עמ' 126, ש' 5 – עמ' 127, ש' 9). עוד סיפרה ל.ג. שהיא ביתרת חובה של כ-1,600 ש"ח. הנאשם ידע כי גם מצבה הכלכלי של העדה "הוא לא בשמיים ולא מזהיר". היא ביקשה ממנו לאשר לה חופשה מיוחדת כדי שתוכל לעבוד, והוא הפנה אותה למש"קית הת"ש. ייתכן של.ג. אמרה בשיחתם "אולי תלווה לי תכסה לי", "אולי בצחוק", הגם שהדברים אינם זכורים לה במדויק. עוד אישרה את דבריה במצ"ח (ס' 7, עמ' 7, ש' 163-164), לפיהם ל.ג. שאלה את הנאשם "אם הוא יכול לקנות לה איזה פקט סיגריות לכל הריתוק" (כפי שציינה שם, התערבה ואמרה לנאשם שלא ירכוש עבורן סיגריות, לדבריה משום ש"זה לא הרגיש לה נוח ומכובד").

מכל מקום, כאשר שוחחה עם הנאשם בתום היום השני לחקירתה, זכור לעדה כי אמר לה שאם יכחישו שניהם את המיוחס לנאשם ע"י ל.ג., "אפשר להגיד שבגלל מה שהיא אמרה על הכסף", "שאפשר לשחק על זה של.ג.]. רוצה להוציא ממנו רק כסף". בהזדמנות נפרדת, אמרה אלה שאולוב לעדה כי ל.ג. סיפרה לה "שלחברה שלה היה מקרה דומה ושלא יזיקו לה כמה שקלים" – אך היא עצמה לא שמעה זאת מפיה של ל.ג..

עדותה של אלה שאולוב

33. **אלה שאולוב-קטשה**, מאבטחת מתקנים בבסיס בצ"ת בעת הרלוונטית, אישרה בעדותה את הסיטואציה בה במהלך שריפה באיזור, ראה הנאשם במכשירה הסלולארי של מ.ג. תמונה שלה בבגד ים. הוא אמר "שיש בעיה עם התמונה הזו", וכשהחילול במקום (מלבד העדה ומ.ג., נכחו שם גם טליה פלס ואור לב ארי) שאלו אותו במה המדובר, סירב לפרט (עמ' 210, ש' 15-4). עוד אישרה סיטואציה בה נשפטה ע"י הנאשם בהליך משמעותי, מבלי שהוכנסה אל המשפט ע"י הרס"ר. האחרון עזב את המקום עוד בהליך המשמעותי שהתנהל בסמוך לפני כן, בעניינה של מ.ג. (עמ' 238, ש' 26 – עמ' 239, ש' 13).

34. אשר לערב האירוע, מסרה העדה כי התקשרה אל מ.ג. כדי להעביר אליה הזמנה לחתונתה של חברה. מ.ג. מסרה כי היא נמצאת במשרדו של הנאשם, ולכן הגיעה לשם. במשרד, הבחינה בל.ג. היושבת על הנאשם, כאשר מ.ג. יושבת מולם. ל.ג. הראתה לנאשם תמונות ב"פייסבוק" של דודתה, ואמרה לו כי הוא "יכול להתחיל" עימה. בהמשך, ביקשה ל.ג. מן העדה להצטרף אליה בדרכה לשירותים, ושם אמרה לה כי הנאשם הושיבה עליו בכוח. לאחר רענון זכרונה, נזכרה העדה כי ל.ג. אמרה עוד שהנאשם גם ניסה לגעת בחזה – ולא ידעה להסביר מדוע הושבתה בכוח של ל.ג. על הנאשם נזכרה רק בעדותה האחרונה של העדה במצ"ח, כשנה ושמונה חודשים

לאחר עדותה הקודמת (עמ' 222, ש' 19-2). מכל מקום, העדה אמרה ל.ג. "שזה לא היה נראה כאילו היא סובלת", ושאלה מדוע היא נשארת בחדר. תשובתה של ל.ג. לא זכורה לה, אך כאשר שבו אל החדר, התיישבה עליו האחרונה, מרצונה, פעם נוספת (עמ' 204, ש' 16-30; עמ' 216, ש' 20-6). העדה חזרה על כך גם כאשר עומתה עם דבריה של ל.ג., לפיהם לא התיישבה על הנאשם מיוזמתה: עמ' 226, ש' 14-1, עמ' 228, ש' 10-1). הנאשם ומ.ג. ישבו שניהם בכסאותיהם כאשר העדה ול.ג. שבו אל החדר (עמ' 230, ש' 14-9).

הנאשם סיפר על הליך משמעותי שניהל ועל דברים שאמר לחייל שנשפט, תוך שהעדה משמשת בתפקיד אותו חייל. בחלוף כ-40-30 דקות (או יותר) מרגע הגיעה אל החדר, עזבה אותו העדה בגפה. במהלך הלילה, ניגשה לשבת עם מ.ג. בתורנות השמירה שביצעה, ואז (העדה אינה זוכרת אם היה זה באותו לילה, וייתכן כי היה זה למחרת: עמ' 220, ש' 12-2), סיפרה לה מ.ג. כי הנאשם ניסה לגעת בחזה. העדה שאלה אותה מדוע היא חוזרת אל משרדו, ו"היא אמרה שהיא בעצמה לא יודעת" (עמ' 205, ש' 21-17). בבוקר שלמחרת, הבחינה בל.ג. על מדרגות המגורים, כאשר היא בוכה. לשאלתה, אמרה לה ל.ג. כי הנאשם ניסה לגעת בה, וציינה כי אינה יודעת כיצד לנהוג. ל.ג. שאלה את העדה "מה יקרה לו אם היא תתלונן עליו", והעדה חיוותה את דעתה כי "ישתחרר טוראי ולא יהיה לו פנסיה". בתגובה, אמרה ל.ג. "שלא חסר לה כמה אלפים בבנק" (עמ' 205, ש' 30 – עמ' 206, ש' 4).

בהמשך, שמעה העדה כי ל.ג. התלוננה נגד הנאשם. אם העדה אינה טועה, הייתה זו היא (העדה) שיזמה את הרעיון לספר על כך לנאשם, אשר סייע להן תמיד בכל, והן "אהבו אותו מאוד" – וזאת אף שמ.ג. אמרה לה כי כבר סיפרה לו על כך. בצוותא עם עדי סבהט ומ.ג. ניגשו השלוש אל הנאשם, אשר הופתע ושאל כל אחת בתורה האם אי פעם נגע בה, והן השיבו בשלילה. את מ.ג. שאל פעמיים את השאלה. העדה עצמה סיפרה לנאשם כי ל.ג. התלוננה ש"הם שתו והוא ניסה לגעת בה" (עמ' 206, ש' 26-6; וכן עמ' 233, ש' 31 – עמ' 234, ש' 13). בעדותה במצ"ח ציינה כי עדכנה את הנאשם שהתלונה עוסקת בשתיית אלכוהול ובניסיון להכניס את ידו לחולצתה של ל.ג.. ייתכן ששמעה את פרטי תלונתה של ל.ג. מדקלה המפל"גית, או מגורם אחר (ס/15, עמ' 5, ש' 105-102; עמ' 234, ש' 29-14). לא זכור לה אם הנאשם הראה להן מייל שקיבל ממפקדו על תמונות במדים שהעלו חיילות ל"פייסבוק", כפי שציינה עדי סבהט בעדותה (עמ' 236, ש' 21 – עמ' 237, ש' 9).

35. בהמשך, זומנה העדה להיחקר בעניין תלונתה של ל.ג., לאחר שהאחרונה מסרה לחוקרות כי סיפרה לה על האירועים. מ.ג. ביקשה ממנה שלא למסור דבר הקשור אליה, שכן "זה כבר אישי שלה היא לא רוצה". עוד אמרה לה מ.ג. כי אינה יודעת אם פעולתו של הנאשם הייתה מכוונת או לא, ושבה וביקשה כי העדה לא תזכיר את

הדברים. עוד ביקשה ממנה "לשקר קצת על ל.ג.", "להגיד שהיא התיישבה עליו מרצונה החופשי ולא שהוא הושיב אותה בכוח", שכן לא רצתה כי הנאשם יינזק. בחקירה, פעלה העדה ברוח זו, אך אמרה למעשה את האמת – "לא שיקרתי ולא הוספתי. אמרתי שאיך שנכנסתי ל.ג.] כבר ישבה עליו, וכשחזרנו מהשירותים היא התיישבה עליו בעצמה. לא היה לי מה להגיד מעבר" (עמ' 206, ש' 32 – עמ' 207, ש' 11; עמ' 215, ש' 15-4). בחקירתה הנגדית, נזכרה כי למעשה, בעדותה הראשונה במצ"ח (וברוח בקשתה של מ.ג. דלעיל), לא סיפרה לחוקרות כי ל.ג. ישבה על הנאשם – וזאת משום שהיא ומ.ג. "לא רצו שייגרם לו [לנאשם] נזק... רצינו שבכלל הוא לא יהיה קשור לסיפור הזה. שכאילו ל.ג.] סתם אמרה את זה". ישיבתה של ל.ג. על ברכיו של הנאשם, כסגן מפקד בסיס, "נראית לא בסדר. זה לא אמור להיות ככה" (עמ' 220, ש' 26-21). היא סיפרה על כך רק בעדותה השנייה במצ"ח, לאחר החלטתה של מ.ג. להתלונן כנגד הנאשם (עמ' 217, ש' 21-5; וכן עמ' 232, ש' 15 – עמ' 233, ש' 30). לשאלה, מדוע בכל זאת מסרה בעדותה הראשונה במצ"ח כי מ.ג. סיפרה לה שהנאשם נגע בה; וכן של.ג. סיפרה לה, למחרת האירוע, כי הנאשם נגע בחזה, השיבה "לא זוכרת" (עמ' 218, ש' 31-13). כך השיבה גם כאשר נשאלה האם מ.ג. סיפרה לה על האירועים הקשורים ל.ג., ומכל מקום ל.ג. "פחות עניינה אותה" (עמ' 229, ש' 14 – עמ' 230, ש' 5).

36. במהלך חקירתה של מ.ג., התקשר הנאשם אל העדה, מטלפון סלולארי בעל קידומת 057, והציג עצמו בשמו (בעדותה ס' 15, עמ' 6, ש' 132-127, ציינה כי היה זה בשעה 21:00, מעט לפני תורנות שמירה שלה. לא היה זה מספרו הרגיל של הנאשם, השמור אצלה). הוא ביקש "לשאול אם הכל בסדר עם מ.ג.]", וכן אם העדה "יודעת מה היא [מ.ג.] אומרת". העדה מסרה לו כי מ.ג. אינה זמינה החל משעות הבוקר, וכי כאשר תשוב, תמסור לה להתקשר אליו. כעבור זמן מה, שב והתקשר אל הפלאפון שלה, ומ.ג., שותפתה של העדה לחדר, ענתה לשיחה. העדה כבר הייתה רדומה, ולכן לא שמעה את תוכן השיחה, אך למחרת מסרה לה מ.ג. כי היה זה הנאשם. בחקירתה הנגדית אישרה, לאחר רענון זיכרון, כי מ.ג. סיפרה לה עוד שאמרה באותה שיחה לנאשם, לשאלתו, כי "לא נשברה בחקירה", אף שבפועל, סיפרה לחוקרות כי נגע בה (עמ' 214, ש' 27 – עמ' 215, ש' 3). היו עוד מספר פעמים בהן הנאשם התקשר אל מכשירה הסלולארי של העדה, והיא זיהתה את המספר עפ"י אותה קידומת (057). באחת הפעמים, סיפרה לה מ.ג. כי הנאשם שאל אותה לדבריה בחקירה, והיא מסרה לו כי אמרה שאינה יודעת דבר. לאחר רענון זכרונה בדבריה במצ"ח, מסרה שידוע לה, מפיה של מ.ג., כי האחרונה התקשרה אליו באמצעות מכשירה הסלולארי של עדי סבהט (עמ' 210, ש' 28-24).

37. בשלב מסויים, אמרה מ.ג. לעדה כי "קשה לה, היא כבר לא יכולה יותר", וכי הנאשם ניסה לגעת בה מספר פעמים, ו"כתב לה דברים לא יפים בפייסבוק" (תוכן הדברים זכור לה, אך היא "לא רוצה להגיד מטעמי צניעות"). העדה שבה ושאלה אותה מדוע היא ניגשת למשרדו, אם זוהי התנהגותו כלפיה, ומ.ג. השיבה "שהיא גם לא יודעת": עמ' 207, ש' 13-18, עמ' 208, ש' 20-25. עוד סיפרה לה כי הנאשם ביקש את כתובת מגוריה. כאשר הוצגה לה עדותה במצ"ח, מיום 12/04/11 (ס' 15), אישרה את האמור שם – אודות הדברים שסיפרה לה מ.ג. על התבטאויות והצעות מיניות מצד הנאשם (גם ברשת ה"פייסבוק"), ועל ניסיונו להכניס את ידו מתחת לחולצתה. בחקירתה הנגדית הוסיפה, כפי שמסרה גם בעדותה השניה במצ"ח, כי מ.ג. סיפרה לה (מבלי לנקוב בזמן האירוע) שהנאשם ניסה גם "להכניס ידיים למכנסיים" (עמ' 221, ש' 12-30). עוד סיפרה לה מ.ג. כי בעת שנשפטה בפני הנאשם, בגין שימוש באלכוהול, נותרה עמו לבד במשרדו, ואז "ביקש ממנה להדגיש את החזה שלה" (עמ' 209, ש' 16-28). מ.ג. מסרה לה כי לא תגיש נגדו תלונה, משום שסיפר לה כי "הוא עומד להתגרש ויש לו ילדים ושתרחם עליו" (עמ' 209, ש' 31 – עמ' 210, ש' 3; וכך עמ' 237, ש' 10 – עמ' 238, ש' 10)). העדה אמרה לה כי עליה להתלונן, אך לאחר שמ.ג. "התחילה להתבלבל עם עצמה", אמרה לה כי עדיף שלא תעשה זאת, ומכל מקום הותירה זאת להחלטתה (עמ' 239, ש' 22 – עמ' 240, ש' 12).

38. בחקירתה הנגדית, אישרה העדה כי בסמוך לפתיחת החקירה, ניגשה עם מ.ג. ועם טליה אל עמדת הש.ג., שם שמרה אור לב ארי. מ.ג. שאלה את האחרונה מדוע מסרה את שמסרה במצ"ח, והטיחה בה כי כלל לא הייתה במקום כאשר אירע דבר מה בינה לבין הנאשם. לשאלות הסגור, אישרה העדה כי לא הייתה זו שיחה נעימה, אלא "שיחה על למה שיקרת". "לא נראה לה", והיא "לא חושבת", כי טליה, למשל, איימה על אור באותה הזדמנות (עמ' 212, ש' 32 – עמ' 214, ש' 20).

עדותה של טליה פלס

39. **טליה פלס**, מאבטחת מתקנים ביחידתו של הנאשם בעת הרלוונטית, מסרה בעדותה (עמ' 389-399) כי נשפטה בפני הנאשם בגין בעיות משמעת. הוא נהג בה "בסדר גמור", ופעמים רבות, אף ביטל את התלונות נגדה, בתנאי שתיטיב את התנהגותה. עם ל.ג. הייתה ונותרה בקשרי ידידות. מ.ג. הייתה חברה במהלך השירות, אך היא התרחקה ממנה בעקבות התנהגותה כלפי ל.ג., ולאחר השחרור, נפרדו דרכיהן. היא עצמה הגיעה לעדות בבית הדין רק לאחר מספר זימונים, שכן סירבה להגיע בתחבורה הציבורית עם בתה שנולדה בינתיים, בת תשעת החודשים. אין בכך כדי לגרוע מרצונה להעיד ו"לעשות מה שהייתי צריכה לעשות בתור בחורה" (עמ' 408, ש' 408).

12-17; עמ' 409, ש' 6-3). לשאלת הסנגור, הבהירה כי אף שהיא בקשר עם ל.ג., ואף שניסתה לדלות ממנה פרטים על הדיונים, נמנעה מכך האחרונה. גם עם מ.ג., אותה פגשה מספר חודשים קודם לכן בחתונתה של אלה שאולוב, לא שוחחה בנושא (עמ' 409, ש' 30-7).

40. בליל האירוע, תכננה העדה להיות נפקדת מן הבסיס. בעמדת הש.ג., פגשה את ל.ג. השומרת שם לבד, והתרשמה כי היא מדוכאת או מודאגת. העדה נשארה עימה, ושאלה לסיבת העניין. בתחילה, אמרה לה ל.ג. כי "זה משהו שהיא לא יכולה לספר עליו ושהיא מפחדת לדבר עליו", ולאחר שהעדה אמרה לה כי היא יכולה לסמוך עליה, הייתה נסערת ואמרה כי הנאשם נגע בה. העדה ביקשה ממנה לספר כיצד קרה הדבר, ול.ג. שאלה אותה כיצד תוכל לסייע לה. העדה השיבה כי היא יכולה לקשר בינה לבין גורם טיפולי כלשהו. בהמשך לכך, סיפרה לה ל.ג. כי היא ומ.ג. שהו במשרדו של הנאשם, "והוא כמו אבא בשבילה, ואיך הוא עשה לה דבר כזה, והוא תמיד עזר לה, וכאילו פתאום הוא ביקש תמורה, וכל מיני מילים כאלה, היא דיברה בחצאי משפטים". כאשר סיפרה לעדה על שאירע, החלה ל.ג. לבכות (עמ' 404, ש' 23-27). העדה לא ידעה כיצד להגיב והאם להאמין לדברים (שכן בניגוד למ.ג. ואלה, שהיו עם הנאשם בקשר ונהגו להגיע למשרדו, לא ידעה על קשר דומה של ל.ג. עימו: עמ' 411, ש' 21-6). העדה ניסתה להרגיעה, ול.ג. סיפרה לה כי "הם שתו אצלו במשרד", והנאשם הושיב אותה עליו, ליטף את גבה, "עשה לה נעים בגב", ולפני שיצאה מן החדר נישק אותה בפיה. עוד ציינה כי "גם למ.ג. הוא עשה את זה", באופן אחר, באותו זמן – הגם שהעדה לא ידעה להסביר מדוע עניין אחרון זה לא מצא ביטוי בעדותה במצ"ח, ומדוע לא הגישה עצמה תלונה בעקבות כך גם בעניינה של מ.ג. (עמ' 403, ש' 5 – עמ' 404, ש' 6). למשמע הדברים, הייתה העדה מזועזעת, שכן בעבר, חוותה חברה שלה מקרה דומה, בגינו לא התלוננה, "וזה הורס לה את החיים". היא ביקשה לעזור ל.ג., כדי למנוע את הנזק שנגרם לחברתה האחרת, והתקשרה אל חוקר מצ"ח, אשר השאיר ברשותה את מספרו מאז נחקרה במצ"ח על רקע שירותה הבעייתי. היא ביקשה כי ישלח גורם כלשהו שיטפל בעניין. בהמשך לכך, הציעה ל.ג. לספר על העניין להוריה, כדי שיתמכו בה, ושמעה אותה מתווכחת בטלפון עם אמה, ומצטדקת כי אינה אשמה "שהוא עשה לה את זה". העדה נטלה את מכשיר הטלפון וביקשה מן האם להירגע ולדבר עם בתה.

41. בהמשך אותו יום, התקשרה אל העדה מפקדתה הישירה, וזימנה אותה אל מפל"גית כח האדם, דקלה, לכאורה על רקע נפקדותה המתוכננת. בדרך לשם, שלחה לה ל.ג. הודעה בה שאלה מדוע סיפרה לדקלה על שאירע, והוסיפה (לגבי דקלה) כי "היא יודעת הכל, היא הולכת להגן עליו, אני בורחת מהבסיס". העדה התקשרה אל ל.ג.,

וחברה אליה בדרך אל המפלי"גית. לפני הכניסה לחדרה, נכנסה ל.ג. להיסטריה, שמא דקלה תגן על הנאשם, שהוא מפקדה, ואמרה שאינה רוצה לעזוב את הבסיס, והיא מתחרטת על כל העניין. דקלה הזמינה את ל.ג. להיכנס, ואמרה לה להירגע. העדה דרשה להיכנס עימה, והתווכחה עם דקלה בעניין זה. ל.ג. הבחינה במפקד הבסיס מחוץ למשרדה של דקלה, ונלחצה עוד יותר. בנוסף, קיבלה ל.ג. שיחת טלפון ממ.ג., שמעה ברקע קול של גבר, ושאלה אותה האם הנאשם נמצא במגורי החיילות. העדה (שישבה לצידה של ל.ג.: עמ' 404, ש' 17-22) שמעה מבעד לקו את קולה של מ.ג., האומרת ל.ג. להירגע, להגיע למגורים ו"לסגור את הפה שלה ולא לעשות הצגות". בתגובה, שלחה העדה למ.ג. הודעה, בה גידפה אותה ודרשה ממנה שלא לאיים על ל.ג. לאחר מכן, הודיעה ל.ג. כי תמתין לה מחוץ למשרדה של דקלה, ושמעה מבעד לדלת כי ל.ג. מדברת עימה ובוכה. לאחר מכן קראה לה דקלה להיכנס, וביקשה כי תארגן את חפציה של ל.ג. בשלב זה, נרגעה כבר ל.ג..

42. בהמשך, ואף של.ג. סיפרה לעדה כי גם מ.ג. הייתה מעורבת באירוע, טענה בפניה האחרונה כי ל.ג. "מדברת שטויות", והגנה על הנאשם. באותו זמן, כבר התנהלה חקירת מצ"ח, והעדה אמרה למ.ג. כל העת כי אינה חייבת להתלונן אם אינה רוצה, אך אל לה "להסית את ל.ג.". ביום 28.2.2011, הגיעה העדה לחקירה במצ"ח, בצוותא עם מ.ג. ואלה. לדבריה, בעת שאלה נחקרה, לא התקבלו שיחות אל מכשירה הסלולארי (שנותר בידיה של העדה), וזאת גם בעת שמ.ג. אחזה במכשיר (עמ' 422, ש' 15-33).

43. באחד הימים, ראתה כי מ.ג. בכתה, אך האחרונה הכחישה זאת בפניה (לשאלת הסנגור, מדוע לא ציינה את בכיה של מ.ג. בעדותה במצ"ח, מסרה העדה כי ניסתה להתחמק מן הזימונים החוזרים לחקירות, וכי התמקדה באירועים עצמם, ולא בפרטים הסובבים אותם: עמ' 407, ש' 18 – עמ' 408, ש' 4). העדה אמרה למ.ג. כי היא יכולה לספר לה את הדברים, ואז מסרה מ.ג. לה ולעדי סבהט, שנכחה במקום, כי החליטה להתלונן. עדי אמרה לה "להפסיק לדבר שטויות", והודיעה כי היא פורשת לישון. העדה, לעומת זאת, ביקשה כי תספר לה על שהתרחש, והזמינה אותה לחדרה. מ.ג. מסרה כי אינה יודעת כיצד לנהוג, והעדה הציעה לה את עזרתה, כפי שעשתה עם ל.ג., תוך שאמרה כי אם לא תרצה להתלונן, לא תספר על כך (הגם שבפועל, לא התכוונה לשתוק, אלא עשתה זאת רק כאמצעי שכנוע). מ.ג. לא פירטה את האירועים, אך מסרה לעדה כי "כל מה שקרה עם ל.ג. נכון", ו"זה קרה הרבה יותר מפעם אחת". כן אישרה בפניה כי השתיים שתו עם הנאשם אלקוהול (אם העדה אינה טועה, היה זה ויסקי), במשרדו. כאשר עומתה עם עדויותיהן של ל.ג. ומ.ג., לפיהן לא שתו במשרדו של הנאשם, עמדה על כך שכך מסרה לה מ.ג. (עמ' 415,

ש' 6-11). היא לא ציינה במצ"ח את דבר השתיה החריפה משום שבתחילה, מ.ג. לא אישרה את דבריה של ל.ג. בעניין זה, ולאחר מכן, כשהסתיימה כבר החקירה, לא היה טעם לומר את הדברים, ומכל מקום עניין השתיה הטריד את העדה פחות מן המגע הפיזי: "מה שאני יודעת בוודאות שקרה – אמרתי. לא הוספתי פרטים מעבר שלא הייתי בטוחה שקרו" (עמ' 413, ש' 14-26; עמ' 414, ש' 21-27). לשאלות הסנגור, אישרה את דבריה במצ"ח (ס/20, עמ' 3, ש' 45 ואילך), לפיהם מ.ג. סיפרה לה כי הנאשם נגע בחזה בערב האירוע עם ל.ג., וכי בעת של.ג. יצאה אל השירותים, ניסה לפתוח את חולצתה והתבטא בפניה התבטאויות מיניות (עמ' 424, ש' 16-31).

44. העדה הציעה למ.ג. לגשת למפקדתן בעניין, אך מ.ג. ביקשה לערב גורם בכיר יותר, ולשאלת העדה, ציינה כי היא סומכת על הרס"ר, וכי היא מוכנה לגשת אליו בבוקר שלמחרת. היא העדיפה גורם פיקודי על פניה לגורמי מצ"ח, שכן חששה מעדות השקר שמסרה להם קודם לכן. לשאלת הסנגור, הבהירה כי מ.ג. חששה יותר מעיכוב השחרור שלה בשל כך, מאשר מהשלכות פליליות של עדות השקר (עמ' 406, ש' 14-31). בהגיען אל הרס"ר, העדיפה מ.ג. כי העדה תספר לו על הדברים, הגם שלבסוף מ.ג. הייתה בעיקר זו שפירטה אותם בפניו. אם במצ"ח ציינה כי הייתה זו היא (העדה) שהייתה הדוברת העיקרית – הרי שם זכרה את הדברים טוב יותר (עמ' 423, ש' 6-19). הרס"ר הביע זעזוע ויעץ למ.ג. להתלונן מייד כנגד הנאשם. לדבריה של העדה, שוחחה עם הרס"ר עוד קודם לכן על תלונתה של ל.ג. ועל התנהלותה של מ.ג. כלפיה, והיה זה בעת שעדיין הכחישה את תלונתה של האחרונה (עמ' 418, ש' 4-25).

45. עוד ציינה העדה, כי למ.ג. היו שני מכשירים סלולאריים, ובדיעבד, סיפרה לה כי באחד מהם עשתה שימוש כדי לשוחח עם הנאשם ולספר לו את מהלך החקירה. עוד סיפרה לה כי התבטא בפניה התבטאויות מיניות בוטות, הן "בפייסבוק" והן במשרדו (על כך שהנאשם הוסיף את מ.ג. לחשבון הפייסבוק שלו ידעה עוד בשעתו, שכן מ.ג. התלהבה מכך: עמ' 396, ש' 23-29; עמ' 410, ש' 21-24).

עוד אישרה העדה את קיומו של האירוע ביום הולדתו של הנאשם, זמן רב לפני האירוע מושא התלונה, בו ישבו מאבטחות הבסיס (מלבד העדה, נכחו גם מ.ג., עדי, אלה ואור לב-ארי) בעמדת הש.ג. גם ל.ג. הייתה עימן בש.ג., אך ייתכן שהלכה ושבה מן המקום (עמ' 410, ש' 11-17). באותה סיטואציה, נטל הנאשם את מכשירה הסלולארי של מ.ג., והבחין בתמונתה בבגד ים. הוא שאל את החיילות "מה לא בסדר בתמונה הזאת" (אותה זיהתה, כת/9), והעדה הבינה כי הנאשם מתכוון לרגליה של מ.ג. ואיזור המפשעות, שנראה שם. הוא לחש דבר מה באוזנה של מ.ג., והיא גיחכה. בדיעבד (לאחר חקירתה של העדה במצ"ח) למדה העדה מפיה של מ.ג. כי הנאשם אכן לחש לה דברים ברוח זו (עמ' 397, ש' 1-27; עמ' 420, ש' 1-7). באותה

הזדמנות, סיפר לחיילות על מי שכינה "המאהבת שלו", והשמיע להן את השיחה עימה, בה איחלה לו מזל טוב ליום הולדתו. אור לב ארי, שנסעה עימו קודם לכן לרכוש פיצה, אישרה כי שמעה שיחה דומה בין השניים גם ברכב. יחסיה של העדה עם אור לא היו טובים, על רקע 'היתקלות' בין השניים בבסיס, בה האשימה אותה האחרונה בגניבה. לשאלת הסנגור, אישרה כי ייתכן שבאותה 'היתקלות' איימה על אור כי תפגע בה פיזית (עמ' 402, ש' 7-26). היא לא ידעה מה מסרה אור במצ"ח ביחס לאירועים מושא האישום (ואף לא ידעה שהיא קשורה לנושא), וכך ציינה גם לאחר שהוצגו לה דבריה של מ.ג. במצ"ח, בהם קשרה אותה לסיטואציה של ריב בעניין זה (עמ' 425, ש' 7-31; עמ' 426, ש' 8-16).

עדויותיהן של חיילות נוספות

46. **מיכל סהר**, מאבטחת מתקנים בבסיס בצ"ת בעת הרלוונטית, מסרה בעדותה כי ביצעה עם ל.ג. תורנות שמירה בליל האירוע. האחרונה נראתה "כאילו עבר עליה משהו", "בוהה ונסערת", ולשאלתה של העדה, מסרה לה כי הוטרדה מינית ע"י הנאשם, כשעה או שעתיים קודם לכן. היא סיפרה כי הייתה עימו במשרדו, ובשלב כלשהו הוא ביקש ממנה לשבת עליו. העדה הופתעה מכך, ול.ג. אמרה בתגובה כי "היחסים ביניהם הם כמו של אבא ובת כזה, וזה היה נראה לה לגיטימי". לאחר מספר פעמים בהם רוענן זכרונה אל מול עדותה במצ"ח, מסרה העדה עוד כי ל.ג. סיפרה לה גם שהנאשם נשק על מצחה, הכניס את ידו אל מתחת לחולצתה "והתקדם לכיוון החזה", ובתגובה, אמרה לו "באי נעימות" שיחדל מכך. לאחר שהסיע אותה לאחר מכן למגורים, נשק על פיה. הנאשם נגע גם בחזה של מ.ג. (עמ' 192, ש' 7-26; עמ' 193, ש' 11-15; עמ' 198, ש' 22-26). ל.ג. סיפרה לעדה גם כי "שתתה שלוק מבקבוק שהיה לנאשם באוטו או במשרד". לשאלת הסנגור, אישרה העדה כי ל.ג. לא הזכירה בהקשר זה, של שתיית אלכוהול, את מ.ג. (עמ' 194, ש' 27 – עמ' 195, ש' 9).

העדה הגיבה לדבריה של ל.ג. "בהלם", ואמרה לה כי עליה להגיש תלונה. היא סיפרה לה על מקרה שאירע לאחותה ועל דוגמאות נוספות, ואמרה לל.ג. "שהיא חייבת לעשות עם זה משהו אחרת היא לא תוכל להמשיך לחיות כמו בן אדם" (עמ' 192, ש' 27-31). לאורך כל השמירה המשותפת, ניסתה העדה לשכנע את ל.ג. להתלונן, אך היא מצידה אמרה שהיא חוששת מכך, שכן לנאשם יש "הרבה כוח". כאשר שוחחה בהמשך עם מ.ג., הכחישה האחרונה בפני העדה כי הנאשם נגע בה, ומסרה גם כי לא ראתה שנגע בל.ג. או שנשק לה על פיה. אלא שמספר ימים לפני שהגישה תלונה במצ"ח, סיפרה לה מ.ג. כי שיקרה בתחילה, וכי דבריה של ל.ג. נכונים, וכי גם בה עצמה הנאשם נגע. היא אינה זוכרת את פרטי הדברים שמסרה לה מ.ג. ביחס לאירוע (עמ' 193, ש' 26-32; עמ' 197, ש' 4-8, ש' 17-19).

47. **טור' קמילה אנטונוב**, פקידה בבסיס בצ"ת בעת הרלוונטית, מסרה בעדותה במצ"ח (הוגשה בהסכמה, ת/34), כי הייתה ביחסי ידידות עם ל.ג., במהלך שעות העבודה בבסיס. באחת ההזדמנויות, אמורה הייתה ל.ג. להחליפה בשמירה, אך היא טלפנה אל העדה ואמרה כי לא תוכל לעשות זאת, משום שהיא מזומנת לחקירה במצ"ח בגין אירוע במשרדו של הנאשם. ל.ג. מסרה לעדה כי הנאשם אמר לה לשבת עליו, אחז בפניה, נישק אותה וניסה לגעת (או נגע) בחזה. היא ציינה בפניה כי הייתה "בהלם", ולא ידעה כיצד לנהוג. גם בעת שנפרד ממנה, לאחר שהסיעה ברכב, ניגש כדי לנשק אותה על לחיה, ואז סובב אליו את ראשה. ל.ג. לא סיפרה לה על אירועים הקשורים במ.ג., או הקשורים באלכוהול או ממרח נוטלה. בשיחתן הטלפונית, בעת שהעדה הייתה בדרכה חזרה לביתה, נשמעה ל.ג. "לא שמחה". עוד לפני השיחה, בעת שהעדה יצאה מן הבסיס, הבחינה בל.ג. שומרת בעמדת הש.ג., משוחחת בטלפון ובוכה.

בעת שליוותה את ל.ג. לחקירתה (כעולה מת/1, סעיף 10), שמעה העדה את שיחתן של ל.ג. ומ.ג., אשר המתינו במצ"ח לחקירתן. ל.ג. אמרה שאינה יודעת האם להתלונן, שכן הדבר יביא לפגיעה בילדיו של הנאשם. מ.ג., מצידה, ציינה כי "היא רוצה להיות נייטרלית ושהיא לא קשורה לשום דבר", שכן הייתה עסוקה ולא הבחינה במאום. עוד ציינה, כי אילו היו הדברים תלויים בה, לא הייתה מגישה תלונה כדי לא לפגוע בנאשם ובילדיו. העדה עצמה ציינה בפני השתיים כי אינה יודעת כיצד הייתה נוהגת.

48. **עדי סיבה ט**, מאבטחת מתקנים בבסיס בצ"ת בעת האירוע, מסרה בעדותה כי למדה על הגשת תלונתה של ל.ג. משיחה טלפונית שניהלה עימה מ.ג.. היא שמעה את מ.ג. צועקת עליה "למה נתת את השם שלי", ו"אני לא רוצה להיות מעורבת בזה". לאחר שניתקה את השיחה סיפרה לה מ.ג. כי הייתה זו ל.ג., וכי היא מדווחת על האירוע למפל"גית כוח האדם (עמ' 177, ש' 21-17). לאחר של.ג. התלוננה כנגד הנאשם, סיפרה מ.ג. לעדה כי הנאשם הטריד באירוע גם אותה ונגע בה, וכי לא הייתה זו הפעם הראשונה בה עשה כן, אלא הייתה עוד הזדמנות, מבלי שפירטה לגביה, למעט העובדה כי היה זה בנוכחותה של אור לב ארי (עמ' 185, ש' 26-19). מ.ג. סיפרה כי היא ול.ג. שהו במשרדו של הנאשם, ו"רצו קצת פייסבוק". ל.ג. ישבה על הנאשם "כדי להיות במחשב", ואף שלא חשה בנוח (כפי שמסרה לאלה שאולוב כאשר יצאה עימה לשירותים), שבה והתיישבה עליו. הנאשם "העביר ליטוף או נגיעה באיזור החזה" למ.ג. (עמ' 175, ש' 11-6). העדה נזפה במ.ג., מדוע שהתה במשרדו של הנאשם, במיוחד אם לא הייתה זו הפעם הראשונה בה נגע בה. מ.ג., מצידה, אמרה לה כי אינה רוצה להתלונן או לפגוע בקריירה הצבאית של הנאשם או במשפחתו.

העדה החליטה לגבות את החלטתה, ולבקשתה, לא סיפרה במצ"ח על הדברים ששמעה ממנה אודות מעשיו של הנאשם. היא ניגשה עם מ.ג. ואלה אל משרדו של האחרון, כדי לעדכן אותו בהגשת תלונתה של ל.ג.. הנאשם החל לומר דברים אודות כפיות טובה מצידה של ל.ג., ושאל כל אחת מהן אם אי פעם הטריד אותן מינית. כאשר שאל את מ.ג., רק נדה בראשה לשלילה, ואז שב ושאל אותה את הדבר, והיא השיבה בקול בשלילה. כאשר יצאו ממשרדו, ביקש הנאשם כי מ.ג. תמתין כדי לומר לה דבר מה בנפרד, ולאחר מכן סיפרה כי ביקש ממנה "שתעזור לו, שתשמור עליו ועל הילדים שלו, שלא תתלונן" (עמ' 176, ש' 22-9). העדה לא שמעה את הדברים, אף שניצבה עם אלה מחוץ לדלת, שכן "אני לא מאמינה שאדם שמבקש כזה דבר יצעק את זה. זה היה הרעיון להישאר איתה לבד ולהגיד לה את זה בשקט" (עמ' 181, ש' 29 – עמ' 182, ש' 32).

עוד קודם לאירוע, סיפרה לה מ.ג. כי הנאשם מתכתב עימה בפייסבוק, מנהל עימה שיחות אינטימיות, ומשתף אותה בפרטים על הזוגיות עם חברתו (עמ' 177, ש' 7-1; עמ' 186, ש' 22-26; עמ' 188, ש' 9-6, ש' 17-20, ש' 25-26).

מאוחר יותר, כיבדה העדה גם את החלטתה הנוספת של מ.ג., להגיש בכל זאת תלונה נגד הנאשם, ואת בקשתה ממנה לספר במצ"ח את האמת. מ.ג. קיבלה את ההחלטה לאחר התלבטויות ומשום ש"זה הציק לה". היא שמעה דעות נוספות, כמו זו של טליה פלס, אשר (כפי שמ.ג. סיפרה לעדה) צעקה עליה והסבירה לה כי עליה להתלונן. בעדותה השניה במצ"ח (ס' 13, ש' 175-186), אישרה העדה גם שיחה שהתקיימה בין טליה לבין מ.ג. אודות האירוע, שתכנה אינו ידוע לה כי היא עצמה נרדמה. לשאלת הסנגור, הסבירה כי לא ציינה במפורש בחקירתה השניה במצ"ח כי שיקרה בחקירה הקודמת (אלא תלתה את שינוי העדות בכך שלא זכרה את הדברים), משום שחשה שלא בנוח, ונבהלה כשנקראה שוב להעיד: "מהתחלה לא רציתי שום קשר לסיפור כי בסופו של דבר אני רק שמעתי על הכל, אני לא נכחתי" (עמ' 180, ש' 1-23).

בחקירתה הנגדית, אישרה העדה כי נותרה בקשר עם מ.ג., וכי שוחחה עימה גם לאחר עדותה של האחרונה בביה"ד. עם זאת, לא נכנסה עימה לפרטי העדות, שכן "יש לה [לעדה] את הבעיות שלה" (עמ' 179, ש' 2-31).

49. **אור לב ארי**, ששירתה בבצ"ת כמאבטחת מתקנים ולאחר מכן כמש"קית אבטחה בשירות קבע, מסרה בעדותה (עמ' 259 ואילך) כי היא מכירה את מ.ג. ול.ג. משירותן המשותף. מ.ג. שירתה אף היא כמאבטחת מתקנים, ואת ל.ג. הכירה מן המגורים. יחסיה עם ל.ג. היו בתחילה טובים, אולם לאחר הליך משמעותי בגין שתיית אלכוהול, בו הפלילה אותה ל.ג. בעבירה, ניתקה עימה קשר. יחסיה עם מ.ג., מאידך, מעולם לא חרגו מאמירת שלום, הואיל והיא לא חיבבה את אופיה או את גישתה כלפי אחרים.

את הנאשם הכירה בתוקף היותו סגן מפקד הבסיס. היא פגשה בו לראשונה בהליך המשמעתי בגין שתיית האלכוהול. טרם ההליך הזהירו אותה מ.ג. ואלה שאולוב כי הוא אדם מפחיד ביותר, ולבטח יצעק עליה במהלך המשפט – הגם שבסיטואציות אחרות, תמיד ציינו את אהבתן אליו וכיצד הוא "כמו אבא".

הפעם הראשונה בה פגשה את הנאשם על בסיס אישי יותר, ולא פיקודי, הייתה ביום הולדתו, בעת השריפה בצפון. מ.ג. ואלה ידעו כי לנאשם יום הולדת באותו יום, ולכן לפני צאתו מן הבסיס הוזמן ע"י החיילות בש.ג. (ובכללן העדה) לשבת עימן. בשלב מסויים, ביקשה העדה מן הנאשם להסיעה כדי לרכוש מזון מחוץ לבסיס, והם נסעו לטירת הכרמל ושבו עם פיצות. במהלך הנסיעה, קיים הנאשם לדבריה שיחות טלפוניות עם גורמים מן הבסיס (ת/37, עמ' 6, ש' 155-146) – וזאת בניגוד לדברים שמסרה טליה פלס בעניין, כאילו למדה מפיה של העדה על ששוחח עם "המאהבת שלו" (ראו סעיף 45 לעיל). כאשר שבו אל הבסיס, יצאו אלה ומ.ג. מן הכניסה כאשר הן שרות לנאשם "מזל טוב", ונתנו לו מכתב מטעמן. לאחר מכן, עזב את המקום. לשאלות הסנגור, אישרה העדה את קיומו של איסור להחזיק בבסיס טלפון סלולארי עם מצלמה, ואת אכיפתו של הנוהל, על דרך החרמת המכשיר ולעיתים נקיטת הליך משמעתי. מטעם זה היא עצמה החזיקה בשני מכשירים. לא זכור לה כי במהלך המפגש עלה נושא זה בכלל, או עניין מכשירה הסלולארי של מ.ג. בפרט.

50. באחד הימים, ישבה עם מספר חיילות במגורים, ומ.ג. פנתה אליה בבקשה שתתלווה אליה למשרדו של הנאשם, עימו רצתה לשוחח טרם שחרורה משירות. הואיל והעדה ביקשה להגיש לנאשם בקשה לחופשה מריתוק, נעתרה לבקשתה. במשרד, ישבו שתי החיילות אל מול הנאשם. מ.ג. סיפרה על חששותיה מן השחרור, ואילו העדה ביקשה לכתוב בקשה לחופשה כאמור. בשלב זה, קיבל הנאשם שיחת טלפון והן המתינו מחוץ למשרדו.

עם שובן, ישבו החיילות לימינו של הנאשם, כתף לכתף, כשהנאשם בצד ומעט מאחור ביחס אליהן (עם זאת, בחקירתה החוזרת ציינה העדה כי היא ומ.ג. ישבו מימינו של הנאשם, אשר היה ממוקם בצידו השמאלי של השולחן). העדה ישבה על כסא, ומ.ג. ישבה על ברכיה, הואיל והיה במקום כסא אחד בלבד, והן נכנסו לסירוגין לחשבונות הפייסבוק שלהן במחשב האזרחי. לדבריה, הן לא הצליחו להוסיפו לחשבונן כחבר, שכן חשבונן היה חסום, ולכן הנאשם הוסיף אותן לחשבונן. כעשר דקות לאחר מכן עזבו בצוותא את המקום, ובסה"כ שהו שם כ-15 דקות או פחות. לא הייתה סיטואציה בה ישבה מ.ג. לצד הנאשם, בעת שהעדה עצמה מעבר לשולחן. בעת שמ.ג. ישבה על העדה, לא אירע דבר יוצא דופן כלשהו, וגם לא יכול היה להתרחש מבלי שתבחין בו. במהלך שהותן בחדר נכנסה גם מאיה, פקידתו של הנאשם, למשך מספר דקות, ולמיטב זכרונה ציינה כי עברה הגדלת חזה. לשאלה,

האם מאיה נכנסה גם היא באותו אירוע לחשבון הפייסבוק שלה, השיבה העדה "לא שאני זוכרת" (חקירתה במצ"ח, ת/37, עמ' 5, ש' 112 – עמ' 6, ש' 117) – וזאת בניגוד לדבריה של עדת ההגנה מאיה הרינג בעניין זה (ראו סעיף 102 להלן). בניגוד לדבריה של מאיה, לפיהם הגיעה העדה פעמים רבות למשרדו של הנאשם – העידה אור לב ארי, לשאלת הסנגור, כי הסיטואציה הנ"ל הייתה "הפעם היחידה שהייתי אצלו [אצל הנאשם] במשרד, בקטע יותר אישי אם נקרא לזה ככה, כל שאר הפעמים הייתי במשפטים" (עמ' 262, ש' 28-26).

51. בהזדמנות אחרת, בעת ישיבה משותפת של מספר חיילות, סיפרה מ.ג. כי הנאשם הטרידה מינית, מבלי להכנס לפרטים. העדה התקשתה להאמין לה. בערב ה-16/04/11, שמרה העדה ב.ג. הבסיס, וקיבלה שיחת טלפון מ.ג., אשר צפויה הייתה להשתחרר משירות למחרת (17/04/11). בשיחה, צעקה עליה מ.ג. מדוע מצוי ברשימת אנשי הקשר שלה מספר טלפון של אחד הקצינים בבסיס, ובהמשך הגיעה אל עמדת השמירה, בצוותא עם אלה שאולוב, טליה פלס וסבטה בולגרקוב. העדה הניחה כי כעסה של מ.ג. בא על רקע קשר מיני עם הקצין, והסבירה לה כי קיבלה מן הקצין בעבר את מספרו, כמי שהיה באותה עת הקצין התורן, וזאת לאחר שחשה ברע במהלך שמירה. מ.ג. סירבה לקבל את הדברים, והחלה מטיחה בה קללות. השתיים החלו לגדף ולאיים זו על זו, כאשר טליה מוסיפה איומים משלה. במהלך הסיטואציה, הטיחה מ.ג. בעדה פרטים רבים שמסרה בחקירתה במצ"ח, כפי שנמסרה מספר ימים קודם לכן (12/04/11). בשלב זה הבינה העדה, כי הסיבה האמיתית לוויכוח, מבחינת מ.ג., הייתה העובדה שלא העידה לטובתה בחקירה, ואף ציינה כי לסברתה מ.ג. משקרת. האירוע הסתיים בהתערבות מפקדתה של מ.ג.. העדה סיפרה על האירוע רק בהכנתה ע"י התביעה לקראת העדות, כהסבר לאי רצונה להגיע לבית הדין ולפגוש את המעורבות. היא לא סיפרה על כך קודם לכן הואיל והאירוע היה מוכר למפקדים, ומ.ג. השתחררה ממילא בסמוך לאחריו. מאז שחרורה, לא שוחחה עם הנאשם. את ל.ג. ומ.ג. פגשה בחתונתה של אלה שאולוב.

עדותו של רס"ם קומרוב וניתוח סלולארי

52. **רס"ם אלכסנדר קומרוב**, קצין רכב תובלה בבסיס בצ"ת, פקודו של הנאשם בעבר וידידו עד היום, מסר בעדותו כי לפני כעשור, רכש טלפון נייד אזרחי, שהיה בשימוש האישי עד חלוקתם של מכשירי המירס הצבאיים. לקראת סוף שנת 2010 העביר את מכשירו לאמו, למשך מספר חודשים, ומאז רכשה מכשיר משלה, החזיק את המכשיר במשרדו, מבלי לעשות בו שימוש. הנאשם ידע על קיומו של המכשיר, שכן נהג לטלפן אליו בתקופה בה השתמש בו העד. בנוסף, כשלוש שנים לפני מועד העדות,

פנה הנאשם אל העד וביקש ממנו מכשיר טלפון תפעולי, שכן מכשירו-שלו נשבר. לעד לא היה מכשיר כזה ברשותו, ולכן מסר לו את מכשירו הסלולרי האזרחי למשך כחצי יום, ולאחר מכן העביר לו את המכשיר התפעולי שהיה בידי הנהג. לשאלה בעניין, אישר העד כי ישנה גישה למשרדו כאשר הוא עצמו איננו שם (עמ' 273, ש' 24-26).

53. העד לא ידע להסביר שיחות שבוצעו באמצעות מכשיר הטלפון הנ"ל בין הימים 27/02/11-10/03/11, ונרשמו בפלט השיחות הרלוונטי (ת/42): "אין מצב שהשתמשתי בטלפון, ואין מצב שנתתי למישהו, כי אני בקושי משתמש בו". הוא נהג לקחת את המכשיר עימו במהלך נסיעות ארוכות, לצורך גיבוי, או לצורך משלוח מסרון לחו"ל לבת זוגו. ביום 27/02/11, בשעה 22:00 לערך, רשומות שתי שיחות יוצאות של המכשיר (וביניהן, שיחה נכנסת המסומנת in forward, היינו הופנתה אל המענה הקולי, בעת שמהכשיר כבוי) אל מול מכשיר סלקום נוסף הרשום על שמו של הנאשם, ומוחזק ע"י בת זוגו. מסרון נכנס מאותו מנוי התקבל למחרת, 28/02/11, בשעה 17:30.

במועד עדותו, כשנתיים לאחר מכן, לא זכר האם הוא שביצע את השיחות אל מכשיר הטלפון שבידי בת זוגו – הגם שלרוב, התקשר אליה, ככל השיחות שביצע, באמצעות מכשיר המירס שלו: "סלקום זה מקרים חריגים" (עמ' 275, ש' 12-19; ש' 31-32). זאת ועוד, 14 דקות בלבד לפני אותן שיחות בין שני מכשירי הסלקום הרשומים על שמו של רס"ם קומרוב (27/02/11 בשעה 21:46), נרשמו אל המכשיר המצוי ברשותו (ולא אצל בת זוגו) שתי שיחות המסומנות in forward, ממכשיר המירס שלו – אשר בחלוף 5 דקות בלבד, בשעה 20:51, ביצע שיחה אל מכשירה הסלולארי של אלה שאולוב. גם בחקירתו במצ"ח, ארבעה חודשים בלבד לאחר ביצוען של אותן שיחות (בין שני מכשירי הסלקום שלו, ובין מכשיר המירס שלו לבין מכשיר הסלקום האמור להיות במשרדו) – לא ידע להסביר את הדברים: "אין לי תשובה, אני לא זוכר" (ת/40, עמ' 8, ש' 176-181; עמ' 8, ש' 191 – עמ' 9, ש' 208).

54. באותה תקופה, למיטב ידיעתו, היה מכשיר הסלקום שברשותו מונח באחת מן המגירות במשרד, מה גם שבראשית חודש מרץ 2011 עבר ניתוח ושהה בחופשת מחלה (עמ' 275, ש' 20-25. בחקירתו במצ"ח, ת/40, ציין כי שהה בימי מחלה החל מיום 13/03/11). משרדו היה מרוחק כ-5-7 דקות הליכה ממשרדו של הנאשם, והוא אינו נעול בעת שהעד מסייר במתחם כלי הרכב הגדול שתחת אחריותו (עמ' 274, ש' 12-25; עמ' 275, ש' 6-11). קיימת היתכנות כי איפשר לנאשם, לבקשתו של הלה,

להתקשר מן המכשירים הסלולאריים שברשותו (אימרתו **ת/40**, עמ' 13, ש' 309-317).

55. בהמשך לאמור, לא הכיר רס"ם קומרוב את שמותיהן של בעלות מנוי שזוהו בשתי שיחות, יוצאת ונכנסת, בימים 28/02/11 ו-09/03/11, בהתאמה. בדומה, לא ידע העד להסביר מדוע בוצעה שיחה ממכשיר המירס הצבאי שלו אל מכשירה הסלולארי של אלה שאולוב, ביום 27/02/11 שעה 20:51 (בשיחה שמשכה 1.933 דקות: **ת/31**); ומדוע בוצעו עוד שלוש שיחות יוצאות ממכשיר הסלקום שלו אל מכשירה הסלולארי של אלה שאולוב, ביום 28/02/11, בשעות 00:44, 08:45 ו-16:45, שמשכן 2, 836 ו-1,365 שניות בהתאמה. כפי שמסר, הוא כלל אינו מכיר את החיילת (**ת/21**, סעיף 3; **ת/40**, עמ' 14, ש' 338-343). אלה שאולוב מסרה אף היא כי לא היה לה קשר כלשהו עם העד במהלך שירותה הצבאי (**ס/16**, עמ' 1, ש' 13 – עמ' 2, ש' 7), וכי בבוקר ה-28/02/11, בעת שישנה, הייתה זו מ.ג. שענתה לשיחה שהתקבלה במכשירה, ומסרה לה לאחר מכן כי היה זה הנאשם (**ס/16**, עמ' 2, ש' 24 – עמ' 3, ש' 11). כך מסרה גם לגבי שיחה שנתקבלה אצלה בלילה שלפני כן, בעת שכבר הייתה רדומה (ראו סעיף 36 לעיל). ביום 28/02/11 בשעה 16:45, בעת שבוצעה אל מכשירה שיחה למשך 1,365 שניות כאמור (כ-22 דקות) – אף הייתה אלה שאולוב בעיצומה של חקירת מצ"ח (**ס/14**; **ת/11**). מ.ג. אכן מסרה בעדותה, כי שוחחה עם הנאשם ממושכות באמצעות מכשירה הסלולארי של אלה שאולוב, אשר הושאר ברשותה בזמן חקירתה של האחרונה (ראו סעיף 28 לעיל).

56. ניתוח פלטי השיחות של מכשיר הסלקום ע"ש רס"ם קומרוב מעלה עוד, כי ביום 02/03/11, בשעה 16:51, התקבלה בו שיחה נכנסת (המסומנת in forward, היינו הופנתה אל המענה הקולי, בעת שמהכשיר כבוי) – ממכשיר המירס של רס"ם קומרוב עצמו. כחצי שעה מאוחר יותר (בשעה 17:28) התקבלה בו שיחה נוספת שהופנתה אל המענה הקולי, ממנוי הרשום ע"ש מ.ג. (**ת/11**). מ.ג. אכן מסרה, כי התקשרה אל הנאשם (אל מספר סלקום אזרחי שאינו זכור לה) באמצעות מכשירה הסלולארי של אחותה, המוחזק אצלה, כאשר באחת הפעמים השיחה לא נענתה (**ת/12**; וכן ראו סעיף 31 לעיל). שיחה נכנסת ממכשיר המירס של הנאשם אל מכשירה הירגילי של מ.ג. נרשמה ביום 27/02/11, בשעה 08:34, למשך 76 שניות (**ת/10**).

איכון מכשירו של רס"ם קומרוב, כפי שבוצע ע"י חברת סלקום, מצביע על כך שלא היה זמין מן התאריך 01/02/11, והחל להיות זמין ביום 27/02/11, מועד חקירתה של מ.ג. – אז אוכך בעיר נהריה (בה מתגורר הנאשם). אמנם, מתגורר שם גם רס"ם

קומרום, אך לפי דבריו, היה המכשיר באותה תקופה במשרדו שבבצ"ת). ביום שלמחרת, 28/02/11, אוכן המכשיר ביישוב פרדס חנה, שם שהה הנאשם לדבריו (באותו יום או ביום שלאחר מכן) בחפיפה בביתו של מחליפו בתפקיד. המכשיר חדל להיות זמין החל מיום 02/03/11 (ת/10, ת/22).

עדויות גורמי פיקוד

57. **רס"ן דקלה נחמן**, מפל"גית כח אדם בבסיס בצ"ת, מסרה בעדותה במצ"ח (הוגשה בהסכמה, ת/44), כי ביום 23/02/11, בעקבות שיחה של חוקר מצ"ח עם מפקד הבסיס, קראה ל.ג. אל משרדה. האחרונה סיפרה לה כי שהתה במשרדו של הנאשם בצוותא עם מ.ג.. לשאלתה של העדה, מה היו מעשיהן שם במשך 5 שעות, מסרה לה כי "זה לא חריג לא רק ספציפית עליה גם [לגבי] המאבטחות האחרות". במשך אותן שעות, שוחחו השלושה על נושאים שונים, ביניהם ענייני מין. הנאשם סיפר להן על נושאים אינטימיים בינו לבין המאהבת שלו. ל.ג., מצידה, סיפרה לו גם היא על יחסיה עם חברה לשעבר. לאחר מכן, נכנסו ל"פייסבוק", ובעקבות הזמנתו של הנאשם, התיישבה עליו. בעת שישבה על הנאשם, "החל לדגדג אותה בגב", והכניס את ידיו מתחת לחולצתה – תחילה, בגב, ולאחר מכן, "גלש לכיוון החזה", עד שביקשה ממנו לחדול. לשאלת העדה, מדוע לא אמרה לו זאת מייד, השיבה ל.ג. כי "הייתה בשוק ולא הצליחה לזוז". בנוסף, נשק לה הנאשם על פיה, ועשה זאת שוב (אף שהושיטה לו את לחיה) כאשר נפרד מהן במגורי החיילות. לשאלת העדה, האם מ.ג. לא אמרה דבר, השיבה ל.ג. כי הייתה עדה לכך שהנאשם נגע גם בחזה של מ.ג., אלא שמ.ג. אינה רוצה להתלונן על כך, לדעתה משום שהנאשם "מביא לה סיגריות, כסף לפיצות או כסף בכלל". במהלך השיחה עם העדה (שארחה כשעתיים), התקשרה מ.ג. אל ל.ג., ואמרה לה כי הנאשם מבצע ביקורת במגורי החיילות ומחפש אותה. ל.ג. נכנסה להיסטריה, בכתה, והביעה חשש מפני הנאשם ורצון לעזוב את היחידה (בעוד שלפני קבלת השיחה, לא חפצה בשינוי שיבוץ). טליה פלס, שנכנסה למשרדה של העדה, עזרה להרגיעה. לשאלתה של העדה, מסרה לה ל.ג. כי היא מבקשת להתלונן במצ"ח. עוד באותו ערב, שוחררה ע"י העדה לביתה, וביקשה כי העדה תלווה אותה אל המגורים, כדי לקחת את חפציה. לפני שפנו ללכת ממשרדה של העדה, הגיעו לשם מ.ג. ועוד שתי חיילות. לשאלתה של העדה, מסרה לה מ.ג. כי ל.ג. היא חברתה, והיא מבקשת להיות עימה. בתגובה, שבה ושאלה ל.ג. את מ.ג. מדוע סיפרה על התלונה לנאשם, ולאחר שהשיבה לה כי אינה יודעת על מה היא מדברת, עזבה מ.ג. את המקום. העדה המתינה עם ל.ג. עד להגעתו של הקצין שליווה אותה לביתה, ובמהלך אותו זמן התקבלו במכשירה מספר שיחות – שתיים מהן, בהן הבחינה העדה עצמה, שיחות מזוהות מן הנאשם. ל.ג. לא השיבה לשיחות אלה, או לשיחות ממכשירי מירס אחרים.

במהלך השיחה עם הנאשם, סיפרה ל.ג. לעדה כי נשפטה אצל הנאשם בעבר בגין הפרת כללי השילוב הראוי (אף שלתחושתה, קיבלה הקלות בעונשים שנגזרו עליה), והנה הוא פועל באופן הפוך לגמרי – "ואז [הוא] עושה לי את זה".

58. **סג"ם גל הירש**, קצינת הת"ש וממונת היוהל"ן בבצ"ת (עדותה הוגשה בהסכמה, ת/35), קיבלה דיווח מרס"ן נחמן על פנייתה של ל.ג., אלא שעוד קודם לכן, התקשר אל העדה ידידה של ל.ג., החייל גיא גרנות, ועדכן כי סיפרה לו שהנאשם נגע בה ובמ.ג. בעת ששהו אצלו. העדה התקשרה אל ל.ג., אך האחרונה כבר הייתה אז בשיחה אצל רס"ן נחמן. העדה שוחחה עימה טלפונית כאשר ל.ג. כבר הגיעה לביתה, ואז סיפרה לה ל.ג. כי באה אל משרדו של הנאשם, לפי הזמנתו. השיחה עימו נגעה לתכנים מיניים, ובמהלכה הושיב אותה הנאשם עליו, אף שניסתה להתחמק מכך, והחל לגעת בחזה. עוד נשק לה מספר פעמים בקרבת פיה ועל פיה. גם במ.ג. נגע, אך מ.ג. אינה רוצה לספר על כך או להתלונן. כן נתן להן לשתות אלכוהול, אותו הביא מתא המטען של רכבו.

בשיחתן, הייתה ל.ג. נסערת מאוד, וציינה בפני העדה כי "זה לא היה בסדר, הוא היה כמו אבא שלה וזה פגע בה ממש". ל.ג. הביעה עניין באפשרות להתייעץ עם עובדת סוציאלית, כפי שהוסברה לה ע"י העדה, ופגישתן הראשונה התקיימה ביום 01/03/11. ל.ג. הוצע גם שינוי שיבוץ, ליחידה הקרובה לביתה, אף שלא רצתה לעזוב, בשל חבריה לבסיס בצ"ת.

לשאלה בעניין, מסרה העדה כי ל.ג. (המשתפת אותה בתחושותיה) סובלת מסיוטים בעקבות האירוע. אמה, העומדת גם היא בקשר עם העדה, דיווחה כי בסוף השבוע הראשון שלאחר האירוע בכתה כל העת, והתקשתה להישאר לבדה.

59. **רס"ב רונן ליבוביץ**, רס"ר בצ"ת מאז חודש אוקטובר 2010, מסר בעדותו כי הוא מכיר את הנאשם והמתלוננות מתוקף תפקידו בלבד. בין יתר תפקידיו הוא יד ימינו של קצין השיפוט, בכל הקשור בדין משמעתי, ובמשפטים מסויימים הוא מכניס למשפט את החיילים. לדבריו, הוא מחוייב להיות נוכח בהליכים המתנהלים בפני המפקד וסגנו (ואכן נכח במספר הזדמנויות בהליכים משמעתיים שהתקיימו בפני הנאשם), וכן במשפטים מורכבים יותר, בהיותו נגד משמעת ובקיא ברזי הדין המשמעתי. בכל פלגה יש רס"ר, היודע אף הוא לתדרך חיילים לפני משפט ולהכניסם אל ההליך.

60. ביחס לאירועי אלכוהול, העיד רס"ב ליבוביץ כי בפני הנאשם נשפטו חמש חיילות, על פי החלטת המב"ס ובעקבות תחקיר: אלה שאולוב, מ.ג., ל.ג., אור לב ארי וחיילת נוספת שאת שמה לא זכר. כל החיילות המתינו מחוץ למשרדו של הנאשם, והעד

הכניס אותן למשפט לפי הסדר שנקבע ע"י האחרון. לאחר ששלוש מהן נשפטו, הודיע הנאשם כי לאור השעה, לא יתקיימו באותו יום ההליכים בעניינן של אלה ומ.ג.. המשפטים הסתיימו איפוא בשעה 21:00. ייתכן, כפי שמסרה מ.ג. בעדותה, כי הוא עצמו ביקש ללכת לאחר שקיבל שיחת טלפון (עמ' 255, ש' 9-16).

ביום המחרת, מצא העד את טפסי התלונות על שולחנו, מהם עלה כי מ.ג. ואלה נשפטו אף הן, בהיעדרו. בעוד על החיילות שנשפטו ראשונות הוטלו עונשי ריתוק, הרי מ.ג. נדונה לעונשי קנס ומחבוש מותנה. אלה זוכתה מאשמה, אף שנצפתה במצלמות האבטחה נושאת שקית ובה אלכוהול. הוא שוחח עם הנאשם, שהסביר כי אלה זוכתה הואיל ולא ידעה מה מצוי בשקית (הדבר חרה לעד, שכן בתחקיר שבוצע קודם לכן, ההנחה הייתה כי אלה מודעת לתוכן השקית). מכל מקום, העד לא שאל מי הכניס את החיילות למשפט, או מדוע נוהל ההליך שלא בנוכחותו (עמ' 256, ש' 6 – עמ' 257, ש' 11).

באירוע אחר, מראשית חודש פברואר 2011, הגיש העד תלונה כנגד ל.ג. בגין כניסה למגורי הבנים. ל.ג. ביקשה כי ההליך יתקיים בפני הנאשם, אולם העד הבהיר לה כי תישפט בפני מפקדה הישיר, וזאת על פי חלוקת האחריות בין בעלי התפקידים (מה גם שהעדיף שהמשפט יתקיים שלא בפני הנאשם, לאור העונש המקל שנגזר לטעמו במשפטי האלכוהול דלעיל). לשאלת הסנגור, הבהיר כי לא מוכרת לו הנחיה של המב"ס הקודם (או הוראה דומה של המב"ס שלאחריו), לפיה שיפוט בעבירות של שילוב ראוי יתקיים בפני הנאשם, והדבר גם אינו מוצא ביטוי בפקודות השגרה של היחידה, אשר נכתבו על ידו בחודשיים הראשונים לתפקידו. מכל מקום, בשלב מסוים, לאחר שיצא מן המשרד ושב אליו, מצא, למגינת ליבו, כי ל.ג. כבר נשפטה ע"י הנאשם (עמ' 245, ש' 19 – עמ' 246, ש' 8).

61. בצהרי אחד הימים, הגיעה ל.ג. למשרדו של רס"ב ליבוביץ, כאשר היא בוכה ונסערת בגלל הליך משמעותי, במהלכו גרם לה הנאשם להפליל חיילת בשם צליל, אשר איימה עליה לאחר מכן. הנאשם הגיע גם הוא אל המשרד, הרגיע את ל.ג., ובסיום השיחה חיבק אותה, באופן שהוגדר ע"י העד "תמים לגמרי". לשאלת הסנגור, ובניגוד לדבריה של ל.ג. בעניין זה, אישר העד כי הנאשם לא התייחס בשיחה לחברה של צליל. עם זאת, הזהיר אותה לבל תתרועע עם אותם חיילים, כאשר הוא מזכיר בהקשר זה "אורגיות" (עמ' 238, ש' 6-29).

62. באחד הערבים שלאחר מכן התקשרה אל העד החיילת טליה פלס, אשר ביקשה את מספר הטלפון של מצ"ח בעניין דחוף. הוא ניסה לסייע לה בניסיונות ליצור קשר טלפוני עם מצ"ח, ללא הצלחה. למחרת, שוחח עם חוקר בשם XXX, אשר אמר לו כי טליה כבר יצרה עימו קשר. באותו זמן, טרם ידע רשמית במה מדובר. זמן לא רב

לאחר מכן, הגיעה מ.ג. למשרדו, על מנת לברר האם הוא יודע דבר מה על ל.ג. ועל המתרחש. במהלך המפגש, הסתובבה במשרדו בחוסר מנוחה, ומלמלה מילים כגון "מה אני אעשה" (עמ' 246, ש' 10-32). בסמוך לאותו מועד, מתחקיר בנושא אחר, למד העד על הזדמנות בה נכחה מ.ג. במשרדו של הנאשם עד 01:30 לפנות בוקר (עמ' 253, ש' 22 – עמ' 254, ש' 22).

למעלה מחודש לאחר מכן, המתינו מ.ג. וטליה פלס בשעות הבוקר בכניסה למשרדו של העד. מ.ג. סיפרה לו כי מסרה עדות שקרית למצ"ח, ולכן היא מפחדת כעת להתלונן כנגד הנאשם. לאחר שהרגיע אותה, סיפרה לו כי הייתה נוכחת גם היא במשרדו של הנאשם באירוע מושא תלונתה של ל.ג., וכי הנאשם אחז במותנה באופן שהכאיב לה. בנוסף, סיפרה על אירוע במהלכו דיבר אליה הנאשם באופן מזלזל מאוד ואמר לה מילים כגון "תנשקי לי אותו". העד הבהיר לה כי הוא פונה בעניין למפקד הבסיס ולמצ"ח, והיא אישרה כי לשם כך הגיעה אליו. במהלך השיחה, הייתה מ.ג. לחוצה ונסערת מאוד, מלמלה וזזה באי נוחות (עמ' 244, ש' 1-21). לשאלת הסנגור, אישר רס"ב ליבוביץ את עדותו במצ"ח לפיה מ.ג. "לא בכתה, אבל היא הייתה מאוד נסערת ונבוכה. היא חיפשה איזו פינה, איזו אוזן. לבוא בשבע בבוקר אליי למשרד זה לא משהו שקורה כל יום. היא הייתה נחושה. היא אמרה "החלטתי, ואני רוצה, אבל אני מפחדת שלא יעשו לי כלום על זה שנתתי עדות שקר", ואמרתי לה שלדעתי רשויות החוק יבינו אותה, ושלא נראה לי ברמה האישית שיעשו לה משהו על זה, ושתרגיש חופשי לספר" (עמ' 248, ש' 24-32).

לדבריו, תיאור הדברים בא מפיה של מ.ג.. כאשר אמר לה לספר את האמת ולדמיין כי בתה חיילת, התערבה טליה בשיחה ואמרה כי כך בדיוק אמרה לה אף היא. לאחר השיחה, דיווח על התלונה למפקדו ולמצ"ח.

בהמשך, התקשרה אליו מ.ג. מספר פעמים, לרבות לאחר שחרורה מצה"ל, כדי לשאול על התפתחות ההליך המשפטי. הוא הדגיש בפניה תמיד לומר את האמת, והודיע על השיחות ותוכן למפקדו (עמ' 252, ש' 17 – עמ' 253, ש' 3).

לשאלת הסנגור, אישר העד כי בחקירתו מסר ביחס למ.ג., בין היתר, כי "הילדה הזו לא פראיירית. למשל, יש לנו חיילת, הייתה איתה, מ.ג. שתתה איתם, ומ.ג. הכחישה ואמרה 'אין לו הוכחות', כלומר היא מבינה עניין, היא מבינה בעניינים פליליים". לדבריו, התכוון לכך שלא כל חייל יודע כי בהעדר הוכחות אין ניתן להרשיע.

עדויותיהן של חוקרות מצ"ח

63. רס"ב XXX, החוקרת הראשית בתיק החקירה, מסרה בעדותה (עמ' 85-51) כי החקירה נפתחה בעקבות קבלת תלונתה של ל.ג.. במהלך חקירתן של חיילות שהזכירה בעדותה, עלה חשד כי אחת מהן, מ.ג., אשר טענה כי לא הבחינה בדבר חריג כלשהו, אינה מספרת את האמת. זאת בעקבות סתירה בין שתי החיילות ביחס

לאלכוהול אותו הוציא הנאשם מתא המטען של רכבו (אליבא דל.ג.), לעומת ממרח נוטלה בלבד (אותו הזכירה מ.ג.), ולאור עדותה של חיילת אחרת, אשר שמעה את מ.ג., בעת ההמתנה לחקירה, אומרת כי בכוונתה לשמור על נייטרליות בחקירה. מכשירה הסלולארי של מ.ג. היה אף ריק מכל תוכן שהוא, לאחר שמחקה את הדברים, כפי שהעידה החוקרת הנוספת בתיק, סג"ם XXX (עמ' 163, ש' 14-25, ת/29).

לאור האמור, נחקרה מ.ג. "בצורה יותר אינטנסיבית", ע"י העדה והחוקרת סג"ם XXX, בצוותא ולסירוגין. בשלב מסויים גם הזהירו אותה בחשד לשיבוש הליכי חקירה. בסופו של דבר, החלה מ.ג. לבכות, הייתה נסערת מאוד, ואמרה שאינה רוצה לפגוע בנאשם. בקווים כלליים, אישרה כי ל.ג. ישיבה על הנאשם, כי הם גלשו ב"פייסבוק", וכי הוחלפו בין הנוכחים הלצות מיניות. עוד אמרה כי גם בה-עצמה נגע הנאשם, וכי לא הייתה זו הפעם הראשונה בה עשה כן. סג"ם XXX מסרה בעדותה, כי מ.ג. סימנה את המספר "2" באצבעותיה כאשר נשאלה כמה פעמים נגע בה הנאשם. עניין זה, כמו גם בכיה של מ.ג., לא תועד בכתב ע"י סג"ם XXX (עמ' 166, ש' 15-2), אך מוצא ביטוי בזכ"ד שערכה רס"ב XXX (ת/1, סעיפים 13-14). מ.ג. ביקשה בכל לשון של בקשה כי עדותה לא תיחשף בפני הנאשם, והודיעה כי אינה רוצה להתלונן (עמ' 52, ש' 19-20, עמ' 53, ש' 15; וכן בעדותה של סג"ם XXX: עמ' 162, ש' 1 - עמ' 163, ש' 11). בתום החקירה, שוחחה החוקרת XXX עם מ.ג. שיחה בלתי רשמית, בעת שהמתינה להסעתה אל היחידה. בשיחה זו, חזרה מ.ג. בפני החוקרת על הגרסה כפי שמסרה בחדר החקירות (יוער, כי הזכ"ד בעניין זה לא הוגש לנו). הייתה זו אינדיקציה חשובה עבור רס"ב XXX בדבר אמירת האמת מצידה של מ.ג., שלא כחלק מניסיון לרצות את החוקרות לקראת סוף חקירתה. מטעם זה, גם לא הועמק חומר החקירה ביחס לטענתה של מ.ג. בעימות, לפיה הופעל עליה "לחץ בחקירה". מבחינתה של רס"ב XXX, המדובר בלחץ שנבע מפרק הזמן הממושך, בן יום שלם, בו שהתה מ.ג. בבסיס החקירות.

64. כחודש ומחצה לאחר תחילת החקירה, דיווח למצ"ח רס"ר היחידה, רס"ב ליבוביץ, על פנייתן של מ.ג. וטליה פלס אליו, ועל רצונה של מ.ג. להגיש תלונה כנגד הנאשם. בחקירתה הנוספת של מ.ג., הסבירה כי כעת, לאחר שחרורה משירות, היא חשה חופשית יותר, והיא יכולה לפרוק מעצמה את העניין, אשר אינו נותן לה מנוח. בשעתו, ריחמה על הנאשם, אשר למחרת פתיחתה של החקירה התחנן בפניה שלא לפגוע בו, בילדיו ובפנסיה שיקבל. עוד סיפרה על הקשר הטלפוני עם הנאשם, אשר שאל מה מסרה לחוקרים בחקירתה. היות שסיפרה לחוקרות גם על התכתבות בעלת אופי מיני מצד הנאשם ברשת הפייסבוק, הוחרמו מחשבה ומחשבה של אחותה, אך חיפוש שנערך לא הניב תוצאות. היום, יודעת רס"ב XXX כי ניתן לחפש אחר

ההודעות גם באמצעות מחשב מרוחק, ובאמצעות סיסמה, והיא מאשימה את עצמה בכך שלא ידעה להסביר למתלוננת, או למבצעי החיפוש במצ"ח-יאח"ה, מהם בדיוק צרכי החקירה. היא לא העמיקה בכך עוד, גם משום שבהמשך חקירתו, לפני העימות עם מ.ג., העלה הנאשם את האפשרות כי אחרים משתמשים בשם המשתמש שלו בפייסבוק, והפנה את העדה בעניין זה לנגד בשם קיסוס. הלה נחקר ואישר כי התכתב בפייסבוק (שלא בתכנים מיניים כלשהם) עם חברתו של הנאשם, שעשתה שימוש בשם המשתמש של הלה.

הניתוח הסלולארי, שמטרתו הייתה איתור המכשיר בו עשה הנאשם שימוש לצורך השיחות עם מ.ג., ארך זמן. לכן, החליטה העדה לפנות בינתיים לחברתו של הנאשם (וקודם לכן, לבתה החיילת של האחרונה), שכן סברה כי המדובר במכשיר המשמש אותו גם לשיחות עם חברתו. בשיחה עם החברה, שמרה על פרטיותו של הנאשם, מלבד אמירה על בדיקת חשד להתנהגות בלתי הולמת מצידו. לאחר התייעצות, סירבה החברה למסור לעדה את מספר הטלפון.

65. העימותים (עם מ.ג. ול.ג.) לא נשמרו במלואם, עקב תקלה טכנית בדיסקים, ושוחזרו בחלקם בסיוע משטרת ישראל. עניין זה לא תועד, ככל הנראה שכן היה זה כבר לאחר העברת התיק לפרקליטות. ל.ג. חששה בתחילה לערוך עימות עם הנאשם (עניין זה אינו מוצא ביטוי כתוב בתיק החקירה, וייתכן כי נאמר לרס"ב XXX בע"פ), אך לאחר הגשת תלונתה של מ.ג. וביצוע העימות על ידה, הסכימה לכך גם ל.ג. שתיהן כבר מסרו את עדויותיהן במצ"ח, ולכן העדה לא ראתה פסול בקשר ביניהן, אשר התחדש לאחר הגשת תלונתה של מ.ג. גם אם נוספו בעימות עם ל.ג. פרטים המחזקים את תלונתה של מ.ג., הרי להתרשמותה של העדה, הגיעה ל.ג. לעימות כדי לספר על שאירע בעניינה, ולא כחלק מהכנה שערכה עם מ.ג. משרדו של הנאשם לא צולם משום שהחוקרות הגיעו אל המקום ללא מצלמה, וניסיון לעשות שימוש במצלמה של בסיס בצ"ת ולהעביר את הקבצים לרשת הצבאית לא עלה יפה. לכן, שירטטו החוקרות שרטוט של המשרד, על תכולתו (ת/2, ת/3). מטרת השרטוט הייתה לבחון היתכנות, מבחינת מיקום, של תלונתה של ל.ג., ומשמחליפו של הנאשם מסר לרס"ב XXX כי לא חל שינוי במשרד, לא שבו לשם כדי לצלמו, או לערוך הצבעה של ל.ג. במקום. הנאשם הפנה את החוקרות למצלמות האבטחה בבסיס, לעניין הסיטואציה הנטענת עם שתי המתלוננות ליד רכבו, אך זכור לעדה כי נאמר לה שזווית הצילום של המצלמות אינה רלוונטית למיקום בו ניצב הרכב. לא בוצעה בדיקה רשמית בנושא.

66. רס"ב XXX הכחישה כי היא או סג"ם XXX גיבשו דעה מוקדמת כנגד הנאשם. בחקירותיו, ניתנה לנאשם האפשרות לתקן ולדייק באימרות (עדותה של סג"ם

XXX, עמ' 165, ש' 18-22, ת/33). רס"ב XXX לא העמיקה, למשל, בחקירתה של ל.ג., בשאלה מדוע שבה וישבה על הנאשם, לאחר שכבר נגע בה, שכן לדעתה על המתלוננת להשיב על כך "קודם כל לעצמה". אכן היה מקום לשאול את ל.ג. כיצד לא הבחינה במגע מצד הנאשם בחזה של מ.ג., בעת שנכחה בחדר – אך הדבר לא נעשה שלא מתוך מתן עדיפות כלשהי לל.ג.. מ.ג. לא נשאלה בחקירתה הראשונה מדוע שבה ושהתה במשרדו של הנאשם, אם נגע בה בעבר – משום שבאותה חקירה, סירבה להתלונן נגדו, וההתמקדות הייתה בתלונתה של ל.ג. (סג"ס XXX, עמ' 171, ש' 26-4). ל.ג. ומ.ג. הופגשו ע"י החוקרות, עוד קודם לגביית עדות מסודרת ממ.ג. ביום החקירה הראשון, וזאת כדי ללבן את הסתירה הנ"ל לגבי ממרח הנוטלה מול האלכוהול – פרט משמעותי בעיניה של רס"ב XXX, בניתוח מהימנותה של ל.ג., שכן אם מבקשת האחרונה להפריז בתלונתה (ולחוסף את שתיית האלכוהול), לא תמסור פרטים עליהם יכולה מ.ג. להעיד אחרת. לאחר של.ג. הוסיפה ואמרה כי בסיטואציה ליד רכבו של הנאשם היו הן אלכוהול והן ממרח נוטלה, התחזקה הערכתה של העדה כי מ.ג. משקרת לה. בחקירתה השניה של מ.ג., לא שבה ונחקרה כחשודה בשיבוש מהלכי משפט, משום שהגיעה כדי להגיש תלונה. רס"ב XXX הסבירה לה כי המדובר בעדות רגילה בשל מעמדה כעת כמתלוננת, בלא שהיה בכך רצון לעודד אותה להפליל את הנאשם. תיקה הרפואי של ל.ג. לא הוחרם, אף שחתמה על ויתור על סודיות רפואית, ייתכן משום שמסרה כי פגישתה הראשונה עם פסיכולוגית בעקבות המקרה התקיימה באותו יום בו התקיימה חקירתה.

פרשת ההגנה

חקירת הנאשם במצ"ח

67. באימרותיו, הכחיש הנאשם את המיוחס לו. כך עשה עוד קודם לכן, כאשר עודכן ע"י מפקדו אל"ם גלעדי בדבר הגשת תלונתה של ל.ג. (ס/22). בחקירתו הראשונה, ביום 02/03/11 (ת/4), מסר כי למד על התלונה לראשונה מפי המפקד (ביום חמישי שלפני כן, היינו ביום 24/02/11). ל.ג. הגיעה אליו בליל האירוע כדי לשוחח על עדותה במשפטה של החיילת צליל. במהלך השיחה, דיברה על כך שאינה רוצה להישאר בבצ"ת. היא שוחחה עם מ.ג. (בין היתר, גם אודות חבריהן) והנאשם, שעבד בינתיים, השתתף לעיתים בשיחה. ל.ג. שאלה האם הוגשה נגדו אי פעם קבילה, והוא השיב בקצרה על אירוע שהתרחש מספר שנים קודם לכן. בשלב מסויים, ביקשה ל.ג. להיכנס לרשת הפייסבוק, והוא זז עם כסאו כדי לאפשר לה לעמוד מימינו. ל.ג. הציגה לו את תמונותיה, וגם תמונות של דודתה או בת דודתה, לגביה הציעה "לסדר לו אותה" (והוא סירב). לשאלתה, אם יגדיר אותה כ'חברה' בפייסבוק, השיב בשלילה, ואמר כי אינו עושה כן לגבי חיילים, אך אם תבקש כי יאשר את חברותה, יעשה זאת. כך אכן היה, ובאותו זמן גם הציג לשתייהן תמונות מהפלגות בחו"ל,

לאחר ששאלו אודות ציוד ניווט שהיה במשרדו. לאחר מכן, שבה ל.ג. לשבת בכסאה (ל.ג. ומ.ג. ישבו שתיהן בכסאות מולו). אלה שאולוב גם היא הגיעה למשרד, והשלוש החלו לבקש ממנו לשתות אלכוהול. הוא סירב בתוקף, ובכך הסתיים העניין. הן ציינו כי ממילא אין להן כסף כדי לרכוש אלכוהול. אלה עזבה את המשרד לאחר זמן מה. לפני עזיבתן של מ.ג. ול.ג., 'זרקה' לו ל.ג. משפט בדבר יתרת חובה של 1,700 או 2,700 ש"ח, ושאלה אם "יוכל לכסות אותה". הנאשם אמר לה "תרגיעי", ושיתף אותה בכך שהוא עצמו מצוי בחוב של כ-40 אלף ש"ח. הן ציינו כי הן רעבות, ואז הציע להן לטעום ממרח "נוטלה" שהיה בתא המטען של רכבו. כאשר פתח את תא המטען, הבחינה ל.ג. בבקבוק "וודקה טראמפ" שהיה שם, והוא נטל אותו ממנה והחזיר אותו פנימה. לאחר מכן הסיע אותן נסיעה קצרה אל המגורים, בעת שהוא עצמו היה בדרכו מחוץ לבסיס.

הנאשם הביע דעתו, כי ל.ג. תכננה מראש את הגשת התלונה נגדו, בשל בקשת החברות בפייסבוק ובשל שאלתה בדבר קבילות שהוגשו נגדו. אין הוא יודע אם פעלה ממניעי בצע כסף, או בעקבות "איומים שהופעלו עליה".

לשאלות בעניין, מסר הנאשם כי החיילות הן שביקשו להגיע אליו, והתקשרו אליו מספר פעמים במהלך הערב. הוא עצמו "לא התקשר בכלל", ו"הוא לא זוכר שהוא התקשר".

לשאלה, האם במהלך שהותן של החיילות במשרדו ישבה עליו מי מהן, השיב: "סליחה? מה זה השאלה הזו? אף אחת מהן לא ישבה עלי לא אז ולא אתמול ולא אף חיילת אחרת. זה מהות ההטרדה המינית? שהיא ישבה עלי?". הוא הכחיש כי נגע בחזה של מי מהחיילות, ומסר גם כי "אין סיכוי שנישקתי חיילת בשירות. בחיים". הוא לא ניסה לנשק ולא נישק את ל.ג., וגם לא נפרד מן החיילות בנשיקה כאשר הוריד אותן ליד המגורים.

68. למחרת, 03/03/11, מסר הנאשם את אימרתו השניה (ת/7). לשאלה בעניין, מסר כי הפעם האחרונה בה שוחח עם מ.ג. או יצר עימה קשר הייתה ביום חמישי לפני כן (24/02/11), לאחר שיצא ממשרדו של מפקדו. הוא הבחין ברס"ן אסף גובנה, עימו ניצבו מ.ג. ואלה. הוא ביקש משתיהן למסור את כל האמת. בשל ההלם בו היה מצוי, אין הוא זוכר אם מ.ג. הביעה בשיחה עמדה כלשהי לגבי החקירה.

הנאשם שב וציין כי בעת שהשתמשה במחשבו האזרחי, לא ישבה עליו ל.ג., אלא עמדה לצידו, "או כרעה חצי כריעה כזו כדי להקליד במקלדת", מבלי שהיה מגע כלשהו (ודאי לא מכוון) ביניהם. אף שמ.ג. ול.ג. הזכירו את חבריהן, לא השתתף בשום שיחה בעלת אופי מיני עימן. לא זכור לו כי סיפר בדיחות, ודאי לא כאלה בעלות אופי מיני. הוא שב והכחיש שתיית אלכוהול במהלך האירוע. בחיפוש ברכבו

של הנאשם נמצאו בתא המטען בקבוקי אלכוהול (ת/6), אך לא המארז הרלוונטי, שכן הוא נזרק על ידו, לאחר שסיים לעשות בו שימוש בשבוע שחלף מאז. הנאשם שאל, כיצד יעלה על הדעת כי יבצע את המיוחס לו לגבי ל.ג. בנוכחות עדים היכולים להפליגו. לשאלה, האם הוא מוכן לערוך עימות עם ל.ג., מ.ג. או אלה שאולוב – השיב: "אני מעוניין מאוד לערוך עימות עם ל.ג.] שמהחקירה אני מבין שהיא המתלוננת עליי. באם יש תלונות ממקור אחר שלא הבנתי אותן מהחקירה, גם איתן אני מעוניין להתעמת. אני לא הבנתי שעוד מישהי מתלוננת עליי לפחות על פי מה ששאלת אותי, אז לא, אני מעוניין רק לעימות עם ל.ג.]".

69. אימרתו הבאה של הנאשם (ת/13) נגבתה ביום 3/05/11, והפעם (לאחר שמ.ג. הגישה את תלונתה) הוזהר גם בחשד לשיבוש הליכי חקירה והדחת עד. הנאשם הכחיש את המיוחס לו. לשאלה, עם מי מן החיילים התכתב בפייסבוק, השיב כי "יכול להיות שהתכתבתי בציט עם מ.ג.] אבל בטח לא אחרי החקירה ולא מאז המקרה בכלל, זה היה הרבה לפני החקירה". תוכנו של הציט אינו זכור לו עקב הזמן שחלף. הנאשם אישר, כי לעיתים הוא עושה שימוש במכשיר אחר ממכשיר ה"מירס" הצבאי שלו, וזאת לצרכיו האישיים, עקב חשש מציתותים במסגרת הליכי הגירושין הקשים בהם הוא נתון, או לצורך היוועצות בעורך דינו בנוגע לחקירה המתנהלת. כחודש לאחר תחילת חקירתו, החל לעשות שימוש גם במכשיר שנתנה לו חברתו, לצורך שיחות עימה בלבד, והוא אינו מעוניין למסור את מספרו. מבין העדים שנחקרו, שוחח רק עם פקידתו מאיה, ימים ספורים לפני שמסר את אימרתו זו. מאיה מסרה לו מיוזמתה כי זומנה לחקירה וכי מסרה לחוקרות שלא הבחינה בדבר. עוד סיפרה לו כי מ.ג. החליטה להגיש תלונה. היה זה בטקס חילופי פיקוד בבסיס, ובאותה הזדמנות מסר לו גם מפקד הבסיס כי ידוע לו, ברמת השמועה, על הגשת תלונתה של מ.ג.. האחרונה התקשרה אל מכשיר ה"מירס" של הנאשם מטלפון שאת מספרו לא זיהה, כחודש קודם לכן, הציגה עצמה, "מלמלה איזה משהו וניתקה". הוא לא חזר אליה עקב האיסור בכך.

הנאשם שב ומסר כי למד על תלונתה של ל.ג. מן השיחה עם מפקדו. הוא הכחיש כי למד על כך מ.ג. כבר בערב הקודם. לשאלה, האם מ.ג. או אלה שאולוב הגיעו למשרדו באותו ערב, השיב "לא זוכר", שכן הן נהגו לשהות רבות במשרדו, במסגרת מדיניות ה"דלת הפתוחה" שהנהיג. לשאלה זהה לגבי עדי סיבהט, השיב כי אינו זוכר במי מדובר. לא זכור לו כי פנה אל מ.ג., אל אלה שאולוב או אל גורם אחר כלשהו בשאלה אם אי פעם הטריד אותן, "אני לא רואה אפילו סיטואציה שזה יכול להיות". לשאלה, אם נגע אי פעם במ.ג. השיב כי ייתכן שהיה ביניהם "מגע אקראי, מגע של להעביר משהו יד ביד" – אך לא מגע בעל אופי מיני. הוא הכחיש את טענותיה של מ.ג. בדבר נגיעות בחזה, או בדבר ניסיון להכניס את ידו למכנסיה ולפתוח את

חולצתה, ודרש לראות את תלונתה. עוד הכחיש כי הבחין בתמונה של מ.ג. במכשירה הסלולארי במהלך השריפה בצפון, ושב וביקש לראות את חומר החקירה בעניין זה. הוא אינו זוכר אירוע בו העיר על תמונתה של מ.ג. בבגד ים, או כי כלל ראה תמונות שלה במכשירה הסלולארי. ייתכן שראה תמונות שלה ברשת הפייסבוק. לשאלה בנושא, השיב כי למד מפיה של פקידתו מאיה על כך שעברה ניתוח להגדלת חזה. הוא עצמו לא פנה אליה מעולם בעניין זה. ייתכן כי הראתה לו מיוזמתה תמונות שלה מן הזמן שלפני הניתוח. ביחס לאירוע המיוחס לו עם ל.ג. ומ.ג., שב והכחיש שיחות בעלות אופי מיני. אף שאישר כי בעבר, קיים יחסים עם אשה כהת עור, מסר כי לא שיתף את חיילות הבסיס במידע זה והוא אינו יודע מדוע הוא נשאל על כך בחקירתו.

70. באותו יום, נערך עימות בין הנאשם לבין מ.ג.. לאחר העימות, נגבתה מן הנאשם אימרה נוספת (ת/14), משביקש להעלות בפני החוקרת את האפשרות כי חברתו דאז מתכתבת ב"פייסבוק" בשמו, שכן איפשר לה גישה חופשית לחשבוננו. נגד בשם מרדכי קיקוס יוכל להעיד על כך, שכן הבין בעבר כי התכתב עם חברתו של הנאשם. לשאלה ישירה, האם תיתכן אפשרות כי חברתו היא שהתכתבה בשמו עם מ.ג., השיב כי אינו יודע, "אבל אני לא מאמין שהיא תעשה כזה דבר". לשאלה נוספת, האם שלח למ.ג. מסרון בו ביקש כי תודא עימו שהוא המתכתב עימה בפייסבוק, השיב: "זה מה שמ.ג. אמרה, שאני עשיתי את זה, אני לא אומר שמה שהיא אמרה זה נכון או לא נכון, אני גם לא שם את יהבי על כל מה שהיא אומרת. אני מקשר את מה שהיא אמרה על ההודעה ששלחתי ולנסות להוכיח שיש שימוש בפייסבוק שלי ע"י חברתי" (עמ' 2, ש' 26-30). גם בעימות עם מ.ג. לא מסר לכך תשובה ישירה (ת/16ב, עמ' 4). כאשר מ.ג. ציינה בעימות כי המסרון נשלח אליה מספר דקות לאחר ההתכתבות, ובקשר אליה – ציין "אני לא נכנס לזה כי אני באמת לא זוכר. אני אומר בכנות אני באמת לא זוכר" (ת/16ב, עמ' 5).

הנאשם מסר, כי "מאז שעלו הדברים של התלונה" לא שוחח עם מ.ג. או עם מי מן המעורבים באירועים, באמצעות מכשיר ה"מירס" שלו או באמצעות כל מכשיר טלפון אחר: "אני טוען שמה שטוענים כלפיי צריך להוכיח". ככל שאמר למ.ג. בעימות "תמצאי אותו", ביחס למכשיר טלפון אזרחי בו טענה שעשה שימוש בשיחותיו עימה – היה זה בהקשר של דרישתו להוכיח את הנטען כלפיו. בעימות שקדם לאותה אימרה, היה הנאשם נחרץ בהכחשתו שיחה כלשהי אל מ.ג. מאז פתיחת החקירה:

"מ.ג.]: בבוקר אני התקשרתי אליו אה לא בבוקר לפני החקירה הוא התקשר אלי מהמירס אני חושבת להגיד לי

מ. בהצלחה אמרתי לו ג' ק' אני מאוד לחוצה הוא עושה לי אל תהיי לחוצה תגידי רק את האמת תגידי מה שטוב לך.

אורית [החוקרת – ביה"ד]: זה נכון?

ג' ק': ממש לא נכון.

אורית: אה זה גם לא נכון?

ג' ק': לא

צלם: השיחה הזאת הייתה?

ג' ק': לא

צלם: לא הייתה שיחה באותו היום?

ג' ק': לא.

...

ג' ק': אז הטענות שלי שכל מה שמ.ג. [ג.] אמרה לגבי

הטלפון [מל"ב] או מהמירס לא היה ולא נברא".

(ת/16ג, עמ' 9-10).

71. אימרתו הבאה של הנאשם נגבתה ביום 13.6.2011 (ת/17), ובה הביע תרעומת על פנייתה של החוקרת לחברתו, ושיתופה במהות החשדות נגדו, חרף הרגישות בכך. עוד הלין על התבטאויות שונות שהעידו לדעתו על יחס בלתי אובייקטיבי של החוקרות כלפיו.

לשאלה בדבר מכשיר הסלקום האזרחי של רס"ם קומרו, השיב כי ייתכן שהכיר את מספרו מן התקופה בה עשה בו הלה שימוש, עוד קודם לכניסתם לשימוש של מכשירי ה"מירס". כיום, המספר אינו זכור לו, כפי שהוא אינו זוכר מספרים שהיו בעבר בבעלותו שלו. לשאלה, האם ביצע שימוש במכשירו האזרחי של רס"ם קומרו ב"מאז שנת 2011 ועד היום" השיב כי המדובר בשאלה "כללית מדי. 2011 מכילה חצי שנה ויותר. למיטב ידיעתי לא עשיתי את זה". מכל מקום, הוא לא עשה שימוש במכשירו האמור של רס"ם קומרו, או בכל מכשיר אחר, בענייני החקירה המתנהלת נגדו. הוא לא עשה בו שימוש כדי לשוחח עם מ.ג. או אלה שאולוב, אודות החקירה או בכלל, והוא אינו רואה סיבה מדוע יעשה כן. אין הוא יודע מתי נחקרה אלה שאולוב, וככל שהתנהלה שיחה ממכשירו האזרחי של רס"ם קומרו למכשיר האחרונה, העניין אינו קשור אליו. לשאלה, האם שוחח עם מ.ג., כטענתה, ממכשיר טלפון שאינו ה"מירס" שלו, השיב כי מ.ג. היא שקרנית, "עם מניע של ניצול למטרות רווח כספי ו/או לתת גיבוי לחברה שקרנית שלה". לשאלה, האם שוחח עם אלה שאולוב, כדבריה, באמצעות מכשיר ה"מירס" של רס"ם קומרו, ביקש לראות את חומר החקירה בנושא, וציין כי לא זכור לו כי דיבר עם אלה או עם חיילת אחרת. לאחר הפסקה, מסר כי "לא רק שלא זכור לי, אני לא דיברתי עם אף אחת מהבנות". אף שבעבר, שאל מכשירי טלפון חלופיים, כמו מירס תפעולי, מרס"ם קומרו או נגד אחר, כאשר חל שיבוש כלשהו במכשירו שלו – הרי בוודאות, מאז יום 24.2.2011, אז ביקש ממנו מפקדו אל"ם גלעדי שלא להגיע עוד לבסיס, "אני לא זוכר שלקחתי איזה מכשיר ממישהו כיוון שכל פעם שהגעתי לבסיס ביקשתי וקיבלתי אישור". הוא

אישר, כי ביום 27/02/11 הגיע לבסיס בשעות אחר הצהריים, לצורך חפיפה עם מחליפו, ואז (כחצי שעה עד שעה לאחר מכן) עזב את המקום, לבקשת המפקד. יום או יומיים לאחר מכן, נפגש עם מחליפו, בביתו של הלה בפרדס חנה, לצורך המשך החפיפה.

72. באותו יום (13/06/11) התקיים עימות בין הנאשם לבין ל.ג.. לאחריו, ביקש למסור אימרה נוספת (ת/18), ובה הביע בעיקר את מחאתו בדבר אופן עריכת העימות ע"י החוקרת.

עדות הנאשם בבית הדין

73. הנאשם התגייס לצה"ל בשנת 1983, סיים קורס חובלים בשנת 1985 ומאז שירת כקצין ים, סגן מפקד סטי"ל וקצין אחזקה. בשנת 1990 סיים את שירותו, אך חזר לצה"ל כשנתיים לאחר מכן, למערך הטכני-לוגיסטי בחיל הים. לאחר שמילא מספר תפקידים, הוצב באפריל 2007 בבסיס בצ"ת, שם שימש כמפלי"ג לוגיסטיקה וסגן מפקד הבסיס. בעת האירוע היה בחפיפה, לאור שחרורו מצה"ל שתוכנן, מראש, לחודש ספטמבר 2011.

בצ"ת הוא בסיס ציוד ותובלה, המבצע רכש לכל החיל, משמש בסיס האחסון של כל כלי השיט, ולימים הפך ממונה גם על התובלה החיילית. הבסיס הראשי מצוי ב XXX, ולו שלוחה בבצ"ת XXX ושלוחה ב XXX. בצ"ת XXX היא יחידת מחסנים, המקבלת את כל השירותים המנהליים מבסיס האם ב XXX, אולם מחזיקה במחלקת אבטחה משלה. במסגרת תפקידו, היה הנאשם אחראי על תחום הטיפול בציוד ב XXX, וכן היה מפקדו הישיר של מפקד בצ"ת XXX.

74. החיילים המוצבים בבצ"ת מצויים ברובם במצב סוציו אקונומי נמוך, והדבר העמיד אתגרים ניהוליים לא פשוטים. לאור בעיות משמעת חריפות, החליט מפקד הבסיס הקודם, אל"ם עמוס דעי, להפקיד את הנאשם על ניהול הליכים משמעתיים במספר עניינים, על מנת שתתקבלנה החלטות בראיה רחבה של הבסיס כולו. הנאשם היה, לכן, אחראי בלעדית על שיפוט משמעתית של חיילים בגין תלונות מ"צ ובגין בעיות אבטחה שבין החיילים המאבטחים (או המתגברים) לבין דרג הפיקוד המנהל את המשמרת. בנוסף, הופקד בידיו השיפוט המשמעתית בעבירות של שתיית אלכוהול ובעבירות של שילוב ראוי, כגון כניסה למגורי בנים או בנות. החלטה זאת נותרה בעינה עם כניסתו של אל"ם יובל גלעדי לתפקיד מפקד הבסיס. באותו שלב התחלפו מספר בעלי תפקידים נוספים, לרבות הרס"ר, ויתכן שהדבר יצר אצלם אי בהירות (עמוד 280, ש' 5 – עמ' 281, ש' 2).

הנאשם ציין כי שפט במהלך תפקידו מאות חיילים, והקפיד הקפדה יתירה על כללי ההליך. השיפוט היה נעשה בעקבות פניה של מפקד, ולאחר בירור אם הנאשם פנוי. נגד, נגדת ולעיתים קצין היה מכניס את החייל למשפט. במקרה הצורך ביקש הנאשם מפקידתו לזמן עדים (עמ' 281, ש' 16-9; עמ' 319, ש' 20-14). בתום ההליך המשמעותי, שבו נקט על פי רוב יד קשה, נהג הנאשם לשוחח עם החיילים ולהבהיר להם כי הם יכולים בכל עת לשוחח עימו על עניינים אישיים, ולזכות לעזרה וחיזוק. לדבריו, דלתו הייתה פתוחה בפני החיילים בכל עת, לרבות בשעות מאוחרות בהן עבד (עמ' 281 ש' 25-16; עמ' 282, ש' 11-10).

75. כדי לשמור על המשמעת ביחידה, נהג הנאשם לגייס לו "שטינקרים מהאוכלוסיה", כדבריו, וכך לדעת על המתרחש בבסיס. שיתוף הפעולה של החיילים נוצר תמיד לאחר שהובאו בפניו לדין, ובשיחה הפתוחה שלאחר ההליך. אלה שאולוב, מ.ג. ואחרים היו "משת"פים" שלו, ומתוקף כך הרבו לבקר במשרדו. כך נהגו גם מ.ג. ואלה, ובעיקר מ.ג., אשר לעיתים הגיעו לבדן ולעיתים יחדיו. אלה התקשרה אליו לעיתים כדי לדווח לו על אירועים בבסיס (עמ' 318, ש' 7-6), וגם מפקד היחידה ידע כי אלה שאולוב מדווחת לו, וכי הנאשם יכול לברר כל עניין בבסיס (עמ' 282 ש' 8-4; עמ' 317 ש' 22-19).

ל.ג. הייתה בעת האירועים "בתהליך של גיוס משת"פ", לאור שחרורן הצפוי של מ.ג. ושל אלה שאולוב. כאשר ציין בפני נגדת האבטחה ליאן עד כמה הוא אוהב את ל.ג., היה זה בעת שלימד זכות על החיילת, לאחר שבאירוע מסוים נאמר עליה כי היא בעייתית ואינה תמימה כפי שהיא נחזית להיות. הוא, מצידו, ציין באותה הזדמנות כי ל.ג. "נשאבת" לאירועים משמעותיים וכי הוא דווקא אוהב אותה. כאשר ל.ג. הגיעה למקום והתלוננה כי הוא שונא אותה, ביקש כי תשאל את הנוכחים מה אמר עליה דקות ספורות קודם לכן (עמ' 379, ש' 21-17).

76. במסגרת מדיניות ה"דלת הפתוחה" המתוארת, יכולים היו חיילים להגיע למשרדו של הנאשם, לשוחח ולצחוק עימו, ואף להשתמש בתוכנת הפייסבוק, אליה יש גישה מחדרו – הכל כחלק מן המאמץ לדרבן אותם לשירות מועיל. גם פקידותיו היו רשאיות להיכנס למשרדו בתורנויות שבת, באמצעות מפתח שהשאיר להן, ולעשות שימוש בתוכנה. באותו אופן, אישר ל.ג. בערב האירוע לעשות שימוש בתוכנת הפייסבוק, לאחר שפתח אותה עבורה (עמ' 282, ש' 13-11, ש' 30-27). כאשר עומת עם עדותה של ל.ג., לפיה בהזדמנות קודמת, לאחר הליך משמעותי מסוים, הראה לקבוצת חיילות (ובה גם הנגדת ליאן והיא עצמה) תמונות מחשבונו בפייסבוק, מסר כי אינו זוכר אירוע כזה, ומכל מקום אין סיכוי כי ישבה על ברכיו לאחר המשפט, כפי שסיפרה (עמ' 379, ש' 11-4).

בעת הרלוונטית החזיק בשני פרופילים בפייסבוק, האחד בעברית והאחר באנגלית. באחד מהם או בשניהם היו חברים חיילים מן הבסיס. לאור הזמן הרב שחלף מאז, אין הוא יודע לפרט מעבר לכך. הוא לא הוסיף חיילים כחברים מיוזמתו, אלא אישר אותם אם ביקשו חברות. אין הוא יודע מתי מ.ג. ול.ג. מחקו אותו מחשבונן, אולם הוא מניח כי הדבר אירע בסמיכות זמנים להגשת התלונה על ידן (עמ' 346, ש' 22-33 ; עמ' 348, ש' 12-14).

77. ביום 02/12/11, שריפה שהשתוללה בצפון הארץ הגיעה לגבולות בסיס בצ"ת ודרשה פעילות מוגברת. הנאשם נדרש להגיע לבסיס בשעות הערב שלמחרת ולקחת פיקוד. בתוקף תפקידו, שהה לא אחת במתחם הש.ג.. לאחר ששמע כי החיילות רעבות ואין להן כסף לרכוש מזון, הציע כי אחת מהן תתלווה אליו לטירה על מנת לקנות עבורן פיצה ושתיה. בשבוע, חגגו לו החיילות את יום הולדתו (עמ' 306 ש' 20 – עמ' 307 ש' 9). הנאשם הכחיש כי ראה באותה סיטואציה תמונה של מ.ג. במכשירה הנייד או כי העיר לה בעניין. לדבריו, היה אחראי על מימוש פקודות מפקד חיל הים בעניין איסור שימוש בפלאפונים עם מצלמה, ודאג לשילוט בעניין (עמ' 359 ש' 6-7). כאשר עומת עם הטענה כי חיילת בשם צליל החזיקה בטלפון עם מצלמה, מסר כי מעולם לא ראה את המכשיר (עמ' 366, ש' 32). האיסור בהקשר זה נאכף בקפדנות יתרה, ומכאן הכחשתו את טענתה של מ.ג. בעימות, לפיה נהג לוותר לה בהקשר זה (עמ' 359, ש' 6-7 ; עמ' 367, ש' 31 – עמ' 368, ש' 7). לכן גם ציין בעימות כי אילו היה נחשף במהלך הסיטואציה בש.ג. לקיומו של מכשיר נייד עם מצלמה אצל מ.ג., היה מעמיד אותה לדין משמעתי. לטענתו, רק בעקבות כך טענה מ.ג. כי ביקשה ממנו באותה הזדמנות שלא ישפוט אותה (עמ' 359, ש' 20-24). יצויין, כי בעימות עם מ.ג. שאל אותה רק אם ייתכן שאינו מעיר לה על החזקת מכשיר עם מצלמה : **ת/16ב**, עמ' 6). לאחר שהוצגה לו תמונתה של מ.ג., בבגד ים, מתוך מכשירה הסלולארי (**ת/9**), מסר כי מעולם לא ראה את התמונה קודם לחקירתו (עמ' 386, ש' 17-20), ומעולם לא התבטא ש"משהו לא בסדר בתמונה" (עמ' 372, ש' 5-8). אם החיילות שנכחו במקום באותה עת (למעט אור לב ארי) טענו אחרת – הרי שהן משקרות, כדי לחזק את תלונתה של מ.ג.. לשאלה בעניין, אישר כי לא הייתה לטליה פלס, למשל, סיבה אישית להעליל עליו עלילת שווא, והוא אף פעל על מנת לסייע לה במצוקותיה (עמ' 367, ש' 21 – עמ' 368, ש' 27).

78. בעת הרלוונטית לאירוע, נהג הנאשם להגיע באיחור לבסיס, באישור מפקדיו, שכן אמר מדי בוקר קדיש על אביו ז"ל. בימי חמישי לאחר התפילה, וקודם לתחילת יום העבודה, היה נפגש עם מטפלת זוגית, ובימי ראשון נהג לצאת בשעות הצהריים לפגישה עם פסיכולוגית. שעת הסיום של יום העבודה לא הייתה קבועה. לעיתים היה

מסיים בשעה 17:00, ולעיתים היה נשאר בבסיס בשעות הלילה ועובד ברצף, הואיל ולאור היחסים העכורים עם אשתו דאז, העדיף שלא לשוב לביתו. הוא הגיע לבסיס פעמים רבות בלבוש אזרחי ולעיתים היה עובד כך במשרדו, אלא אם השתתף בדיונים (עמ' 289, ש' 16-21; עמ' 318 ש' 26 – עמ' 319, ש' 6). באותו זמן, היה נתון בהליכי גירושים קשים. הדבר היה ידוע בבסיס וגם למתלוננות, אשר אף פגשו את חברתו בהזדמנות מסוימת בה הגיעה עימו לבסיס, בעת שהיו במשימת שמירה בש.ג.. באותה הזדמנות, נתן לחיילות כסף על מנת לרכוש מזון, וזאת לבקשת חברתו, לאחר שאמרו לו כי הן רעבות. הוא הכחיש כי נדף מפיו ריח אלכוהול באותה הזדמנות, או כי אי פעם שתה אלכוהול בבסיס. לדבריו, ייתכן כי באותה עת היה בקבוק אלכוהול בתא המטען של רכבו, ואפשר שמ.ג. ראתה זאת בעת שהוציא את ארנקו מתיקו (עמ' 307, ש' 8-3).

79. אור לב ארי גם היא נשפטה בגין שתיית אלכוהול בבסיס, באירוע מיום 25.1.2013, ונידונה לעונש של ריתוק. היא ביקשה להשתחרר מן הריתוק לאירוע פרטי, והנאשם הנחה אותה להגיש בקשה בעניין זה. היא עשתה כן מספר ימים לאחר מכן, כאשר הגיעה לצורך כך אל משרדו, בצוותא עם מ.ג., וקיבלה את אישורו של הנאשם. לא זכור לו אם באותו מעמד השתמשה מ.ג. בפייסבוק. הוא הכחיש את טענותיה להתנהגות לא הולמת במהלך המפגש (עמ' 307, ש' 14 – עמ' 308, ש' 13). לשאלה, האם נכונה טענתה של מ.ג., לפיה ביקש באותה הזדמנות לראות תמונות של פקידתו מאיה, לפני ואחרי הגדלת חזה שעברה, השיב "זה לא היה ומאיה אומרת דברים אחרים" (עמ' 386, ש' 9-11).

80. באחד הימים בשלהי חודש פברואר, הודיע לו מפקד שלוחת XXX, טלפונית, על אירועים של שתיית אלכוהול וכניסת בנות למגורי בנים, ועל תחקיר שערך בנושא. ביום שני שלאחר מכן הגיעו למשרדו של הנאשם ארבעה חיילים ושלוש חיילות לצורך העמדתם לדין משמעתי בעניין זה. החיילות – ל.ג., מ.ג. וצליל – שירתו כולן בבצ"ת XXX בעת האירוע, אולם ל.ג. הייתה מוצבת אז בתורנות בת שבוע בXXX. הן הואשמו בשבירת שמירה, שתיית אלכוהול וכניסה למגורי בנים, הכל לפי העניין. המשפטים התקיימו בנוכחות הנגד, כפי שהוא מקפיד לעשות תמיד (עמ' 291, ש' 12-22). כאשר עומת עם עדות הרס"ר, לפיה עזב את המקום לקראת סיום משפטה של מ.ג., וגילה למחרת כי ההליכים המשיכו בהיעדרו – עמד הנאשם על כך שלא ייתכן כי חייל יישפט בפניו בלא שיתודרך על ידי איש סגל, אשר יכניס אותו למשפט ויהיה נוכח במהלכו. לדבריו, סירב לקיים הליכים משמעתיים ללא נוכחות נגד או קצין, אלא אם החייל הנשפט ביקש ממנו במהלך ההליך לשוחח עימו בארבע עיניים. היום, הוא אינו זוכר מיהו בעל התפקיד שהכניס את מ.ג. או את ל.ג. למשפט, אך אילו

נשאל על כך במהלך החקירה היה יכול לשחזר זאת ללא קושי. הוא אינו זוכר גם האם אכן אמר לרס"ר, כטענתו של הלה, כי משפטיהן של יתר החיילות, לאחר שהסתיימו ההליכים בעניינן של שלוש מהן, יתקיימו ביום שלמחרת. עוד אין הוא זוכר מי הכניס את ל.ג. אל ההליך המשמעותי בו שפט אותה בהזדמנות קודמת, אף שהרס"ר ביקש להביאה לדין בפני מפקדה הישיר, אך בוודאות היה גורם כזה אשר ליווה את המשפט. ייתכן כי קיים את ההליך במשרדו של הרס"ר, שכן אירעו מקרים בוודדים בהם שפט חיילים שלא במשרדו שלו, אך הוא אינו יודע אם כך היה באותו מקרה (עמ' 364, ש' 27 – עמ' 365, ש' 27. על הקפדתו של הנאשם על כללי ההליך המשמעותי העיד גם מי שהיה סגנו עד חודש אוקטובר 2010, רס"ן דעאל לוי-דינר (עמ' 443, ש' 18-20)).

81. מכל מקום, במהלך ההליכים המשמעותיים בגין שתיית האלכוהול, שראשיתם ביום 21/02/11, הכחישו חלק מהחיילים הנשפטים את האירוע הנטען, לרבות החיילת צליל. הוא הפסיק את ההליך בעניינה של צליל בטרם הסתיים, לאחר שמפקדה מסר לו כי החיילים צילמו את האירוע, ולכן ביקש לראות את מכשירה הסלולארי. בהמשך הסתבר לו כי ל.ג., שעד אז הייתה אמינה עליו, ואף דיווחה לו בעבר על אירועי שתיית אלכוהול בבסיס, שיקרה בהכחשתה את עצם הנוכחות במקום. לאחר שהטיח בה את דבר השקר בנוכחות חיילים אחרים, התקשרה אליו מ.ג. והעבירה את השיחה אל ל.ג.. האחרונה הסבירה כי שיקרה עקב תחושת אי נעימות, ואישרה כי צליל הייתה בחדר הבנים ואף שתתה אלכוהול. בבוקר יום המחרת, 22/02/11, זימן את ל. לעדות במשפטה של צליל ולאחר לחץ היא הפלילה את האחרונה, אשר הורשעה על סמך עדותה (עמ' 292, ש' 6 – עמ' 293, ש' 18).

82. לדבריו, זמן לא רב לאחר המשפט של צליל או במהלכו, קיבל הודעת טקסט מל.ג., שבה היא מלינה על כך שחייב אותה להעיד, ומציינת כי עליה להמשיך לחיות עם אותן חיילות. במעמד זה התוודע לראשונה למספר הטלפון הנייד שלה. בהמשך, התקשרה אליו בוכה ונסערת. כאשר עומת עם פלטי השיחות ממכשירו הנייד, שם לא מופיעה שיחה נכנסת מל.ג., העלה אפשרות כי טלפנה למשרדו. את ארבע השיחות היוצאות ממכשירו אל מכשירה של ל.ג., בשעות הצהריים של יום 22/02/11 (12:05, 12:34, 12:53, 12:54), הסביר בכך שהתקשר אליה לאחר משפטה של צליל, כדי לדעת היכן היא נמצאת. יצויין, כי עפ"י תדפיס השיחות ת/10, בסמוך לפני אותן שיחות (12:01) התקשר הנאשם אל מ.ג.; היא, מצידה, התקשרה אליו פעמיים, הן בשעה 12:04 והן בשעה 12:45.

אף שההיתר שנתבקש לקבלת נתוני התקשורת ממכשיר ה"מירס" של הנאשם התייחס למסרונים באופן כללי, לא הוצג לנו פלט לגבי קיומם או היעדרם של

מסרונים נכנסים אל הנאשם מיום 22/02/11 (אלא רק פלט מסרונים יוצאים), כדי לוודא האם קיבל מ.ל.ג. מסרון, כדבריו.

83. לאחר ההליכים המשמעותיים, ובעקבות הודעת הטקסט ושיחת הטלפון הנסערת מ.ל.ג., החליט הנאשם לרדת לשוחח עימה. כאשר ירד במדרגות המשרד שמע את צליל בוכה ומשמיעה איומים כי תפגע בל.ג.. הוא הבהיר לה כי אם תעשה זאת, יגיש נגדה תלונה במ"י, נטל ממנה את נשקה והפקידו, וכן עדכן את מפקדו באירוע כולו. לאחר מכן הגיע למשרד הרס"ר, שם פגש בל.ג. ושוחח עימה, בנוכחותו של האחרון. לאחר מכן, דאג לה למזון (עמ' 293, ש' 25 – עמ' 294, ש' 3). בשיחתו עם ל.ג., הייתה החיילת מפוחדת ובכתה ללא הפסקה. הוא הרגיע אותה, התנצל על שאילץ אותה להעיד, ועדכן אותה כי העביר את צליל מבצ"ת XXX אל בסיס XXX, ואותה עצמה החזיר מתפקיד מתגברת בXXX אל בצ"ת XXX, וזאת כדי להפריד ביניהן. הוא הכחיש את טענתה של ל.ג. כי באותה הזדמנות, התבטא התבטאויות בוטות ביחס לצליל ולחבר שלה (עמ' 366, ש' 22-26). לדבריו, הזמין את ל.ג. להתקשר אליו בכל שעות היממה אם תיתקל בבעיה, ובהזדמנות זאת שמר את מספר הטלפון שלה במכשירו הנייד (עמ' 309, ש' 20-23). לאור בקשתה לשוחח עימו, הנחה אותה להגיע למשרדו בסיום יום העבודה, והיא ציינה כי תגיע עם מ.ל.ג. ואלה. בהמשך לעדותו של הרס"ר בנושא, ציין כי קיימת אפשרות שהניח יד על כתפה של ל.ג., לאור מצבה הנסער ועל מנת להרגיעה. הוא הדגיש את עדותו של רס"ב ליבוביץ, לפיה המגע לא נשא אופי מיני (עמ' 364, ש' 15-19).

בהמשך היום פגש שוב בצליל באקראי, ולשאלתו מסרה כי אינה חוזרת בה מן האיומים, וכי בכוונתה לפגוע בל.ג., גם אם לא באותו יום (עמ' 294, ש' 17-19).

84. בשעה 20:30 לערך, הגיעו מ.ל.ג. ול.ג. למשרדו, לאחר שביררו מולו בהודעות טקסט ובשיחה טלפונית מתי תוכלנה להגיע. היה זה דקות ספורות לאחר שרס"ן אסף גובנה, קצין האבטחה בבצ"ת, עזב את משרדו (עמ' 294, ש' 5-12). כאשר עומת עם פלטי מכשירו הנייד, לפיהם מ.ל.ג. התקשרה אליו בשעה 20:29, והוא התקשר אליה בשעה 20:51, ציין כי מניתוח הראיות עולה שהשיחה התקיימה בשעה שאסף גובנה היה עדיין במשרדו, וכי החיילות הגיעו למשרדו בשעה 21:00 לערך. למפגש קדמו כאמור טלפונים והודעות טקסט מצד החיילות בהן ביקשו להגיע, ובעקבות כך התקשר אל מ.ל.ג. כדי להודיע כי התפנה. הוא הסביר כי אף שהיה עסוק מאוד, הסכים לקבל את החיילות, הואיל וחש אשמה בגין עוגמת הנפש שהסב לל.ג., אשר אף זכתה לאיומים מצד חיילת בעייתית ביותר (עמ' 322, ש' 16-17; עמ' 323, ש' 10-14).

יוער, כי בפלט המסרונים היוצאים ממכשירו של הנאשם ביום הרלוונטי (ת/10) מופיעה הודעה ששלח ממכשירו אל מכשירה של ל.ג., בשעה 19:44 באותו ערב. עוד

קודם לכן, התקשר אל ל.ג., לפי פלט השיחות ת/10, בשעה 17:52 – היינו, עוד קודם לשיחתה של מ.ג. אליו, בשעה 20:29 באותו יום (עם זאת, כאמור בסעיף 82 לעיל, לא הוצג לנו פלט לגבי קיומם או היעדרם של מסרונים נכנסים למכשירו הסלולארי של הנאשם, כך שלא ניתן לדעת האם לא נשלחו אליו מסרונים כאמור עוד קודם לשיחתו האמורה אל ל.ג.).

85. במפגש עם ל.ג. ומ.ג., שוחחו השלושה על אירועי הצהריים, ועל מניעיו של הנאשם לנהוג כפי שנהג. ל.ג. הביעה חשש להצטייר כמלשנית, חשש מפני האיומים שהופנו כלפיה ורצון לעזוב את הבסיס. הוא שב והרגיעה, והבהיר כי העביר את צליל לבסיס XXX (עמ' 294, ש' 16-9).

שתי החיילות נותרו במשרדו עד השעה 01:00 לערך. במהלך שהותן שם עבד. הוא הגיב אמנם לשאלותיהן, אך בחלק מן הזמן לא הייתה דעתו נתונה לשיחה ביניהן. בעת שישבו בחדר, היו החיילות ממוקמות מול הנאשם ומעבר לשולחן העבודה. הוא עצמו לא עזב את כסאו. מ.ג. הסתובבה לעיתים במשרד, ובשיטוטיה הגיעה גם אל הקיר שמאחוריו, שם הוצבו פריטים ומזכרות.

בשלב מסוים בערב, ביקשה ל.ג. להיכנס אל חשבון הפייסבוק שלה. הוא התיר לה את הדבר, ולשם כך הדליק את המחשב האזרחי והזין את סיסמת הכניסה שלו. החיילת עקפה אותו מאחור בדרכה אל השלוחה מימינו, עליה הוצב המחשב האזרחי, ושהתה שם, "בתנוחה של חצי כריעה, כיפוף". הנאשם, מצידו, הסיט את כסאו לכיוון מרכז השולחן, כדי לפנות לה מקום. היה זה השלב היחיד בו נכנסה החיילת אל "הטריטוריה" שלו, מאחורי שולחן העבודה. הוא הכחיש את טענתן של ל.ג. ואלה שאולוב, לפיה ל.ג. ישבה על קצות ברכיו באותה עת, וציין כי אלה ביקשה בעדותה לסייע לאחרונה.

הנאשם לא ידע לציין כמה זמן עשתה ל.ג. שימוש במחשב האזרחי, אולם סבר כי הערכתה כי מדובר בכשעה היא מוגזמת. לדבריו, כל עוד השתמשה במחשב האזרחי, לא ניתן היה להשתמש במחשב הצבאי (שכן הסיט כאמור את כסאו אל מרכז השולחן), והוא עסק בענייני עבודה אחרים (עמ' 295, ש' 15 – עמ' 296, ש' 11; עמ' 356, ש' 25-14).

86. במהלך השימוש בפייסבוק, הראתה לו ל.ג. תמונה של קרובת משפחה, אותה תיארה כ"כוסית", והביעה רצון להכיר לו אותה. הוא, מצידו, ציין כי אותה קרובת משפחה אינה לטעמו, וכי "יש לו את החיים שלו". בדיעבד, הוא סבור כי היה זה חלק מהניסיון של החיילת "לתפור לו תיק" (עמ' 298, ש' 27-25; עמ' 325, ש' 26-21). הוא אינו זוכר האם גם מ.ג. השתמשה בפייסבוק באותו ערב. לאחר של.ג. גלשה ברשת החברתית האמורה, נכנס גם הוא לחשבוננו. לצורך כך היה על ל.ג. לזוז

ממקומה ליד השלוחה. כל כניסה או יציאה דרשה את הזנת הסיסמה (עמ' 308, ש' 11-13; עמ' 356, ש' 7 – עמ' 357, ש' 11).

87. במהלך הערב, עסקה השיחה גם בהפלגות בים, וזאת לאור חפצי ניווט שהחזיק במשרד, ובהם גילתה מ.ג. עניין. אין הוא יודע לציין אם בשלב זה הראה לחיילות תמונות מחשבון הפייסבוק שלו בהן הוא מפליג, אולם לאור עדותו במצ"ח בהקשר זה אישר כי כך היה (עמ' 294, ש' 22-26; עמ' 370, ש' 24-25). בשלב מסויים, שאלה ל.ג. האם הוגשה נגדו אי פעם קבילה, והוא השיב כי הוגשו מספר קבילות, ופירט אירוע אחד. במהלך השיחה, ציינה ל.ג. כי היא משתתפת באורגיות. בנוסף, הציעה לו לשתות אלכוהול, לתחושתו על מנת "לנסות" אותו. שיחה בנושא זה התנהלה בהשתתפות ל.ג., מ.ג. וגם אלה שאולוב, אשר הגיעה בינתיים למשרד, והעלתה את סוגיית המתנה שיקנו לו החיילים לקראת השחרור (עמ' 294, ש' 24-25; עמ' 296, ש' 19-21). במהלך השיחה הבהיר, כי הוא מרבה לשתות אלכוהול, ובכל זאת מעולם לא שתה בהיותו לבוש מדים, ולא יעשה כן בצוותא עם חיילים (עמ' 296, ש' 27-31). באותה הזדמנות, ציין כי יש לו מארז של וודקה "טראמפ" ברכב, לאור כוונת החיילות לקנות לו מארז כזה לרגל שחרורו. לשאלה בעניין, הסביר כי החיילות חשו בנוח להעלות את נושא האלכוהול בחברתו הואיל והרבו לבקר במשרדו. הוא, מבחינתו, איפשר את השיחה גם לאור תחושתו הרעה ביחס לאירועי הצהריים (עמ' 296, ש' 32 – עמ' 297, ש' 3; עמ' 300, ש' 29 – עמ' 301, ש' 8).

הגעתה של אלה שאולוב אל משרדו הייתה בשעה 22:00 לערך, והיא שהתה במקום למשך כשעה. היא ישבה בפינת ישיבה המצויה לשמאלו בפינת החדר. יתכן שהחיילות יצאו לשירותים באותה עת, אך הוא אינו זוכר זאת. הוא אינו זוכר גם אירוע במהלכו סיפר על הליך משמעותי והדגים על אלה דבר מה מן ההליך (עמ' 297, ש' 31 – עמ' 298, ש' 3; עמ' 369, ש' 22-31).

88. בשעה 23:38, שוחח הנאשם עם חברתו דאז. הוא אישר כי ביקש מן החיילות לשמור על שקט בעת השיחה, והסביר כי לא הייתה לו כוונה שהחיילות תשמענה את השיחה, או שהחברה תשמע שיש עימו אנשים נוספים בחדר. הנאשם אישר, כי במהלך הערב שוחחו החיילות על בני זוגן. הוא הכחיש כי הן הראו זו לזו את החזה מתחת לחולצה, והוא לא שמע אותן משוחחות על חיי המין שלהן. גם הוא לא שוחח עימן על כך, ואם ידעו ל.ג. ומ.ג. כי קיים בעבר יחסי מין עם בחורה כהת עור, לא היה זה מפיו. ייתכן כי שמעו אותו מדבר בנושא עם חבריו מעבר לדלת או קיר (עמ' 382, ש' 25 – עמ' 383, ש' 21).

89. בשלב מסוים, אמר הנאשם לחיילות כי הוא עייף ורוצה לעזוב את המקום. טרם היציאה, ולאור רעבונו, שאל אותן האם יש מה לאכול בפריסה הלילית, וציין כי יש לו ממרח נוטלה ברכב. מ.ג. אמרה כי אינה אוהבת שוקולד, והוא הציע לה לנסות לטעום מן הממרח, ונטל עימו שלוש כפיות חד פעמיות מפנית הקפה במשרד. בסמוך לפני עזיבת המשרד, סיפרה ל.ג. על חוב לבנק בסך כ-1,700 או 2,700 ש"ח, ושאלה אם יוכל לשלמו עבורה. בתשובה אמר לה "תרגיעי, אני עם מינוס 40 אלף שקל", ולשאלתן בנושא, הסביר כי החוב נעוץ בהשקעותיו בבורסה. מ.ג. הזהירה אותו לבל ייכנע לליבו הטוב ויתן ל.ג. כספים (עמ' 299, ש' 30 – עמ' 300, ש' 8; עמ' 300, ש' 12-20).

השלושה יצאו מן החדר. החיילות ביקשו ממנו להסיען למגורים, אף שמדובר במרחק בן 200 מ' בכביש רחב, סלול ומואר, המוכר להן מן הפטרולים. הוא נעתר לכך, הואיל ומגורי החיילות נמצאים ממילא בנתיב נסיעתו. עם הגיעם לרכבו, פתח את תא המטען לשם הוצאת ממרח הנוטלה. ל.ג. ראתה שם מארז וודקה "טראמפ" והרימה אותו. הוא לקח אותו מידיה, החזירו אל תא המטען, והשלושה טעמו מן הממרח. הנאשם אישר כי בעת החקירה לא היה עוד המארז ברכב, הגם שהיו שם בקבוקי משקה אחרים, הואיל, ולדבריו, צרך כבר את המשקה (עמ' 300, ש' 28 – עמ' 301, ש' 9; עמ' 381, ש' 1-9).

90. למחרת בערב, בסמוך לשעה 19:00, בדרכו מחדר האוכל אל המשרד, התקשר הנאשם ל.ג. פעם או פעמיים, כדי לברר כיצד עבר עליה היום לאחר אירועי יום האתמול, ולאחר ששמע ממפקדו כי היא צפויה להישפט על תמונה במדים, אשר העלתה לרשת הפייסבוק. משלא ענתה לו, נכנס למגורי החיילות הסמוכים למשרדו, בנוהל הקבוע לכך. באותה עת, שהו שם חיילות רבות, לרבות מ.ג., אולם ל.ג. לא הייתה במקום. הוא ביקש ממ.ג. למסור ל.ג. כי עליה למחוק את התמונות מן הפייסבוק, כיוון שמקובל לדרוש לתקן את ההפרה אף בטרם ההליך המשמעותי. בדרכו משם ניסה ליצור עם ל.ג. קשר טלפוני פעם או פעמיים נוספות, ללא הצלחה. לדבריו, לא שלח לה הודעת טקסט בעניין זה שכן לא חשב על כך (עמ' 302, ש' 2 – עמ' 303, ש' 4; עמ' 343, ש' 12-18).

לשאלה אודות הדחיפות בה חיפש אחר ל.ג. בשעות הערב, בעוד המייל של מפקדו, בדבר העלאת התמונות לרשת הפייסבוק, נשלח אליו עוד בשעה 14:30 באותו יום (ת/45) – השיב הנאשם כי היה עסוק קודם לכן, וכי לא בהכרח ראה את התכתובת בשעה שנשלחה. גם את התמונות לא ראה מעולם, אף שצורפו למייל של מפקדו. לשאלת התובע, אישר כי לא חיפש במגורים חיילת נוספת שנזכרה באותו מייל כמי שהעלתה את תמונותיה לרשת הפייסבוק, אלא הותיר את העניין לטיפול מפקדה הישיר. הוא שב והסביר, כי מטרתו העיקרית בחיפוש אחר ל.ג. הייתה לדרוש

בשלומה, ולא לטפל בעניין התמונות. לשאלה, האם לא 'מיצה' את ההתעניינות בשלומה של ל.ג. בזמן הרב שהקדיש לכך ביום שלפני כן, בין בארוחת הצהריים המשותפת ובין במפגש הממושך בשעות הערב במשרדו, השיב כי הייתה זו הפעם הראשונה בה ניסה ליצור קשר עם ל.ג. באותו יום – כ-17-16 שעות לאחר שפגש בה לאחרונה (עמ' 341, ש' 28 – עמ' 342, ש' 28; עמ' 388, ש' 19 – עמ' 389, ש' 8).

91. הנאשם תיאר את קורותיו בהמשך הערב, והכחיש כי קיים במהלכו פגישה עם מ.ג., עדי ואלה, כמיוחס לו, ובמהלכה שאל האם נגע בהן אי פעם. לדבריו, לוח הזמנים שלו אף לא אפשר קיומן של פגישות כאלה (עמ' 372, ש' 23-15).

ביום שלאחר מכן [ביה"ד – 24.2.2011] אמור היה להגיע לאירוע של פרידה של אנשי הקבע ממנו בחמת גדר, אך לא עשה כן, אלא נסע לביתו, כדי ללבן עם אשתו דאז עניינים שעלו בפגישה הזוגית באותו בוקר. בשעה 17:00 לערך זימן אותו מפקדו לשוב אל הבסיס, והודיע לו על תלונה שהגישה נגדו ל.ג. בגין הטרדה מינית. בחקירתו הנגדית הסביר כי המפקד מסר לו שתלונתה של ל.ג. נוגעת למקרה בו נשארה אצלו עד שעה מאוחרת, ומכך הבין כי מדובר באירוע מושא האישום דווקא. המפקד לא הוסיף פרטים, וביקש ממנו שלא לשוב עוד לבסיס, ולבצע את החפיפה למחליפו במקום אחר.

בצאתו מן המפקד, הבחין ממרחק 20-30 מ', במתחם פלגת השיט, ברס"ן אסף גובנה, מ.ג. ואלה. הוא נסע אליהם, ובמעמד זה התחנן בפני החיילות, כמי שהיו בחדר בליל האירוע, לומר את האמת. החיילות שוחחו עימו, אולם לאור מצבו הרגשי לא קלט את דבריהן. אי לכך, הוא אינו יכול לאשר או להכחיש אם באותו מעמד התבטא כי ל.ג. "מגעילה" (עמ' 303, ש' 22 – עמ' 304, ש' 18; עמ' 372, ש' 24 – עמ' 373, ש' 5; עמ' 373, ש' 28-16).

92. בבוקרו של יום א', 27/02/11, התקשר למ.ג. בשעות הבוקר, לפני חקירתה במצ"ח, ואיחל לה הצלחה בחקירה. יתכן שהיה זה מעשה לא ראוי, אך מבחינתו היה זה המשך לשיחתו עימה, בנוכחותו של רס"ן גובנה, ביום חמישי שלפני כן, בה ביקש ממנה למסור את האמת. בחקירתו במצ"ח ובעימות עם מ.ג. אמנם הכחיש את קיומה של השיחה, שמשכה עפ"י פלט השיחה כדקה ומחצה, שכן לא זכר אז את קיומה (עמ' 308, ש' 30 – עמ' 309, ש' 3; עמ' 374, ש' 16-6).

באותו יום, התקשר למחליפו וביקש את אישורו להגיע לבסיס, כדי לעבוד עימו. לאחר שהגיע, הנחה אותו מפקד הבסיס שלא להגיע עוד אל היחידה. מאז לא עשה כן, למעט פעמים בודדות, לזמן קצוב ובאישור. החפיפה הושלמה בביתו של המחליף, בפרדס חנה, ביום 28.2.2011 או 1.3.2011 (עמ' 374, ש' 19 – עמ' 375, ש' 10).

בראשית חודש אפריל 2011, פגש במ.ג. באקראי בעת שיצא מבית הכנסת של הבסיס, והם החליפו חיוכים. במועד כלשהו, כפי שציין בחקירתו במצ"ח, התקשרה אליו מ.ג. ממספר שאינו מוכר לו, הזדהתה בשמה, מלמלה דבר מה וניתקה לאחר כ-15 שניות (עמ' 384, ש' 4-6; עמ' 309, ש' 17-13).

על התלונה שהגישה מ.ג. נגדו ביום 6.4.2011 שמע ממפקדו כאשר הגיע לבסיס, לטקס החלפת פיקוד. באותו מועד, מסרה לו פקידתו מאיה כי נחקרה במצ"ח בעניין (עמ' 384, ש' 21-16).

93. הנאשם הכחיש כי הטריד מינית אי פעם חיילת כלשהי, או כי התבטא מול חיילות, בכתב או בעל פה, התבטאויות בעלות אופי מיני. לטענתו, ל.ג. הגישה נגדו את תלונת השווא, בין בשל מניע כספי ובין בשל רצונה לנקום בו על שחשף אותה בפני חברה לבסיס כמלשנית. אפשרות אחרת, סבירה פחות בעיניו, היא כי ביקשה לעזוב את הבסיס. אמנם, באחת ההזדמנויות אמרה לו כי שקלה לבקש לעבור לשרת תחת פיקודו (אך לא עשתה זאת בשל שחרורו הקרב), אך כנזכר לעיל, לאחר האירוע עם החיילת צליל חששה להישאר ביחידה. את הערכותיו ביחס לרצונה ומניעיה של ל.ג. "להפיל אותו" הוא מבסס על בקשתה כי יכסה את חובה לבנק; על שאלותיה בדבר קבילות שהוגשו נגדו; על הצעתה להכיר לו את דודתה; על דבריה אודות אורגיות; ועל ניסיונה לשדלו לשתות עימן אלכוהול. לשאלת התובע, כיצד מתיישב הדבר עם גרסתה המתונה יחסית בביה"ד, לפיה נהג בעדינות במהלך האירוע, השיב כי בעדותה במצ"ח ציינה דווקא כי הפעיל נגדה כוח (עמ' 314, ש' 1-4; עמ' 375, ש' 11 – עמ' 378, ש' 14; עמ' 383, ש' 30-27). אשר למ.ג., מסר כי אהב אותה כבת, ולא ברור לו מדוע העלילה עליו את הדברים. לא היה לו סכסוך עימה, עם אלה שאולוב או עם ל.ג., למעט המקרה בו לחץ על האחרונה להעיד כנגד צליל. הקשר עם החיילות היה מצויין, ולגישתו, עדויותיהן של אלה ועדי באו על רקע הרצון לסייע למ.ג. בתלונתה, ו"להתיישר" על פיה (עמ' 314, ש' 7-4; עמ' 330, ש' 22-18).

94. הנאשם מסר כי בתקופה הרלבנטית לאירועים החזיק בשני מכשירי טלפון – המכשיר העיקרי מסוג מירס, ומכשיר נוסף שניתן לו על ידי חברתו דאז לצרכי שיחה בטוחה ביניהם, ואשר שימש אותו בין החודשים אפריל ויוני 2011. שיחות עם עורך דינו קיים באמצעות מכשיר שביקש מחבר בבית כנסת בו הוא מתפלל (עמ' 333, ש' 28 – עמ' 334, ש' 2; עמ' 334, ש' 11-9).

לנאשם הוצג קטע מן העימות עם מ.ג., במהלכו, לאחר שטענה כי התקשר אליה ממכשיר סלולארי אזרחי (שאינו המירס), השיב לה "אז תמצאי אותו". לשאלת התובע, האם אין בכך כדי להצביע על ידיעתו כי יהיה קושי לאתר את המכשיר,

השיב הנאשם כי כבר בחקירתה במצ"ח, עוד קודם לעימות, העלתה מ.ג. את נושא המכשיר האזרחי, וגם הוא עצמו נחקר על כך. לשאלה, מדוע לא הסתפק בהכחשת השיחה, ציין כי במילים "תמצאי אותו" התכוון כי יציגו בפניו נתונים המבססים את הטענה (עמ' 339, ש' 17 – עמ' 340, ש' 19).

ביחס לסירובו למסור בחקירה את מספר המכשיר שקיבל מחברתו, מסר הנאשם כי מדובר במכשיר שקיבל רק בחודש אפריל 2011 לצורך שיחות עם חברתו, ולא הייתה כל סיבה שיחשוף אותו. סירובה של חברתו, מצידה, למסור את המספר, לא נעשה בהדרכתו (עמ' 333, ש' 28 – עמ' 334, ש' 25).

95. הנאשם אישר כי הוא מכיר את רס"ם קומרוב מזה שנים רבות ומצוי עימו בקשרי ידידות ואמון, הנמשכים גם מעבר לשירות המשותף. עם זאת, לדבריו, רס"ם קומרוב לא הודיע לו כי הוא מזומן לחקירה בעניינו, אף שידע על התלונה. תפקידו של רס"ם קומרוב בבסיס בצ"ת היה סגן קצין תובלה, כך שלא הייתה סיבה לממשק כלשהו בינו ובין אלה שאולוב או מ.ג. (עמ' 308, ש' 30 – עמ' 309, ש' 20; עמ' 334, ש' 16-26).

הנאשם הכחיש כי הוא עצמו ביצע שיחות טלפון כלשהן באמצעות מכשירו האזרחי של רס"ם קומרוב, או כי התקשר לאלה ממכשיר המירס של הלה. לדבריו, עדותה של אלה בעניין שיחתו אל מכשירה הסלולארי בבוקר יום ה-28/02/11 לוקה בסתירות, וגם מ.ג. העידה על שיחה שנוהלה עימה בשעות הצהריים דווקא. עוד הכחיש כי ניהל שיחה עם מ.ג., אשר התקשרה אליו כנטען באמצעות מכשירה הסלולארי של אחותה, המצוי ברשותה (עמ' 330-עמ' 333).

לשאלות בעניין, השיב כי אין הוא מכיר את שמותיהן של שתיים מבעלות המנויים שזוהו בפלט השיחות ממכשירו האזרחי של רס"ם קומרוב. כאשר עומת עם העובדה שרס"ם קומרוב לא מסר תחילה בחקירתו מידע על קיומו של המכשיר האמור, ולאחר מכן סירב למסור את מספרו, עד לחקירתו תחת אזהרה, מסר כי אין לו נגיעה לעניין (עמ' 339, ש' 9-5).

הנאשם אישר, כי בעת שהיה מפקדו הישיר של רס"ם קומרוב, פנה אליו בבקשה כי ישאיל לו מכשיר נייד בעת שהמכשיר שלו היה מושבת, שכן היו בחזקתו של הלה, מתוקף תפקידו, מכשירי מירס צבאיים רבים. ייתכן כי השאיל לו בסופו של דבר מכשיר נייד אזרחי. הוא אינו יודע האם מדובר באותו מכשיר אזרחי בו עשה רס"ם קומרוב שימוש, לפני שהחל להשתמש במירס הצבאי, ואף אינו זוכר את מספרו האזרחי של רס"ם קומרוב, כיוון שחלפו מאז שנים רבות (עמ' 328, ש' 22-10; עמ' 329, ש' 1 – עמ' 330, ש' 17).

96. בעדותו (עמ' 285 ואילך), העלה הנאשם תלונות בדבר התנהלותה של חקירת מצ"ח. חקירתו החלה בימים 02-03/03/11, והתנהלה, לתחושתו אז, באופן תקין. אמנם, כבר בחקירה זו אמרה לו החוקרת XXX כי "חבל על הזמן שאנחנו מבזבזים פה, אנחנו יודעים שאתה אשם...". עוד שיחקה במכשירה הסלולארי למרות בקשותיו שתחדל מכך שכן הדבר מפריע לו, אולם הוא טרם ייחס לכך חשיבות מכרעת. בסיום החקירה, לאחר שהוצע לו לערוך עימות עם החיילות, ביקש להתעמת עם ל.ג., הואיל ולהבנתו אז, היא היחידה שהתלוננה נגדו. הוא אישר כי לא ביקש מפורשות כי גורמי החקירה יגבו גם את עדויותיהן של מ.ג. ואלה, ששהו גם הן בחדר, אך ציין כי הביע תקווה בפני גורמי החקירה כי העניינים ייבדקו לעומקם, גם ככל שמדובר באינדיקציות לחפותו.

97. ביום 3.5.2011, ימים ספורים לאחר שנודע לו על שמועה לפיה מ.ג. התלוננה עליו, נחקר בשנית ואף קיים עימה עימות. במהלך העימות, הוטח בו לראשונה כי שלח לה הודעות זימה ברשת הפייסבוק, והוא ביקש להשיב על כך בהודעות אחרת. לדבריו, הבין כבר אז כי קיימת אפשרות, הגם שאינו מאמין כי כך הוא, שחברתו דאז, לה איפשר להשתמש בשם המשתמש שלו, היא שכתבה את הדברים. הואיל ולא רצה לשוחח על כך בנוכחותה של מ.ג., ביקש כי תצא מחדר החקירות, או שהוא עצמו ייחקר בעניין בנפרד לאחר מכן. הוא ביקש כי טענתו בדבר שימוש שעשתה חברתו בפייסבוק שלו תיבדק מול הנגד מרדכי קיקוס, היודע על כך. אף שהדגיש כי אין לפנות בעניין לחברתו, לאור רגישות הנושא והיות שאינה מודעת לתלונה – הרי בדיעבד נודע לו כי גורמי החקירה אכן פנו אליה. הנגד קיקוס זומן אף הוא לעדות (עמ' 285, ש' 1-11; עמ' 349, ש' 12-33).

לדבריו, אין הוא יודע אם בעת הרלבנטית נהגה חברתו דאז לעיין בהודעות שקיבל ברשת הפייסבוק. ידוע לו, מפיה, כי עיינה בהודעות בתקופה מאוחרת יותר. כך או כך, הנאשם לא שלל אפשרות, לפיה שוחח עם החיילת ברשת הפייסבוק, אולם הכחיש מסרים מצידו בעלי אופי מיני (עמ' 349, ש' 13-18). אף שהיו חילופי מסרונים בינו לבין מ.ג. במהלך הזמן, לא שלח לה הודעה לפיה עליה לוודא כי הוא המשתמש הפונה אליה בחשבון הפייסבוק שלו (עמ' 386, ש' 21-26).

98. הנאשם מסר, כי אינו יודע אם לאחר החקירה בדק בהיסטוריית הפייסבוק שלו האם קיימת שם הודעה ובה מסרים מיניים, ומכל מקום לא הייתה לו סיבה לעשות זאת, שכן ידע כי לא כתב הודעה כזו. לא הייתה לו סיבה לבקש את גורמי החקירה לבדוק את ההודעות בחשבונו. מבחינתו, הניח כי הללו יעשו את כל הנדרש לקידום החקירה, כיוון שבאותו שלב, האמין כי החוקרת רס"ב XXX היא אובייקטיבית. הוא איבד את האמון בחוקרים לאחר שהסתבר לו כי פנו לחברתו, בניגוד לבקשתו,

וכי גם לאשתו דאז נודע על התלונה (אף שמצ"ח הכחישו מעורבות בעניין זה). הוא הדגיש, כי כאשר חברתו יצרה עימו קשר, ודיווחה לו שגורמי מצ"ח נמצאים בדרכם אליה, לא שיתף אותה בפרטי החקירה (וגם לא לאחר מכן), ואמר לה כי בעקבות שיחה עם עורך דינו, הוא ממליץ לה להיוועץ בעורך דין (עמ' 284, ש' 17-33; עמ' 285, ש' 13-28; עמ' 335, ש' 14 – עמ' 337, ש' 7). ואכן, במהלך פגישתה של החוקרת רס"ב XXX עם החברה-דאז, יצרה האחרונה קשר עם עורך דינו של הנאשם באותה עת. בין לבין, אישרה בפני רס"ב XXX כי היא עושה שימוש בשם המשתמש של הנאשם ברשת הפייסבוק; כי בהזדמנות אחת שפרטיה אינם זכורים לה, ניהלה שיחה כדי לבדוק עם מי שוחח הנאשם קודם לכן; כי התכתבה בציט בעבר עם איש קבע בשם קיקוס; אך כי לא זכור לה ששוחחה עם חיילים או חיילות באופן דומה (ת/23).

99. פגיעה נוספת באמונו של הנאשם בחוקרות אירעה כאשר זומן טלפונית ע"י החוקרת XXX לחקירה ביום 13/06/11. כאשר מסר לה כי לא יוכל להגיע לאור הפלגה מתוכננת ביום שלמחרת, אמרה לו החוקרת "אני לא אשמה שעשית את הדברים האלה". בעקבות דבריה איבד כל אמון בחקירה ובחוקרות, במקצועיותן ויושרתן, וביקש ממפקד התחנה שלא להיחקר על ידן. הוא נחקר בכל זאת על ידי רס"ב XXX והטיח בה את הדברים בפתח החקירה. סג"ם XXX אכן לא התכחשה לאמירת המשפט הנ"ל (ת/32), ומסרה כי "יכול להיות שזה היה בטעות, זה היה ממקום של פליטת פה ולא ממקום של להאשים" (עמ' 168, ש' 14-25). גם החוקרת רס"ב XXX ציינה בהקשר זה כי אמירתה הנ"ל של סג"ם XXX הייתה מיותרת ונבעה מחוסר ניסיון.

100. ביחס לעימותים שנערכו הלן הנאשם על כי החוקרת קטעה את קו מחשבתו, לא איפשרה לו להשיב לדברים שעלו או מנעה מהמתלוננות להשיב לו, לא התירה לו לרשום את הדברים לצורך התייחסות בהמשך, או לחלופין לא נענתה לבקשותיו להמתין לצורך רישום הדברים על ידו. הנאשם הדגיש כי ממילא הגיע כאמור לעימותים מתוך אי אמון בחוקרות, ומסר כי ביקש לעצור את העימות עם ל.ג., במהלך הדברים, הואיל ודרך ניהולו ע"י החוקרת לא הייתה מקובלת עליו, בין היתר בשל כך שקבעה כי נושא מסוים מוצה, בשעה שלא כך היה (עמ' 287, ש' 13-33).

101. עוד הלן הנאשם על כי פעולות חקירה, אשר יכולות היו לסייע לקו הגנתו, לא ננקטו. כך, לא הופקו תמונות מן המצלמה הממוקמת מעל חניית רכבו בבסיס, אף שביקש לעשות כן כדי לסתור את הטענה כי שתה במקום אלכוהול עם החיילות (לשאלותינו, מסר כי אינו יודע כמה זמן נשמר התייעוד במצלמות). אמנם, בעימות מסר לחוקרות כי המקום חשוך, והצילום איננו אפקטיבי – אך מן הראוי היה לבדוק את הדברים,

את גזרת הכיסוי של המצלמה, וכיו"ב (עמ' 352, ש' 11-18). הוא עצמו לא בדק את צילומי האבטחה משום שמאז יום 27.2.2011, לא הגיע לבסיס. הוא לא ביקש זאת גם ממחליפו.

נקודה נוספת שלא נבדקה, חרף בקשתו, הייתה אמירה ששמע מקצין האבטחה בבצ"ת XXX, לפיה באירוע השתיה במקום התכוונו החיילים (ובהם ל.ג.) "לעשות אורגיות". היות שהזכירה את מנהגיה בעניין זה גם במפגש במשרדו, מן הראוי היה לדעתו לברר זאת (עמ' 289, ש' 4-8).

עדים נוספים

102. **מאיה הרינג**, פקידתו של הנאשם בעת הרלוונטית, סיפרה בעדותה (עמ' 437 – 453 לפרוטוקול) כי נהגה להשתמש במחשבו האזרחי בשבתות בהן שהתה בבסיס, ולצורך כך קיבלה את סיסמת האינטרנט מן הנאשם. זכור לה אירוע בו מ.ג. והיא היו במשרדו של הנאשם, והצטרפה אליהן אור לב ארי. ככל ששתיהן טוענות כי היא הצטרפה אליהן כאשר שהו כבר בחדר – הרי הן טועות. מכל מקום, באותה הזדמנות, שלחה העדה לנאשם בקשת חברות בפייסבוק, והוא אישר אותה ככזו (הוא עצמו סירב לשלוח לה בקשת חברות). עוד הציג להן תמונות של ילדיו והיאכטה שלו. גם העדה הציגה תמונות שלה, בין היתר עם בגד ים, ואז העיר כי "לא היה לה כלום", כאשר הוא מתכוון למראהו החיצוני של חזה לפני ניתוח שעברה להגדלתו, עוד קודם לגיוס. היא לא נפגעה מן האמירה, שכן "הוא היה כמו חבר, זה לא היה מפקד". ככל שמ.ג. טוענת כי היה זה הנאשם שביקש מן העדה להציג את תמונותיה, לפני ואחרי הניתוח שעברה – הרי סביר כי היא משקרת. במהלך הדברים, עמדו החיילות סביב הנאשם, כאשר היא ניצבת מימינו. לאחר מכן פתרו שם תשבצים, ובסה"כ שהו במשרדו של הנאשם במשך כשעה. לא זכור לה אירוע חריג כלשהו במהלך הדברים.

ככלל, מ.ג. אהבה מאוד את הנאשם, ונהגה לכתוב לו מכתבים, "פתקים שהיא מתה עליו", אותם הותירה ברשות העדה כדי שתעבירם אליו. מ.ג. נהגה לשבת פעמים רבות עם הנאשם, וגם אור לב ארי הגיעה לשם פעמים רבות – וזאת בניגוד לעדותה של אור בעניין זה (ראו סעיף 50 לעיל). העדה יכולה הייתה לשמוע את הנאמר מחוץ לדלת משרדו של הנאשם, בעת שישבו אצלו חיילים, וככל שהיה זה עניין אישי, לא הייתה נכנסת אל החדר כל עוד היו שם. לרוב, נהגה לסיים את עבודתה ולעזוב בשעה 17:30. ביום בו שהתה במשרדו של הנאשם בצוותא עם מ.ג. ואור לב ארי, התעכבה עד 18:00. היא עזבה מעט לפני שהשתיים החלו בתורנות שמירה. לשאלה, האם ייתכן שהנאשם נגע באחת מהן עוד קודם להגעתה למשרד, שבה העדה ומסרה כי הגיעה לשם, לכתחילה, בצוותא עם מ.ג., ומכל מקום, "אם מישהי הוטרדה מינית

אין לה מה לחפש יותר במשרד שלו, באותו רגע היא צריכה לקום וללכת" (עמ' 452, ש' 20 – עמ' 453, ש' 1).

לשאלה, האם מאז עזיבתו של הנאשם את הבסיס, לא פגשה בו העדה בסיטואציה כלשהי, השיבה העדה בשלילה. כאשר עומתה עם דבריו של הנאשם בחקירתו, לפיהם סיפרה לו על חקירתה, ציינה כי סיפרה לו רק באופן כללי כי חשה שהחוקרת "מאוד נגדו". לדבריה, אמר לה הנאשם מראש "שאסור לה לספר לו את תוכן החקירה ואסור לו לשמוע את זה". כאשר עומתה עם דבריו של הנאשם באימרתו (ראו סעיף 69 לעיל), לפיהם שאל אותה, בציניות, אם "גם עלייך מנסים להגיד שעשיתי מה עשיתי" – השיבה "יכול להיות, לא זוכרת". לשאלה אם סיפרה לו, כפי שציין באימרתו, כי מסרה לחוקרות שלא ראתה אותו מבצע דבר מה, השיבה "לא שזכור לי". היא לא ייחסה לשיחה חשיבות עד כדי שתזכור את תוכנה במדוייק (עמ' 441, ש' 12 – עמ' 443, ש' 5).

103. **רס"ן אסף גובנה**, קצין האבטחה ולאחר מכן מפקד XXX בבצ"ת בעת הרלוונטית, מסר בעדותו כי ביום 24.2.2011, בשעות הערב, הגיע ללשכת מפקד היחידה, שם שהה הנאשם בשיחה עם המפקד. המפקד רמז לו שלא להפריע להם, והוא המשיך בדרכו אל עיסוקים נוספים בבסיס. כעבור כרבע שעה, הגיע אל החניה, שם ניגשו אליו מ.ג. ואלה שאולוב, פקודותיו לשעבר בתפקידו כקצין האבטחה. מ.ג. עדכנה אותו כי ל.ג. התלוננה כנגד הנאשם, והוסיפה כי שתיהן מזומנות לחקירה במצ"ח, וכי ל.ג. "הכניסה אותה לסיפור הזה". עוד טענה כי ל.ג. "עושה את זה בגלל משפט", וכי ל.ג. אמרה לה "שהיא [מ.ג.] גם צריכה להתלונן, אם הוא הטריד אותה", הגם שאירוע כזה לדבריהן כלל לא התרחש. בזמן שניצבו במקום, הגיע הנאשם ברכבו מכיוון הלשכה. העד ניגש אליו בצוותא עם החיילות, ומ.ג. אמרה גם לנאשם כי ל.ג. התלוננה נגדו, וכי הן מזומנות להיחקר במצ"ח. הנאשם, שהיה נסער ביותר, שאל אותן האם נכחו גם הן במקום, ומשהשיבו בחיוב, שאל אם ראו דבר מה והאם הוטרדו על ידו. החיילות השיבו בשלילה, והוא התחנן בפניהן כי ימסרו את האמת (עמ' 409, ש' 4-32; עמ' 414, ש' 10-5).

העד אישר, כי יומיים קודם לכן, בשעות הערב, הבחין במ.ג. ובל.ג. בעת שירד ממשרדו של הנאשם, לאחר פגישת עבודה ביניהם. ל.ג. שאלה אותו דבר מה לגבי רכב שחנה במקום. הייתה זו הפעם הראשונה בה ראה את החיילת, אותה לא הכיר, וייתכן כי הוא טועה בזיהוייה. אין הוא יודע את פרטי התלונה המיוחסת לנאשם, והוא ביקש גם מן החיילות שלא לשתפו בפרטים בעניין זה.

הערכת הראיות

104. כתב האישום נסמך בעיקרו על עדויותיהן של שתי מתלוננות – ל.ג. ומ.ג..

כידוע, עמדתו של בית הדין בשאלת מהימנותם של עדים צריכה שתיקבע עפ"י התנהגותם של הללו, נסיבות העניין ואותות האמת, המתגלים במשך המשפט (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971), תוך היעזרות בהתרשמות הישירה והבלתי אמצעית מהופעתם ומסירת עדותם, בצד "המסקנות אותן ניתן להסיק ממכלול הנתונים העובדתיים ומן ההסברים לסוגיהם, הנפרשים לפני בית-המשפט והמאמתים או סותרים גרסותיו של העד..." (ע"פ 993/00 נור נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205 (2002)).

בהערכת מהימנות של מתלוננת בעבירת מין, נבחנים נתונים נוספים:

"ראשית – ההתרשמות מן האישיות של המתלוננת (עיינו: ע"פ 993/00 נור נ' **מדינת ישראל** פ"ד נו(6) 205, 218-219 (2002)).

שנית – סתירות בעדות הנפגעת עלולות להשפיע על הקביעה בדבר מהימנותה, ואולם יש להבחין לעניין זה בין סתירות לכאורה, הנובעות מן הטבע האנושי, ובין סתירות אמיתיות, המעלות חשש לאמירת שקר. ככלל, רק סתירות אמיתיות יכרסמו במהימנות המתלוננת, העדה הנפגעת (ע"פ 11235/05 פלוני נ' **מדינת ישראל** (לא פורסם, 30.5.2007)).

ניתן למנות עוד נתונים שעשויים, או עלולים להשפיע על קביעת המהימנות, ואולם לא נפרטם כאן, שהרי אין הם רלבנטיים לעניינו וממילא מובן שבשיקולים ובנימוקים שפורטו לעיל – אין מדובר ברשימה סגורה.

כאן המקום לציין עוד כי בכל הנוגע להערכת עדותו של הנאשם – גרסאות כבושות, או שקרים שנתגלו, אף אם חזר מהם הנאשם, מצביעים, לעיתים, על תחושת אשם מצידו של העד-הנאשם. על כן סתירות מהותיות בגרסאותיו של הנאשם עלולות לשמש, במקרים המתאימים, כראייה מחזקת לראיות האחרות נגדו (ראו: ע"פ 2132/04 קייס נ' **מדינת ישראל** (לא פורסם, 28.5.2007)).

(ע"פ 4930/07 **דוד טולדו** נ' **מדינת ישראל**, בעמ' 4 (לא פורסם, 10.12.2009)).

נבחן כיצד מתקיימים מבחנים אלה בענייננו.

105. תחילה, ביחס למתלוננת ל.ג.: ל.ג. העידה לפנינו בשטף ובפתיחות. ניכר היה כי האירועים זכורים לה היטב, והיא תיארה את הדברים תוך כדי שהיא מחווה בידיה, אינסטינקטיבית, תנועות המדמות את מיקומם של רהיטים בחדר, או את תנועותיהם של המעורבים, באופן שהקנה אותנטיות לתיאור, כמי שחוותה אישית את הדברים.

ל.ג. מסרה, באופן עקבי, כי נגיעותיו של הנאשם בה התבטאו בנשיקות לכיוון פיה (האחת על לחיה, האחת קרובה לפיה, "ואחת ממש על חצי פה"; הנחת ידו על חזה,

מעל הבגדים; הכנסת ידו מתחת לחולצתה וגופייתה, תנועות מעלה ומטה עם ידו על גבה, ולאחר שהוציאה את ידו, הכנסתה המחודשת של היד לכיוון בטנה, מבלי שהגיע אל חזה בטרם שבה והוציאה את ידו; נגיעה נוספת בחזה מייד לאחר מכן, מעל הבגדים; מספר נשיקות על פניה, מן האף (שכן הורידה את ראשה) ועד פיה; ולבסוף, נשיקה נוספת על פיה, כאשר הושיטה לו את לחייה לפרידה.

106. בעדותה, לא הפריזה ל.ג. במעשים שייחסה לנאשם. היא הדגישה, כי לא פעל באגרסיביות. הוא אמנם אחז בידה ומשך אותה סביב לשולחן, כדי שתשב עליו – אך איפשר לה לקום ממנו, לאחר שנשק לה, ופעם נוספת, לאחר שנגע בחזה. היא אישרה, כי גם הבחירה אם להתיישב, או לשוב ולהתיישב על הנאשם, הייתה תלויה ברצונה שלה. עוד דייקה בכך שאף שהנאשם הכניס באחד השלבים את ידו מתחת לחולצתה, הרי כאשר נגע בחזה, היה זה מעל הבגדים. בעדותה, הבהירה מהם הדברים אותם ראתה בעיניה. אם לא ראתה או זכרה דברים מסויימים, ציינה זאת במפורש. כך, היא עצמה לא הבחינה בנגיעה של הנאשם בחזה של מ.ג., או במגע גופני אחר, כאשר שהתה עימה בצוותא בחדרו באותו אירוע. כאשר שבה אל החדר, לאחר שיצאה ממנו אל השירותים, ראתה את מ.ג. "ממש צמודה לדלת והוא היה ממש קרוב אליה". היא לא ראתה את הנאשם דוחף את מ.ג. אל הדלת, ואם בחקירתה במצ"ח ציינה כי הנאשם "השעין" את מ.ג. אל הדלת, הרי בפועל, התכוונה לכך שהאחרונה נשענה על הדלת, כאשר הנאשם מולה. עוד ביקשה ל.ג. לחדד בעדותה, כי בניגוד לנרשם מפיה במצ"ח, הרי כאשר סיפרה על האירועים מאוחר יותר באותו לילה, לחיילת מיכל סהר – לא בכתה בשיחה.

107. ל.ג. שבה וציינה, כי ראתה את הנאשם כמי שעוזר לה בבסיס; היא אף ציינה, בפתיחות, כי כאשר קירב אותה וחילק לה מחמאות באותו יום, לאחר עוגמת נפש שנגרמה לה כאשר אילץ אותה להפיל חיילת אחרת בהליך משמעותי – חשה "מאוד מקומבנת כי ג' ק' היה אדם חזק בבסיס, הוא היה מפחיד כזה, מאיים, הרגשתי שאף אחד לא יכול לדבר איתי ושממש יש לי כוח". היא התיישבה עליו, שכן לא סברה כי מדובר ב"משהו שהוא לא בסדר"; היא עשתה כן בהזדמנות קודמת, כחודש ימים לפני כן, בנוכחות נגדת האבטחה וחיילות אחרות, לפי הזמנתו של הנאשם, היות שלא נותר לה מקום לשבת במשרדו, כאשר הציג להן תמונות מטיולים בחו"ל, שכן "באותו זמן ראיתי אותו כסוג של אבא כזה, הוא מאוד דאג לי.. לא ישבתי עליו בצורה פרובוקטיבית".

ההבנה ההדרגתית, במהלך האירוע, בדבר הפסול שבמעשים, והרצון שלא לעורר "דרמות", תוארה ע"י ל.ג. בגילוי לב, ובאופן שהקנה גם הוא אמינות לדבריה. כך, כאשר נשק לה שלוש נשיקות לכיוון הפה ועד פיה עצמו, הייתה בטוחה כי מדובר

בטעות, בשל הקפדתו היתירה של הנאשם בנושאי השילוב הראוי: "אמרתי שזה לא יכול לקרות, הוצאתי את זה לעצמי ישר מהראש, לא האמנתי שזה קורה". היא קמה ממנו, אך כשביקשה להיכנס לרשת הפייסבוק במחשבו האזרחי, וכאשר שב והזמין אותה להתיישב על ברכיו, עשתה כן והתיישבה "ממש על קצה ברכיו". כאשר נגע אז בחזה, סברה כי עשה כן בטעות, וביקש למעשה לאחוז בבטנה התחתונה, כפי שעשה בסמוך לפני כן (תוך שציין "אני אוהב כשיש מה לתפוס"). גם אז, קמה ממנו, עשתה עצמה כ"מתעסקת בדברים שלו בחדר", והתיישבה בכסא מולו. היא יצאה אל השירותים עם אלה שאולוב, חיילת נוספת שהגיעה בינתיים אל החדר, ואמרה לה כי "נראה לה שג' ק' נגע לה בחזה ונישק אותה". כאשר אמרה לה אלה כי המדובר ודאי בטעות, נרגעה מעט ושבה עימה אל המשרד: "לא חשבתי שזה קורה וניסיתי להרחיק מעצמי את המחשבה הזאת גם כשהוא נישק אותי פעם ראשונה וגם כשהוא נגע לי בחזה ועוד הלכתי ממנו לשירותים, יכולתי לברוח ולא חשבתי על זה ככה. חשבתי שאולי הוא עשה את זה בטעות".

כאשר סיפרה לנאשם, לבקשתו, על יחסיה עם שני חבריה, לאחר שסיפר על יחסי המין עם חברתו, ושאל בעניין זה גם את מ.ג., אשר שהתה במקום – היא השיבה לו מתוך "תמימות, לא יודעת מה חשבתי לעצמי". היא אמנם ביקשה להיכנס פעם נוספת אל ה"פייסבוק", מבלי לשבת על הנאשם, והתיישבה עם ברכיה על הרצפה, אך כאשר אמר לה "בואי בואי עליי", שבה ועשתה כן, משום שהתביישה לומר שאינה רוצה לעשות זאת. לאחר שהכניס את ידו אל מתחת לחולצתה, ומשהוציאה את ידו, נגע בחזה פעם נוספת מעל לבגדיה – קמה ונעמדה, כיוון ש"לא רציתי להראות שמשו לא בסדר כי פחדתי". הוא נשק לה על אפה ועל פיה בעת שעמדו שניהם ליד השולחן, אך היה זה כבר לקראת עזיבתן של החיילות את החדר. אף שבאותו שלב, הבינה כבר כי המגעים מצד הנאשם הם מכוונים ואינם בגדר "טעות", הרי "לא רציתי לעשות דרמות או הצגה. לא חשבתי מה להגיד. יכולתי להגיד כואב לי הראש, לא חשבתי כל הדברים האלה באותו רגע. אני אלך ואעשה את עצמי מטומטמת ואחר כך אני אלך. ידענו שבכל מקרה יש לנו שמירה. במגע האחרון אמרתי לו ג' ק' אין לך מה לגעת. ואז רציתי ללכת... אז כבר היינו צריכים ללכת וחשבתי לעצמי נלך ככה ברגוע בלי שהוא יחשוב יותר מדי על זה".

108. בסיכומיו, הצביע הסנגור על סתירות שונות, בין עדויותיה של ל.ג. במצ"ח לבין עדותה לפנינו. לאחר בחינת הדברים, לא מצאנו כי המדובר בסתירות מהותיות, היורדות לשורש מהימנותה.

כך, בעוד שבעדותה במצ"ח (ס' 1, עמ' 6, ש' 143-144), ציינה כי העדיפה שלא לעזוב את חדרו של הנאשם או להפגין בהלה, "כדי שלא יעשה לה משהו יותר גרוע", כמו אונס – הרי בעדותה בביה"ד, מסרה כי לא חששה מאפשרות כזו. אלא שכבר באותה

עדות במצ"ח, שם, לשאלה ישירה האם לדעתה, היה הנאשם אונס אותה, השיבה "אני לא ידעתי מה יכול להיות". בנוסף, לא מצאנו כי דבריה במצ"ח, לפיהם בכל עת שניסתה לקום מן הנאשם, היה הלה תופס בה ושב ומושיב אותה עליו, סותרים מהותית את דבריה לפנינו, לפיהם ישיבתה על הנאשם, או קימתה ממנו, היו תלויים ברצונה-שלה. עוד בעדותה במצ"ח (ס/2, עמ' 4, ש' 74-72) הבהירה כי הנאשם "לא משך אותה בכוח עם היד" להתיישב עליו. דבריה בעדותה לפנינו, לפיהם חלו אי דיוקים ברישום הדברים במצ"ח, ובקשתה לחדד ולהדגיש כי הנאשם פעל "לאט ובעדינות... צעד צעד לראות אם אולי כנראה נזרום איתו" – מדייקים, כפי שהדגשנו לעיל, באופי המעשים, ואינם מפריזים את המעשים הנטענים. בבקשתה של המתלוננת שלא להעצים את המיוחס לנאשם, גם ב"מחיר" סתירת עדויותיה במצ"ח – יש כדי לחזק את מהימנותה, מכוח כלל מעין "מיגו" (ראו, בדומה, את ע"פ 5229/07 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(3), 2115, בעמ' 2123, והאסמכתאות שם (2008)).

109. זאת ועוד, סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 קובע, כי בסתירות בעדותם של עדים, כשלעצמן, אין כדי למנוע מבית המשפט לקבוע עובדות שלגביהן חלו הסתירות:

"סתירה, או אי דיוק אינם מלמדים בהכרח על כוונה לשקר או להטעות, ואינם מקעקעים מעצמם – מעשה אוטומט – את מהימנות המתלונן. מקובלת עלינו ההבחנה בין "סתירות לכאורה" הנובעות מן הטבע האנושי, לבין "סתירות אמיתיות", המעלות חשש לאמירת שקר, ורק סתירות מן הסוג האחרון כוחן יפה לכרסם במהימנות העד הנפגע (ע"פ 1258/03 הנ"ל, 637-636; ע"פ 11235/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (טרם פורסם, 30.5.07))."

(ע"פ 9930/06 פלוני נ' מדינת ישראל ואח', תק-על 2008(3), 2441, בעמ' 2448 (2008). וראו גם, למשל, ע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3), 3470, בעמ' 3474 (2005)).

110. בדומה, לא מצאנו כי העובדה שבעדותה, לא זכרה ל.ג. האם הנאשם אחז במותנה בעת שהושיבה עליו (ולא הזכירה, כפי שעשתה במצ"ח, את הנחת ידו על ישבנה, באחת ההזדמנויות בהן הושיבה עליו); וכן לא זכרה מהו פרק הזמן המדוייק בו ישבה על הנאשם, מתוך כחמש שעות בהן שהו היא ומ.ג. במשרדו באותו ערב – פוגעים במהימנותה. כפי שנפסק, אין לצפות לתיעוד כרונולוגי ומסודר בעדותם של מתלוננים, והדברים יפים על אחת כמה וכמה נוכח התמשכותו של הערב במשרדו של הנאשם כאן:

"הפסיקה הכירה בכך שבעדויותיהם של מתלוננים בעבירות מין, פעמים רבות מצויים אי התאמות, אי

דיוקים, סתירות וחללים, אשר נוכח מאפייניהם המיוחדים של קורבנות עבירות המין, הם לא בהכרח ייזקפו לחובתם (ראו למשל: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (לא פורסם, 3.7.2007); ע"פ 54/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (לא פורסם 7.3.2012)). כמו כן, נפסק כי –

"אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל פ"ד נו(6)205, 233 (2002)).

דברים ברוח דומה נקבעו בע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.1.2007), שם נאמר, כי אין לצפות כי תלונת קורבן בעניינים אלו תהיה סדורה כרונולוגית ומתועדת, ושבין האירועים השונים יתקיים דווקא רצף הגיוני שניתן לעקוב אחריו, וכי "עדות של מתלוננות בעבירות מין מתאפיינות בכך שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך" (שם, פסקה 2).

(ע"פ 4510/11 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(3), 5440 (2012). ההדגשה הוספה).

111. בהמשך לכך, איננו מוצאות כי העובדה שבעדויותיה במצ"ח לא סיפרה על האירוע הקודם בו ישבה על ברכיו של הנאשם גורעת ממהימנותה. היה זה, כנזכר בסעיף 107 לעיל, בעת ששהתה במשרדו של הנאשם, לאחר הליך משמעותי, בצוותא עם נגדת האבטחה ליאן צמח ועוד כשש חיילות, שאינן זכורות לה. הנאשם הציג להן תמונות מטיולים בחו"ל, והיא איננה מייחסת לו התנהגות בלתי הולמת כלשהי בסיטואציה האמורה, כך שלא ראתה אותה כפסולה ולא זכרה לספר על כך בחקירתה. הסבר זה הניח את דעתנו – מה גם שהסנגור, מצידו, נמנע מלשאול על אותה סיטואציה חיילות שנשפטו אף הן באותו הליך, והעידו לפנינו (מ.ג., אלה שאולוב, אור לב ארי); ואף לא זימן לעדות מטעמו את נגדת האבטחה, כדי לאשש את טענתו של הנאשם לפיה "אין סיכוי" כי ל.ג. ישבה על ברכיו לאחר המשפט, כפי שסיפרה. בהקשר זה, כידוע, "הכלל הוא, כי אי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת את החשד שיש דברים בגו וכי בעל הדין שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד, ומשכך התנהגות כזו פועלת לחובתו של מי שנוקט בה" (ראו, למשל, ע"פ 3250/10 מדינת ישראל ואח' נ' פלוני, תק-על 2012(1), 729, בעמ' 777 (2012)).

112. לטענת הסנגור, הסבריה של ל.ג. לשאלה, מדוע לא קמה מן הנאשם ויצאה ממשרדו, אינם סבירים ואינם הגיוניים. אלה שאולוב אף היא העידה כי לאחר שיצאה עם ל.ג.

אל השירותים, שם אמרה לה כי הנאשם הושיבה עליו וניסה לגעת בחזה, שאלה אותה מדוע היא נשאר בחדר – ובכל זאת, שבה לשם ל.ג., וכן שבה והתיישבה על הנאשם.

לדעת הסנגור, ניסתה ל.ג. "למשוך את הזמן בו היא שהתה במשרד ולהגדיל את האפשרויות התיאורטיות של הנאשם לגעת בה" – כאשר "פריסת האירוע ופיזורו הקשתה על הנאשם להתגונן" (סעיפים 13-14 לסיכומים). טענה אחרונה זו איננה מתיישבת עם הכחשתו הכוללת של הנאשם, לפיה ל.ג. לא ישבה עליו, כלל ועיקר, לכל אורך הערב.

מכל מקום, לשאלת הרציונאליות של התנהגותה, נטעים כי "במצב הדברים הרגיל בוחן בית-המשפט את התנהלותו והתנהגותו של קורבן העבירה, במהלך האירוע ולאחריו, במדדים של היגיון ו"רציונאליות". לא כך הוא הדבר בעבירות מין, באשר ניסיון החיים מלמדנו, כי פעמים רבות התנהגותו של קורבן עבירת המין, עשויה להידמות, למתבונן מהצד, תמוהה, לא רציונאלית וכזו שאינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. לפיכך, אף אם התנהגותו של קורבן עבירת המין נראית למתבונן הסביר, בלתי הולמת, לא הגיונית או לא ראויה בנסיבות העניין, הרי שאין בכך כדי להעיד, בהכרח, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמיתה" (ע"פ 5633/12 און ניימן נ' **מדינת ישראל**, תק-על 2013(3), 967, בעמ' 983 (2013)).

ל.ג. אישרה, כי גם לאחר שהנאשם נשק לה ונגע בחזה, צחקה עימו. היא לא ראתה את מעשיו כהטרדה מינית, אלא "ראיתי אותו בתור מישהו שעוזר לי... לא חשבתי שזה יקרה לי. לא חשבתי שהוא בא במטרה להטריד אותי... אני הרגשתי שהוא עושה את זה בצורה חברית". לאחר ששב ונישק אותה, בעת שעמדה בגבה אל השולחן, חשה "ממש מוזר", אך התחושה הלכה וגברה רק בהמשך הערב, כאשר מ.ג. אישרה את ההתרחשות. לכן, ואף שביקשה אכן לעזוב ולהגיע למגורים, התעכבה ל.ג. כדי לשוחח עם הנאשם אודות בגדי מותגים שהיו במשרדו, שכן קראה כתבה על אחד מהם יומיים לפני כן: "מ.ג. [אשר] אישרה לי את זה ברגע שהגענו למגורים. עד אז לא רציתי להאמין שזה קורה".

בנסיבות העניין, לא מצאנו כי התנהגותה ותגובותיה של ל.ג. במהלך האירוע גורעות ממנהימנותה – מה גם שהפנמת הפסול שבמעשים, והשפעת הדבר על מצבה הנפשי של ל.ג., זמן לא רב לאחר מכן, מוצאים ביטוי בעדויות בלתי תלויות, כמובא מייד להלן.

113. כזכור, חשה ל.ג. "מאוד מקומבנת" כאשר הנאשם העניק לה יחס אישי מוקדם יותר באותו יום, וזאת לנוכח מעמדו וכוחו בבסיס. בהמשך לכך, הסבירה לסנגור כי התנהגותה במהלך האירוע לא הייתה חלק מיצירת מערכת יחסים מינית עימו – אלא "במובן חברי יותר. שבירת דיסטנס כזאת" – אשר תביא לכך "שאחר כך אני

ממשיכה להיות בבסיס אני אהיה יותר מקומבנת עם ג' ק', יהיה לי לגיטימציה וגיבוי ממנו לעשות מה שאני רוצה ויהיה בסדר בבסיס". כך, בין היתר, היות ש"הוא היה מעלה אותי למשפטים אז מהבחינה הזו מצבי ישתפר". תפיסה כזו איננה מתיישבת עם טענת ההגנה ל"תפירת תיק יזומה" מצד ל.ג. – שהרי מתבקש היה כי תמשיך ותטפח את יחסי הקרבה עם הנאשם, ותקבל ממנו את היחס המועדף בגינם.

114. גם במצבה הנפשי של ל.ג. סמוך לאחר האירועים יש כדי להעיד על תלונה אותנטית, מה עוד שמצב זה נצפה על ידי מספר עדים, שאין חשש בדבר מהימנותם, וזאת עוד בטרם גיבשה החיילת בדעתה את ההחלטה להגיש תלונה רשמית. ואכן, הפניה למצ"ח, יותר משהייתה פרי יוזמתה של ל.ג. עצמה, הייתה תוצאתה של שיחה עם החיילת טליה פלס ונעשתה בדרבונה. בכך יש כדי להסיר את החשש למעשה נקמני מתוכנן, ונפרט.

115. כך, כאשר ל.ג. סיפרה על שהתרחש למיכל סהר, עימה ביצעה תורנות שמירה בסמוך לאחר עזיבת משרדו של הנאשם, אמרה לה כי היא חוששת מהגשת תלונה, נוכח כוחו של הנאשם, וזאת אף שמיכל ניסתה, לאורך כל השמירה המשותפת, לשכנעה לעשות כן, לבל תסבול מכך בהמשך חייה, תוך שסיפרה לה על דוגמאות בהקשר זה. לכתחילה, החלה השיחה ביניהן בעניין זה, ביוזמתה של מיכל, לאחר שהבחינה בל.ג. כאשר היא "בוהה ונסערת", "כאילו עבר עליה משהו".

גם טליה פלס, אשר הבחינה בל.ג. בעמדת השמירה, התרשמה כי היא מדוכאת או מודאגת. לשאלותיה, מסרה לה ל.ג. תחילה כי "זה משהו שהיא לא יכולה לספר עליו ושהיא מפחדת לדבר עליו", ורק לאחר שאמרה לה כי היא יכולה לסמוך עליה, סיפרה לה, כאשר היא נסערת ובוכה, כי הנאשם נגע בה. הייתה זו טליה, אשר אמרה לל.ג. כי בכוונתה לדווח על כך, בין אם היא רוצה בכך ובין אם לאו – והתקשרה לחוקר מצ"ח בשם XXX. עוד הציעה לל.ג. לספר על העניין להוריה, ושמעה אותה מתווכחת בטלפון עם אמה. טליה התקשרה גם אל הרס"ר רס"ב ליבוביץ, וביקשה את מספר הטלפון של מצ"ח, בעניין דחוף. רס"ב ליבוביץ שוחח למחרת עם החוקר XXX, אשר אמר לו כי טליה כבר יצרה עימו קשר.

בעקבות שיחה של חוקר מצ"ח עם מפקד בצ"ת, זימנה רס"ן דקלה נחמן, מפל"גית כח האדם בבסיס, את ל.ג. לשיחה. גם טליה פלס זומנה למקום, ועוד בדרכה לשם, קיבלה מל.ג. מסרון, בה שאלה אותה מדוע סיפרה לרס"ן נחמן על שאירע, והביעה חשש כי הקצינה "הולכת להגן עליו". בעדותה, תיארה טליה כי כאשר פגשה בל.ג., מחוץ למשרדה של רס"ן נחמן, נכנסה האחרונה להיסטריה, שמא תגן על הנאשם, שהוא מפקדה, ואמרה לה כי אינה רוצה לעזוב את הבסיס, וכי היא מתחרטת על כל העניין. גם רס"ן נחמן התרשמה מהיסטריה אצל ל.ג., לאחר שבמהלך שיחתן

התקשרה אליה מ.ג. ואמרה לה כי הנאשם מחפש אחריה. בעוד קודם לקבלת השיחה, לא חפצה בשינוי שיבוץ, הרי כעת הביעה חשש מפני הנאשם ורצון לעזוב את היחידה. רס"ן נחמן הייתה עדה לאחר מכן לפגישה בין ל.ג. לבין מ.ג., בה שבה ושאלה ל.ג. את מ.ג. מדוע סיפרה על התלונה לנאשם (אשר מצידו, התקשר פעמיים אל מכשירה של ל.ג., בעת שרס"ן נחמן הבחינה בכך).

לאחר של.ג. כבר ידעה על זימונה למצ"ח, הודיעה על כך לטור' קמילה אנטונוב, בהסבירה לה כי לא תוכל להחליפה בשמירה, כפי שסוכם במקור. בשיחתן הטלפונית, בה סיפרה לה ל.ג. על שאירע במשרדו של הנאשם, היא נשמעה "לא שמחה", ועוד קודם לכן, בעת שטור' אנטונוב יצאה מן הבסיס, הבחינה בל.ג. שומרת בעמדת הש.ג., משוחחת בטלפון ובוכה.

בהמשך אותו ערב, ולאחר של.ג. הגיעה כבר לביתה, התקשרה אליה גם סג"ם גל הירש, קצינת הת"ש וממונת היוה"ל"ן בבצ"ת, אשר מסרה כי בשיחה, הייתה ל.ג. נסערת מאוד. היא הביעה עניין בשיחה עם עובדת סוציאלית, ואף שלא ביקשה לעזוב את היחידה, בשל חבריה לבסיס, הוצע לה בכל זאת לשנות את שיבוצה. בשיחה, ציינה ל.ג. בפני סג"ם הירש כי "זה לא היה בסדר, הוא היה כמו אבא שלה וזה פגע בה ממש". דברים דומים, לפיהם "הוא כמו אבא בשבילה, ואיך הוא עשה לה דבר כזה, והוא תמיד עזר לה, וכאילו פתאום הוא ביקש תמורה, וכל מיני מילים כאלה" – נשמעו ממנה גם בשיחה עם טליה פלס.

מן האכזבה שחשה ל.ג. ממעשיו של הנאשם ניתן להתרשם גם באופן בלתי אמצעי, מצפיה בעימות בינה לבין הנאשם (ת/16א, דיסק 4, דקה 00:35-01:40; התמלול ת/20, עמ' 12). כאשר היא נשאלת אם יש דבר מה אותו היא מבקשת להוסיף לגבי סיום האירוע אצל הנאשם, היא משיבה בשלילה, אך לאחר מכן היא מוסיפה אינסטינקטיבית, תוך שאינה מביטה בעיניו של הנאשם, כי בשעתו, עקב יחסו הטוב אליה ואל חברותיה, אף אם הללו עברו עבירות משמעת, ראתה אותו כאב; ואילו כעת, "פתאום עכשיו שאחרי כל מה שקרה זה גורם לי לחשוב... שכאילו הוא תכנן לעשות את זה, לא יודעת, וכל כך התאכזבתי, הוא היה כמו אבא בשבילי ממש".

116. עדויותיהן של רס"ן נחמן, סג"ם הירש וטור' אנטונוב הוגשו לנו בהסכמה. עדותו של רס"ב ליבוביץ עשתה עלינו רושם מהימן וענייני. לא מצאנו לפקפק גם באמינותה של מיכל סהר, אשר לא "העידה מטעם" מי מהמתלוננות, וכפי שמסרה, כלל לא רצתה להגיע למתן עדות בבית הדין, בשל חוסר הנעימות בכך. כך, אף שאישרה כי היא בקשר (לא יומיומי) עם המתלוננת הנוספת מ.ג., הרי ציינה כי אינה זוכרת את פרטי הדברים שמסרה לה האחרונה ביחס למעשיו של הנאשם.

טליה פלס אף היא עשתה עלינו רושם מהימן, והסבירה את פעולותיה הנחרצות ביחס לתלונתה של ל.ג. (ובהמשך, של מ.ג.) בפגיעה שחוותה חברתה במקרה דומה,

בגינה היא סובלת מנזק ארוך טווח, לאחר שלא התלוננה. יכולנו להתרשם, באופן בלתי אמצעי, מן הצער שמסב לה מצבה של חברתה. היא עמדה על שלה, השיבה ברהיטות לכל השאלות שהופנו אליה והתמודדה היטב בחקירתה הנגדית. סברתו של הסנגור בסיכומיו, לפיהם טליה, כחיילת בעייתית, "חיפשה ליצור בלגן ו"אקשן" בבסיס, והקנוניה של מ.ג. ול.ג. נפלה לידיה כפרי בשל", איננה מתיישבת עם עדותה, גם לפנינו, בדבר היחס ההוגן לו זכתה מן הנאשם בשעתו, חרף בעיותיה המשמעותיות הרבות. הסבריה, כי כיום, בהיותה אם צעירה לתינוקת, היא מבקשת לחיות את חייה, ו"אין לה שום דבר נגד אף אחד", הניחו את דעתנו גם בהקשר אי הגעתה לעדות (עד כדי אפשרות כי יוצא נגדה צו הבאה), אותה הסבירה בהיעדר סידור לשמירה על בתה.

117. העולה מן המקובץ הוא כי מצבה הנפשי של ל.ג., בסמוך לאחר האירועים, היה נסער; ובא לידי ביטוי בעת שסיפרה על המעשים – ואף זאת, שלא ביוזמתה, אלא בעקבות דרבון של חיילות אחרות. הגשת התלונה הייתה אף היא תוצאתו של דיווח למצ"ח ע"י החיילת טליה, ביוזמתה ולא ביוזמתה של ל.ג. גם בסמוך לפני כניסתה לחדר החקירות, ובעת ששוחחה עם מ.ג. ועם טורי' קמילה אנטונוב, שמעה טורי' אנטונוב מ.ל.ג. כי אינה יודעת האם להתלונן, שכן הדבר יביא לפגיעה בנאשם ובילדיו. כידוע, "עדויות אודות מצבו הנפשי של מתלונן בעבירת מין, בעיקר בסמוך לביצוע המעשים המיניים, מהוות תוספת ראייתית לגרסתו, עד כדי חיזוק ברמה של סיוע, במקום שנדרשת תוספת מעין זו" (ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2013(2), 8523, בעמ' 8553 (2013); ע"פ 5229/07 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(3), 2115, בעמ' 2119, והאסמכתאות שם (2008)). הדברים אמורים ביתר שאת כאשר מצבו הנפשי של מתלונן נלווה לחשיפה בלתי יזומה של המעשים, כתגובה לשאלותיו של אחר:

"יזכר כאן, כי הגילוי של העבירה בא בעקבות הפצרותיו של החבר ולא מיוזמתו של המתלונן עצמו, והפצרותיו אלו של החבר היו תוצאה ותולדה ישירות של התרשמותו של החבר ממצבו הנפשי של המתלונן; בעקבות התרשמות זו ראה צורך להפציר בחברו ולחזור ולהפציר בו, עד שהמתלונן פתח את סגור ליבו. ההדגשה, כי ההתרשמות ממצבו הנפשי של המתלונן לא נתלווה כאן לתלונה יזומה על-ידי, אלא היפוכו של דבר, באה להסיר מן הלב את החשש, שמא מראית פני הדברים בעניין מצבו הנפשי של המתלונן, לא הייתה אלא בגדר מעין תוספת, מודעת מצדו, לתלונתו".

(ע"פ 5229/07 פלוני הנ"ל, בעמ' 2121 (2008). על מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה, ואף שלא בסמוך לאירוע, כחיזוק ראייתי, ראו גם, למשל, ע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(4), 1775, בעמ' 1812 (2012)).

118. העקביות בתלונה – בפני חיילות שונות, בפני גורמי פיקוד, בפני גורמי חקירה וכן בעדות לפנינו – אף היא מחזקת את מהימנותה של ל.ג. (ראו, למשל, ע"פ 7633/11 ג'ורג' טמיר דניאל נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(2), 3243, בעמ' 3249 (2012)) – שכן כפי שנפסק,

"על בית המשפט לעגן ככל הניתן את ממצאי המהימנות בבסיס ראייתי רחב ולצדו לבסס את ההתרשמות מן העדות בשים לב להגיונה הפנימי של הגרסה, לעקביותה ולקוהרנטיות שלה, תוך השוואתה לדברים שמסר העד בהזדמנויות אחרות ובחינתה מול עדויות וראיות אחרות, בכדי לקבוע האם משתלבת היא ביתר הראיות שבפני בית המשפט" (ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 2008(3), 2945, בעמ' 2956 (2008)).

ואכן, ל.ג. מסרה לגורמים השונים עימם שוחחה – בין במהלך האירוע ובין לאחריו – פרטים דומים ביחס ללוי"ז מעשיו של הנאשם. כך, העידה אלה שאולוב, כי בעת שיצאה עימה ממשרדו של הנאשם אל השירותים (עוד בעיצומו של האירוע), סיפרה לה ל.ג. כי הנאשם ניסה לגעת בחזה. למיכל סהר סיפרה שהנאשם נשק על מצחה, הכניס את ידו אל מתחת לחולצתה "והתקדם לכיוון החזה", והיא מצידה אמרה לו "באי נעימות" שיחדל מכך. עוד סיפרה לה כי לאחר שהסיע אותה אל המגורים, נשק הנאשם גם על פיה. לטליה פלס סיפרה כי הנאשם הושיבה עליו, ליטף את גבה, "עשה לה נעים בגב", ולפני שיצאה מן החדר נישק אותה בפיה. הכנסת היד מתחת לחולצתה של ל.ג., "דגדוג בגב", "גלישה לכיוון החזה" עד שביקשה ממנו לחדול, ובהמשך נשיקה על פיה ונשיקה נוספת בעת הפרידה ממנו (אף שהושיטה לו את לחיה), נזכרו גם בדבריה של ל.ג. בפגישה עם רס"ן נחמן. הושבתה של ל.ג. על הנאשם, נגיעה בחזה, נשיקות בקרבת פיה ועל פיה נזכרו גם בשיחותיה הטלפונית עם סג"ם הירש וטורי אנטונוב.

הסגור העלה אמנם הסתייגות כללית ביחס לעדויות בדבר פרטים שמסרו המתלוננות לעדים שונים, אך "בתי המשפט מקבלים, כדבר שבשגרה, עדויות לגבי אמירות של קרבן עבירת מין, פעמים קרובות, אף תוך חריגה מהכללים של עדות שמיעה... הדברים נכונים במיוחד כאשר הדברים נאמרים בסמוך לאחר ביצוע העבירה הנטענת" (ע"פ 2661/12 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(4), 5637, בעמ' 5652 (2012)).

119. אמנם, למיכל סהר סיפרה ל.ג. כי שתתה שלוק מבקבוק שהיה לנאשם באוטו או במשרד" (ולא הזכירה בהקשר זה את מ.ג.), ומסרה גם לטליה פלס ולסג"ם הירש כי הנאשם נתן לשתייהן לשתות אלכוהול – ואילו בעדותה לפנינו, הדגישה כי רק עשתה עצמה כשותה, כאשר הנאשם הגיש להן את מארז ה"וודקה טראמפ" אותו הוציא מתא המטען ברכבו. לשאלת הסגור, לא ידעה להסביר מדוע גם בחקירותיה במצ"ח

מסרה כי אכן שתתה מן הבקבוק. היא הסבירה, כי לא דחתה מלכתחילה את הצעתו של הנאשם לשתות, כיוון שאותה תקופה, "הייתי אחת שלא יודעת מה זה להגיד לא... ניסיתי להראות כאילו אני מגניבה כזאת". יהיו הדברים אשר יהיו, אין המדובר בפרט שבמוקד תלונתה של ל.ג.:

"השאלה מתי תמיהות שנותרו עולות כדי ספק סביר באשמת הנאשם עשויה להיות מושפעת ממידת הקשר שלהן לגרעין המהותי עליו נסב האירוע נשוא האישום. מקום שהתמיהות מקרינות על עצם מעורבות הנאשם באירוע העברייני המיוחס לו, משקלן עשוי לעלות כדי ספק סביר באשמה. לעומת זאת, מקום שהן מצויות בשוליו של האירוע העברייני ואינן מהותיות לו, הישארותן ללא מענה לא בהכרח תשפיע על רמת הוודאות הנלווית לגרסה המפלילה האמינה. ככלל, הציפייה כי במערך ראיות מפלילות כל פרט מפרטי התנהלותם של הנאשם ושל קרבן העבירה, בין לפני מעשה העבירה, בין בעת מעשה העבירה, ובין לאחר מעשה העבירה, יהיה מוכח וברור במלואו, וייתישב עם כל המכלול הראייתי, אינה בהכרח תואמת את מורכבות אירועי החיים, ואת מורכבות נפש האדם והתנהגותו, שלא תמיד מצויים לגביהן ראיות והסברים מלאים. מקום שהפרטים החסרים אינם מהותיים לגרעין העבירה ונמצאים בשוליה, אין בכך בהכרח כדי למנוע את הפללת הנאשם, וכדי להעלות ספק סביר המצדיק את זיכויו".

(ע"פ 6295/05 אלי וקנין נ' מדינת ישראל, תק-על 4776/10, 914, 1)2007, בעמ' 927 (2007). ראו גם ע"פ 4776/10 פלוני הנ"ל, בעמ' 1808 (2012)).

120. עניין נוסף אליו ראינו להידרש בעת בחינת מהימנותה של ל.ג. הוא הנושא הכספי, אשר הועלה ע"י הנאשם כמניע אפשרי לטפילת האשמה מצידה. זאת, בהסתמך על עדותה של אלה שאולוב, אשר הבחינה בה למחרת האירוע, על מדרגות המגורים, כאשר היא בוכה. לשאלתה, אמרה לה ל.ג. כי הנאשם ניסה לגעת בה, וציינה כי אינה יודעת כיצד לנהוג. ל.ג. שאלה את אלה "מה יקרה לו אם היא תתלונן עליו", והעדה חיוותה את דעתה כי "ישתחרר טוראי ולא יהיה לו פנסיה". בתגובה, אמרה ל.ג. "שלא חסר לה כמה אלפים בבנק".

ל.ג. הכחישה את עצם אמירת הדברים, והעלתה השערה כי נאמרו ע"י אלה בחקירתה, כחלק מרצונה לסייע לחברתה מ.ג. במועד בו פעלה עדיין להכחשת המיוחס לנאשם. ואולם, אלה שאולוב (וגם מ.ג.), אשר שמעה מאלה את הדברים, בהזדמנות נפרדת) שבו על כך בעדויותיהן בביה"ד. איננו פוסלות את האפשרות כי אמירה פזיזה כזו אכן נאמרה ע"י ל.ג. (וייתכן שאינה זכורה לה), בסערת הרגשות בה הייתה נתונה באותה שיחה, גם אליבא דאלה שאולוב. אלא שלא מצאנו לפקפק בהכחשתה כי היה זה מניע לבדיית התלונה כנגד הנאשם ("בשביל 1,700 שקל לא אעשה דבר כזה"). ואכן, יוזכר, כי ל.ג. כלל לא רצתה להגיש את התלונה נגד הנאשם

במצ"ח, כך שאין מדובר ב"קלף מיקוח" בהליך של "סחיטה" (ראו, בדומה, את ע"פ 2694/09 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2010(2), 4155, בעמ' 4162 (2010)), ול.ג. אף לא פנתה אל הנאשם מעולם בדרישה כספית בהקשר לאותה תלונה. מנגד, הצביעה עדותה של מ.ג. (בה נדון להלן), כי היה זה הנאשם אשר תכנן, למן ראשית החקירה, להציג את ל.ג. כרודפת בצע, לאחר שלמד מפיה, בערב האירוע, על יתרת החוב האמורה. כפי שמסרה מ.ג., הרי כאשר שוחחה עם הנאשם בתום היום השני לחקירתה, אמר לה שאם יכחישו שניהם את המיוחס לו ע"י ל.ג., "אפשר להגיד שבגלל מה שהיא אמרה על הכסף", "שאפשר לשחק על זה של.ג.] רוצה להוציא ממנו רק כסף".

121. לא מצאנו לפקפק גם בדבריה של ל.ג., בהם הכחישה כי הגישה את התלונה בשל חשיפתה ע"י הנאשם כ"מלשנית" מטעמו. היא שבה וציינה, כי אהבה את שירותה בבסיס ואת חבריה ליחידה. טליה פלס העידה, כי בשיחה עימה, אף התלבטה ל.ג. האם להגיש את התלונה, נוכח האפשרות – שהתממשה – כי תיאלץ לעזוב את המקום. רס"ן נחמן וסג"ם הירש אף הן ציינו כי ל.ג. ביקשה להישאר ביחידה (ושינתה עמדתה רק עקב חששה מן הנאשם). תכתובת הפייסבוק של ל.ג. "עין תחת עין... שן תחת שן" (5/ס), איננה מלמדת אף היא על מניע נקמני בהכרח. ההסבר שמסרה לתכתובת, לפיו המדובר בהגשת התלונה כנגד הנאשם, בעקבות ההטרדה המינית מצידו, מתיישב עם המועד בו נכתבו הדברים – שעות הבוקר של חקירתה הראשונה במצ"ח (24/02/11).

122. כידוע, "על מנת שיתגבש ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם אין די בהעלאת גרסה בעלמא בדבר עלילת שווא. על טענת העלילה להיות ממשית ולעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישרי" (ע"פ 814/12 מדינת ישראל נ' אמיר סויסה, תק-על 2012(4), 2656, בעמ' 2672 (2012)). בענייננו, לא מצאנו כי הטענות כאילו בדתה ל.ג. אשמת שווא כנגד הנאשם עומדות במבחנים אלה, ומצאנו לדחותן.

123. הערכת עדותה של ל.ג. מלמדת אפוא על עדות עקבית, מדודה וכזו שאינה מפריזה במיוחס לנאשם. הסתירות, ככל שקיימות, בין עדויותיה במצ"ח לבין עדותה לפנינו אינן מהותיות, ואינן יורדות לשורש מהימנותה – הנתמכת בעדויות חיצוניות בדבר מצבה הנפשי הנסער בעת חשיפת המעשים, ובעדויות המלמדות על כך שהגשת התלונה לא הייתה פרי יוזמתה-שלה.

לפיכך, ואף אילו מדובר היה בעדות יחידה ביחס לאירועים עליהם העידה, היינו מוצאות לבסס עליה ממצאים. אלא שבניגוד לנטען בסיכומי ההגנה, אין המדובר בעדות כזו, ראשית משום שאלה שאולוב ראתה בעת שנכנסה לחדר (וחזרה אליו) את

ל.ג. יושבת על ברכי הנאשם – דבר אותו הכחיש מכל וכל. שנית, וחשוב מכך, מ.ג. נכחה אף היא במשרדו של הנאשם, בכל אותו זמן בו שהתה שם ל.ג..

124. לפי עדותה, הבחינה מ.ג. בל.ג. היושבת על הנאשם, עפ"י הזמנתו (וקמה ממנו ביוזמתה, הגם שהיו מספר פעמים בהם ניסתה לקום, אך הנאשם אחז בבטנה); עוד הבחינה בנאשם צובט בלחייה של ל.ג. ומכווצן לעבר הפה, ו"על כל דבר קטן נותן לה נשיקות כאלה", "לכיוון הפה"; אחוז במותניה של ל.ג., "ועושה לה "דיגי"י", "נעים כזה מתחת לחולצה". היא הסתובבה אל החלון, ואז שמעה את ל.ג. אומרת "לא, ג' ק', מה יש לך אני שטוחה". כאשר שבה מ.ג. והפנתה את ראשה לעברם, ראתה את ל.ג. היושבת עדיין על הנאשם. מ.ג. אישרה את דבריה של ל.ג., לפיהם שוחחו השלושה בענייני מין (ובין היתר, הנאשם סיפר להן כי כהות עור אינן לטעמו). לאחר של.ג. ואלה שאולוב (אשר הצטרפה בינתיים) שבו מן השירותים, התיישבה ל.ג. על הנאשם פעם נוספת, שוב לפי הזמנתו. מאוחר יותר, בהגיעם לרכבו של הנאשם, טעמו השלושה מממרח נוטלה וגם מבקבוק וודקה אותו הוציא מן הרכב. מ.ג. נפרדה ממנו ב"נשיקה של לחי על לחי", אך כאשר ל.ג. ביקשה להיפרד ממנו בנשיקה, "הוא בדיוק סובב את הראש והנשיקה נחתה על פיו".

תלונתה של מ.ג.

125. מ.ג. העידה גם על נגיעותיו של הנאשם בה-עצמה במהלך האירוע. כך, כאשר בשלב מסויים, כרעה ברך ליד הנאשם, באיזור קצה השולחן (למטרה שאינה זכורה לה), נגע הנאשם בחזה, בשדה השמאלי (ל.ג. ישבה באותה עת על הנאשם, בגבה אליהם, ועסקה במחשב). הייתה זו נגיעה מכוונת ולא מקרית, בעקבותיה אמר הנאשם "לא, הוא לא קטן" (עוד קודם לכן, שוחחו היא ול.ג. על גודל החזה שלהן). בעת של.ג. ואלה שאולוב יצאו לשירותים, ישבה מ.ג. מול הנאשם, ואז התבטא בפניה בהתבטאויות והצעות מיניות, כאשר היא בתגובה אומרת לו כי "זה כבר לא מתאים". בהמשך, ולקראת יציאתם של הנאשם, מ.ג. ול.ג. מן המשרד, הפילה העדה כוס שתיה שהייתה על שולחנו. ל.ג. יצאה כדי להביא מטלית ניקוי, ובעת שהעדה ניצבה עם גבה אל הקיר הסמוך לדלת, התקרב אליה הנאשם, וחפץ בידו את שדה השמאלי. לאחר מכן ניסה לפתוח את כפתורי חולצתה, והכניס את אצבעות ידו השניה אל מתחת לחגורת המכנסיים. העדה ניסתה להזיז את ידו, אך הוא אחז בה בחוזקה, עד כדי כאב. היא אמרה לו "די ג' ק' זה כואב לי", ובתגובה אמר "אל תדאגי". כאשר ל.ג. שבה אל המקום, נסוג הנאשם לאחור והתבונן בבהלה, "כאילו תפסו אותנו על חם עושים משהו לא בסדר".

עוד קודם לליל האירוע, התבטא הנאשם בפניה התבטאויות מיניות, במספר הזדמנויות. כך, העיר על תמונתה בבגד ים, כי "משהו לא בסדר בתמונה" (סיטואציה

אותה אישרו בעדויותיהן גם אלה שאולוב וטליה פלס), ובהמשך, בהיותם ביחידות, הראה לה ש"בחלק של המפשעה היה קטע יותר בולט". עוד כתב לה הודעה ברשת הפייסבוק, לפיה, בין היתר, "הוא חרמן... והיא עושה לו את זה", ובהמשך לכך שלח לה מסרון בו ביקש כי בעתיד, תשאל שאלה "שרק היא והוא יודעים", כדי שתדע בוודאות כי היא אכן מתכתבת עימו. שיחות בעלות אופי מיני המשיכו להתקיים בין השניים, כאשר הנאשם, מצידו, החמיא לה על מראה החיצוני, הזמין אותה להפליג ביאכטה, לאחר השחרור, ובשיחה שהתנהלה ביניהם לאחר ששפט אותה בגין שתיית אלכוהול (בהיעדרו של הרס"ר) ביקש לראות את חזה של העדה. היא סירבה לעשות זאת אך לבקשתו, מסרה לו את מידת החזיה שלה, ומתחה את חולצתה על החזה, כך שניתן יהיה לראותו בבירור. בהמשך לכך, הגיעה אל משרדו של הנאשם בצוותא עם חיילת נוספת, אור לב ארי, שביקשה שחרור מריתוק שהוטל עליה. העדה נכנסה אל כרטיס הפייסבוק שלה באמצעות מחשבו האזרחי של הנאשם, כאשר היא יושבת לצידו, ולפתע חפן את שדה השמאלי. היא הזיזה את ידו והתבוננה בו במבט מופתע, שכן לא רצתה שאור, אשר עמדה או ישיבה מולם, תראה את הדבר. הוא שב ונגע בחזה, בשלב שאינו זכור למ.ג. (הגם שזכור לה במעורפל כי אור יצאה אז לשירותים), ובתגובה, קמה מן הכסא.

126. בהערכת עדותה של מ.ג., כמו גם בהערכת עדויותיהן של עדי ואלה, בחרנו לנקוט משנה זהירות, נוכח הודאתן באי-אמירת אמת בראשית החקירה. על פניה, מעוררת התנהגותן זו של החיילות חשש, כי כשם שהיו נכונות לכחש ולשקר במהלך הליך חקירתי רשמי, לא יהססו לעשות כן אף בפנינו, וכי הרצאת הפרטים על ידן מושפעת ממניע אחר, שאין לו דבר עם אמירת האמת. מטעם זה מבקשת ההגנה שנפסול את עדויות השלוש כבלתי מהימנות. לא ראינו לנכון לעשות כן.

127. לאחר ששמענו את עדויותיהן של מ.ג., עדי ואלה, והתרשמנו מאופן הרצאת הדברים על ידן, משהוברר המניע שעמד בבסיס השקר הראשוני ונוכח השתלבותן של עדויות אלה בכלל המסכת הראייתית, לרבות עדותה של ל.ג. שהייתה מהימנה עלינו, וקיומן של ראיות אובייקטיביות התומכות בהן – מצאנו לייחס להן משקל מלא.

128. אשר למניע שעמד בבסיס הגרסה השקרית, הסברה של מ.ג. כי פעלה בשאיפה להגן על הנאשם, לבקשתו, קנה את אמונו, והתיישב עם יחסי הקרבה שהיו בין השניים מלכתחילה: "הרגשתי כאילו הרבה פעמים הוא עזר לנו, אז שלבוא ולהתלונן עכשיו זה לא מתאים". ואכן, בעדויותיה של מ.ג. במצ"ח ובפנינו, ובהתנהגותה לאחר האירוע, למן כעסה על ל.ג. שהגישה תלונה, דרך ההודעה לנאשם על התלונה, ועד שיחות העדכון שלו בחקירותיה, עולה בבירור כי היה יקר לליבה, והיא הייתה מוכנה

לצאת מעורה על מנת למנוע ממנו נזק, אפילו במחיר הצגתה של ל.ג. כעדת שקר והסתבכותה בעדות שקרית. בכל אלה יש כדי לשלול אפשרות לתלונת שווא בעדויותיה המאוחרות יותר.

129. רצונה זה של מ.ג. להגן על הנאשם הוא שעמד בבסיס גרסתה הראשונה במצ"ח וכן בבסיס בקשתה מאלה ועדי שלא למסור את שסיפרה להן. ואכן, אלה שאולוב ועדי סיבהט אישרו כי פעלו בהתאם לבקשתה, ובחקירתן שלהן לא סיפרו על הדברים שלמדו מפיה של מ.ג. על האירוע, או על כך של.ג. אכן ישבה על הנאשם, כפי שראתה אלה שאולוב בעיניה שלה.

130. מחמת הנוחות, נפתח בניתוח עדויותיהן של אלה ועדי. ככלל, התרשמנו באופן בלתי אמצעי ממהימנותן של העדות, ומהיעדר אינטרס במתן עדות שקר, בייחוד משחלף זמן ניכר מאז האירועים, במהלכו השתחררו משירות, ויצאו כל אחת לדרך חדשה.

131. בעדותן לפנינו, לא "יצאו מעורן" לטובת מי מהמתלוננות, ואף מסרו פרטים שלא החמיאו להן. כך, עמדה אלה על כך שראתה את ל.ג. מתיישבת מרצונה על הנאשם, ושמעה ממנה, לאחר שסיפרה על מעשיו של הנאשם, כי "לא יזיקו לה כמה אלפים בבנק". עוד ציינה אלה, כי שאלה את מ.ג. מדוע היא חוזרת אל משרדו של הנאשם, אם נגע בה; ואת הפרטים שמסרה לה על התבטאויות והצעות מיניות מצד הנאשם, בעל פה ובפייסבוק, ועל ניסיונו להכניס את ידו מתחת לחולצתה, מסרה רק לאחר רענון זכרונה באמצעות עדותה במצ"ח. עדי סיבהט גם היא הבהירה כי "יש לה [לעדי – ביה"ד] את הבעיות שלה", וכי "מההתחלה לא רציתי שום קשר לסיפור כי בסופו של דבר אני רק שמעתי על הכל, אני לא נכחתי".

132. לכל אלה יש להוסיף גם את העובדה כי עדותה של אלה שאולוב נתמכת בראיה אובייקטיבית, בדמות פלטי שיחות טלפון. כפי שהעידה אלה, שוחחה ישירות עם הנאשם, בעת שהתקשר בערב חקירתה הראשון של מ.ג. מטלפון סלולארי בעל קידומת 057 (שאינו מספרו שלו), וביקש "לשאול אם הכל בסדר עם מ.ג.", וכן אם אלה "יודעת מה היא [מ.ג.] אומרת". פלט השיחות ממכשירה של אלה אכן מצביע על שיחה הרשומה במועד הרלוונטי – ממכשיר ה"מירס" של רס"ם קומרוב, ידידו של הנאשם. עוד מצביע פלט השיחות שלה על שיחה נכנסת בת כ-22 דקות, ממכשיר סלקום אזרחי השייך לרס"ם קומרוב, ביום 28/02/11, בשעה בה אלה עצמה מסרה עדות במצ"ח – ובה הושאר המכשיר בידיה של מ.ג., אשר ניהלה לדבריה שיחה ממושכת עם הנאשם, בה דיווחה לו על תוכן החקירה.

מכשירו האזרחי של רס"ם קומרוב לא היה זמין לפחות מיום 1.2.2011 (מועד תחילת הבדיקה לגביו) – ושב להיות זמין ביום הראשון לחקירתה של מ.ג. (27.2.2011). בניגוד לסברתו של רס"ם קומרוב, לא היה המכשיר מונח במשרדו ביחידה, אלא אוכן ביום 28.2.2011 ביישוב פרדס חנה, אליו קשר עצמו הנאשם בעדותו, נוכח החפיפה שערך שם באותו יום עם מחליפו (הגם שציין כי ייתכן שהחפיפה התקיימה ביום שלאחר מכן). שיחות ממכשירו האזרחי של רס"ם קומרוב אל מכשירה של אלה שאולוב נרשמו גם בלילה שלפני כן (אז אוכן המכשיר בנהריה, עיר מגוריו של רס"ם קומרוב, אך גם של הנאשם) ובאותו בוקר. כפי שהעידה אלה, הייתה זו מ.ג. שהשיבה לשיחות, שכן היא עצמה הייתה רדומה או ישנה, ומסרה לה לאחר מכן כי היה זה הנאשם.

בחקירתו במצ"ח (לאחר אזהרה) ובעדותו לפנינו, לא ידע רס"ם קומרוב להסביר שיחות שנרשמו בין מכשיריו השונים לבין עצמם (הן ביום 2.3.2011 כאמור, והן ביום 27.2.2011, ובין מכשיריו השונים אל אלה שאולוב (אותה כלל אינו מכיר). באימרתו, מסר כי קיימת היתכנות כי איפשר לנאשם, לבקשתו של הלה, להתקשר מן המכשירים הסלולאריים שברשותו.

הצבר הנסיבות – הידידות בין הנאשם וקומרוב, שהותו האפשרית של הנאשם במקום בו אוכן המכשיר בעת השיחה לאלה והשתלבות פרטים אלה בעדויות החיילות, אשר ניתנו טרם שהושגה הראיה האובייקטיבית – מחייב, לטעמנו, את המסקנה כי היה זה הנאשם שעשה שימוש במכשיריו של רס"ם קומרוב לצורך התקשרות למכשירה הסלולארי של אלה שאולוב.

133. הסנגור תקף את מהימנותן של אלה ועדי, בין היתר בשים לב לכך שאלה שאולוב לא סיפרה על התעכבותה הנוספת של מ.ג. במשרדו של הנאשם, לבקשתו (אלא ציינה כי אם אינה טועה, יצאו שלושתן בצוותא מן המשרד), ואילו עדי לא סיפרה על הגעתה המוקדמת יותר אל משרדו של הנאשם, בצוותא עם מ.ג., זאת בעוד מ.ג. העידה על כך (הגם שסיפרה כי עדי עצמה עזבה את המקום, מבלי להיכנס). יחד עם זאת, כאשר הציג הסנגור לעדי את הסיטואציה המתוארת בעדותה של מ.ג., לא שללה את הדבר אלא שבה וציינה כי "אינה זוכרת בדיוק" (עמ' 183, ש' 11-1). בנוסף, היות שהאירוע העיקרי, והוא הפגישה עם הנאשם והדיווח על התלונה, מתואר בעדויותיהן של כל שלוש החיילות, הרי "חוסר התאמה כזה, העשוי להתגלות בהשוואה בין עדותם של עדי ראייה או מעורבים שונים באירוע, אין בו בהכרח כדי להוביל למסקנה לפיה לא ניתן לסמוך עליהן, או על אחת מהן, אם שוכנע בית המשפט שמדובר בעדים מהימנים ובעדות שאינה מוטת. במקרה כזה, רשאי בית המשפט לנסות ולדלות מתוך אותן עדויות תשתית עובדתית אשר תשתלב לכדי מארג ראייתי כולל ותהא מוצקה דיה לשמש בסיס לממצאים ולמסקנות בהכרעת הדין, על אף

חוסר ההתאמה או אי הדיוק בפרט כזה או אחר" (ע"פ 3452/11 איתמר שאלתיאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 8.7.2013], בסעיף 29 לפסק הדין (2013). וראו גם ע/22/13 טור' אביעד סולימאני נ' התצ"ר, בסעיף 23 לפסק הדין (2013)).

משכך, ועל אף הזהירות בה נבחנו על ידינו עדויותיהן של אלה ושל עדי, מצאנו לייחס להן את מלוא המשקל.

134. אשר להערכת עדותה של מ.ג.: התרשמנו מכנות דבריה ביחס ללחץ בו הייתה נתונה לאחר שעודכנה ע"י ל.ג. כי דיווחה על מעשיו של הנאשם, ועל החלטתה לעדכן בכך מיידית את הנאשם, אשר סייע לה ולחברותיה פעמים רבות בעבר. מ.ג. הודתה בכך שהיא שביקשה מאלה שאולוב ומעדי סיבהט שלא למסור בחקירתן את ששמעו ממנה אודות האירוע. יום החקירות הראשון שלה במצ"ח החל בשיחת טלפון מן הנאשם, שאיחל לה הצלחה בחקירה, הסתיים רק בשעות הערב המאוחרות – והעצים את תחושת חוסר האונים שלה, כנתונה "בין הפטיש לסדן". החלטתה למסור לבסוף לחוקרות פרטים מסויימים, "אבל לא את הכל הכל", אף היא תוארה על ידה באופן מהימן, וזאת גם אם לא תמיד היה היגיון עקבי בדברים אשר בחרה בכל זאת למסור לחוקרות, אם ברצונה אכן להגן על הנאשם (כגון, העובדה שסיפרה על שיחתו של הנאשם בבוקר החקירה, אף שמחקה את השיחות והמסרונים ממכשירה הסלולארי כדי להעלימם עוד קודם לחקירה): "שרציתי לעמעם את זה שניסיתי להסתיר, יש דברים שהסתרתני אבל ניסיתי לא להראות שאני מסתירה דברים".

135. הסערה בה הייתה נתונה מ.ג., בעת שאישרה בקווים כלליים את תלונתה של ל.ג., מוצאת ביטוי, בזמן אמת, במזכר שכתבה החוקרת רס"ב XXX בדבר בכיה של מ.ג., ואמירתה שאינה רוצה לפגוע בנאשם. כאשר אמרה כי לא הייתה זו הפעם הראשונה בה נגע בה הנאשם – סימנה באצבעותיה את המספר "2", כאשר נשאלה כמה פעמים עשה כן. בחקירתה הראשונה (ס/6), שבה וביקשה כי "מה שכתוב יישאר חסוי לחלוטין.. אני חוזרת שאני לא רוצה להתלונן" (עמ' 7). בסוף העדות, שם, הודיעה לה החוקרת כי הדברים להם הייתה עדה עשויים לעלות במהלך חקירתו של הנאשם, אך המקרים בהם נגע בה לא יצויינו אלא אם תבקש אחרת, או יעלו מרצונו של הנאשם. ואכן, למחרת, ניתן לקרוא בעדותה של מ.ג. – בה הכחישה עדיין כי ראתה את הנאשם נוגע בל.ג., אף שנחקרה תחת אזהרה – משפט כגון: "אחרי זה אלה הלכה עם ל.ג. לשירותים, אני וגי' ק' [הנאשם] נשארנו לדבר. נגיד לדבר כי אני לא רוצה שבכל מקום יהיה רשום שהוא נגע בי" (ס/7, עמ' 7, ש' 135-134). את ה"הליכה בין הטיפות" ניתן לראות באותה אימרה גם בסוגיית האלכוהול: "הוא [הנאשם] הקפיד

אותנו אחרי זה ואני לא רוצה לדבר על העניין עם השתיה. אני אגיד לך למה אני לא רוצה לדבר. בגלל שאני לא רוצה שאיך שהוא ובאיזשהו מצב, יודע למישהו שבסופו של דבר הודיתי על העניין הזה. למישהו, בין אם זה ל.ג., ג' ק', לאלה שתחקרי אותם אחרי זה, לא רוצה שיוודע העניין הזה" (7/ס, עמ' 12-13).

136. מ.ג. השיבה לשאלותיו של הסגור בצורה עניינית. גם היא לא ניסתה להעצים או להפריז במעשיו של הנאשם. כך, לא טענה כי ראתה את כל מגעיו של הנאשם בל.ג., בעת שישבה בחדר; אף שסיפרה על הזדמנויות בהן ישבה עימו ביחידות, ועל שיחות בעלות אופי מיני שניהל עימה, לא ייחסה לו אז מגע פיזי כלשהו, באופן שיקשה על הכחשת הדברים; היא נותרה עקבית בדבריה, לפיהם המגע בה היה בנוכחותן של אור לב ארי (בהזדמנות הראשונה) ול.ג. (בליל האירוע, בעת שנכחה במשרדו של הנאשם, או יצאה ממנו לזמן קצר) – והתמודדה בחקירתה הנגדית עם עדויותיהן של הללו (באומרה כי אור לא הבחינה במעשים, או שיקרה בדבריה; וכי המגע בה בליל האירוע עם ל.ג. נעשה כאשר האחרונה יושבת בגבה אליהם, ועוסקת בענייניה במחשב). מ.ג. לא ניסתה לייפות את התנהגותה שלה במהלך הערב המשותף עם ל.ג. והנאשם (מבחינת השיחות בענייני מין שניהלו, או הצגת החזה בפני ל.ג. וההיפך). עוד ציינה, כי היא ול.ג. הן שניסו לשכנע את הנאשם לשתות אלכוהול במשרדו, אך הוא סירב, ואמר שהוא "לא שותה על מדים ובבסיס עם חיילים". בנוסף, אף שהנאשם חיפש אחר ל.ג. במגורי החיילות, בעת ששהתה כבר במשרדה של רס"ן נחמן, מפל"גית כח האדם, וסיפרה על מעשיו – לא ייחסה לו מ.ג. ידיעה באותה עת על הגשת התלונה, או ניסיון לשכנעה שלא לדווח על הדברים (ראו את תמלול העימות, ת/16ב, עמ' 2, וכן את עדותה לפנינו, בסעיפים 23-24 לעיל). מ.ג. אימתה את דבריו של הנאשם בהקשר זה, לפיהם חיפש אחר ל.ג., בין היתר, בהקשר של העלאת תמונות במדים לרשת הפייסבוק.

לבסוף, גם בשיחה הטלפונית היחידה הרשומה בין מכשיר המירס של הנאשם לבין מכשירה הסלולארי, ביום חקירתה הראשון (להבדיל משיחות אחרות, באמצעות מכשירים אחרים) – שיחה אותה אישר הנאשם רק בעדותו בבית הדין, כמובא להלן – לא ייחסה לו מ.ג. ניסיונות להדיחה, אלא מסרה כי רק איחל לה הצלחה בחקירה, ואמר לה "לעשות מה שהיא חושבת לנכון".

137. מ.ג. לא הסתירה את חלקה האקטיבי ביצירת הקרבה עם הנאשם, בקיומן של שיחות רבות בענייני מין, או בהדגמת חזה באמצעות מתיחת החולצה. הייתה זו יוזמה שלה להגיע למשרדו לשתות קפה או תה – גם לאחר שהתבטא בפניה התבטאויות מיניות בוטות, בהתכתבות בפייסבוק. היא הגיעה למשרדו בליל האירוע עם ל.ג., אף שכבר נגע בחזה בארוע קודם.

בהקשר זה נשוב ונציין, כפי שעשינו בעניינה של ל.ג., כי "ייתכן, כי תגובותיו של קורבן העבירה, למעשים המיניים עליהם הוא מעיד או יחסו אל הנאשם עצמו ייראו לאדם הסביר, שאינו חלק מאותה פרשה, בלתי מתקבלים על הדעת. בית משפט זה חזר וקבע, כי אין במאפיינים אלו של עדות הקורבן, כשלעצמם, כדי לעורר ספק סביר באשמתו של הנאשם" (ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2013(2), 8523, בעמ' 8533 (2013)).

אך מכל מקום: בעדותה, לא התכחשה מ.ג. לשאלות בדבר התנהגותה. היא הסבירה, כי בשעתו, הגעתה היזומה אל הנאשם, מעבר לצורך, לא נראתה לה פסולה, אלא "המשכתי להיות בקשר כי אהבתי אותו, לא ראיתי אותו כסגן מפקד אלא כמשהו מגונן בבסיס". תחושותיה, שמא היא האשמה בהשתלשלות האירועים, הובעו באופן אותנטי ואמין הן בעדותה לפנינו, והן בעימות עם הנאשם, והקנו גם הן אמינות לגרסתה: "אמרתי לו ג' ק' די אבל לא הורדתי לו סטירה או משהו כזה. העובדה שבאתי לו למשרד יכול להיות שזה נתן לו אוקיי זה בסדר מבחינתה אז אני אמשיך אבל זה לא באמת היה ככה" (עמ' 157, ש' 6-11); אולי עצם העובדה שאחרי הפעם הראשונה גם כן חזרנו אליו למשרד וכן סוג של כאילו התנהל כרגיל כמו אז הקשר אז אולי זה מה שגרם לו לחשוב שזה בסדר שהוא יעשה את זה... שבסופו של דבר בכל הסיפור בעצם העובדה שחזרתי אולי לשבת איתו דיברתי איתו שלא הראיתי מספיק אסרטיביות בלא אני לא רוצה זה לא נעים לי למרות שכן אמרתי לא נעים לי והוא חזר על זה אבל שוב אני לא יודעת וזה באמת חבל" (ת/16ב, דיסק 5, דקה 35:18-00:17; תמלול ת/16ב, עמ' 18).

138. עדותה של מ.ג. בפנינו, נתמכת בעדויות אלה ועדי, שהיו כאמור נאמנות עלינו, כמפורט:

אשר לעקביות התלונה ומיידיותה, כעולה מעדותה של אלה שאולוב, כבר בליל האירוע, או למחרת, בעת ששמרה בצוותא עם מ.ג., סיפרה לה האחרונה כי הנאשם ניסה לגעת בחזה. בהמשך, סיפרה לה מ.ג. גם על התבטאויות והצעות מיניות מצד הנאשם (גם ברשת ה"פייסבוק"), ועל ניסיונו להכניס את ידו מתחת לחולצתה ולמכנסיה. עוד סיפרה לה מ.ג. כי בעת שנשפטה בפני הנאשם, בגין שימוש באלכוהול, נותרה עמו לבד במשרדו, ואז "ביקש ממנה להדגיש את החזה שלה". גם לאלה שאולוב מסרה מ.ג. כי לא תגיש תלונה כנגד הנאשם, משום שסיפר לה כי הוא עומד להתגרש, וביקש כי תרחם עליו עקב מצבו המשפחתי.

139. עדי סיבהט הייתה עדה לשיחתה הטלפונית של מ.ג. עם ל.ג., בה הודיעה לה האחרונה על כך שדיווחה על מעשיו של הנאשם. עדי שמעה את מ.ג., בזמן אמת, צועקת על ל.ג. "למה נתת את השם שלי", ו"אני לא רוצה להיות מעורבת בזה".

בהמשך, ולאחר של.ג. התלוננה כנגד הנאשם, סיפרה מ.ג. לעדי כי במהלך האירוע, ישבה ל.ג. על הנאשם. עוד סיפרה לה כי הנאשם נגע גם בה [במ.ג.] – "העביר ליטוף או נגיעה באיזור החזה", וכי לא הייתה זו הפעם הראשונה בה עשה כן, אלא הייתה עוד הזדמנות, מבלי שפירטה לגביה, למעט העובדה כי היה זה בנוכחותה של אור לב ארי. גם לעדי סיבהט אמרה מ.ג. כי אינה רוצה להתלונן או לפגוע בקריירה הצבאית של הנאשם או במשפחתו.

עוד קודם לאירוע, סיפרה מ.ג. לעדי כי הנאשם מתכתב עימה בפייסבוק, מנהל עימה שיחות אינטימיות, ומשתף אותה בפרטים על הזוגיות עם חברתו.

140. עדי ואלה סיפרו שתיהן בעדויותיהן לפנינו על הגעתן היזומה, בצוותא עם מ.ג., אל משרדו של הנאשם. כפי שמסרה אלה, היא ביקשה לספר לנאשם, אשר תמיד סייע להן בעבר, על תלונתה של ל.ג. נגדו, אף שמ.ג. אמרה לה כי כבר סיפרה לו על כך – ואכן, מ.ג. העידה כי עוד קודם לכן, עלתה למשרדו, ולאחר שדיווחה לו על התלונה, התחנן כי תסייע לו, והזהיר אותה מפני "שבירה בחקירות", ומפני שיחות עם ל.ג. או אחרים, לבל תוקלט בטלפון.

עדי ואלה סיפרו שתיהן, כפי שמסרה גם מ.ג., כי בפגישתן המשותפת עם הנאשם, שאל כל אחת בתורה האם נגע בה אי פעם – כאשר את מ.ג., אשר רק נדה בראשה לשלילה, שב ושאל זאת, והפעם השיבה בקול לשלילה. עדי אישרה, כי בעת שיצאו ממשרדו, ביקש הנאשם ממ.ג. להמתין מעט, ושוחח עימה שלא בנוכחותן. מ.ג. העידה, כי בהזדמנות זו, שב וביקש ממנה לחשוב על ילדיו ועל הסכנה באובדן הפנסיה שלו. עוד הזהיר אותה, לדבריה, לבל תשוחח עם איש, ו"להכחיש לגבי הכל, שבטעות לא אפלוט שום דבר". לדבריו, "מספיק שיידעו של.ג.] יושבה על ברכיו, זה כבר לא בסדר". ואכן, בהמשך לכך, ביקשה מ.ג. מאלה שאולוב, לפי עדותה של האחרונה לפנינו, כי "תשקר קצת על ל.ג.", וכי תמסור כי האחרונה התיישבה על הנאשם מרצונה החופשי. אלה, מצידה, כלל לא סיפרה לחוקרות כי ל.ג. יושבה על הנאשם, שכן לתפיסתה, ישיבתה של ל.ג. על ברכיו של הנאשם, כסגן מפקד בסיס, "נראית לא בסדר. זה לא אמור להיות ככה".

בנוסף, וכנזכר כבר לעיל, כיבדו אלה ועדי את רצונה של מ.ג., ולא הזכירו בחקירתן את הדברים ששמעו ממנה על נגיעותיו של הנאשם בה-עצמה.

141. מצאנו, אפוא, כי עדותה של מ.ג. ביחס לכך שנגע בה, בליל האירוע וגם לפניו, וכן בדבר התכתבותו מולה ב"פייסבוק" וניהולן של שיחות אינטימיות עימה, נתמכת בעדותן של אלה שאולוב ועדי סיבהט. עדותן תומכת גם בעדותה בדבר הדיווח המיידית לנאשם אודות התלונה שהגישה נגדו ל.ג. – סיטואציה אותה מכחיש הנאשם מכל וכל.

142. ולבסוף, גם בעדותה של מ.ג. תומכת ראיה אובייקטיבית. פלט השיחות ממכשירו האזרחי של רס"ם קומרוב מלמד גם על שיחה ממכשיר נוסף בו נהגה מ.ג. לעשות שימוש, ואשר הופנתה אל המענה הקולי במכשיר. מ.ג. אכן מסרה, כי התקשרה אל הנאשם (אל מספר סלקום אזרחי שאינו זכור לה) באמצעות מכשירה הסלולארי של אחותה, המוחזק אצלה, כאשר באחת הפעמים השיחה לא נענתה. הפלט מלמד גם על שיחה נוספת שהופנתה אל המענה הקולי במכשיר, ממכשיר ה"מירס" של רס"ם קומרוב, כמחצית השעה קודם לכן. שתי השיחות, ממכשירה הנוסף של מ.ג. וממכשיר ה"מירס" של רס"ם קומרוב, בוצעו ביום 2.3.2011 – שממנו ואילך שב המכשיר להיות בלתי זמין. לא למותר להדגיש, כי באותו יום, החלה חקירתו של הנאשם.

143. לסיכום, התרשמותנו הבלתי אמצעית, לכן, היא ממהימנות עדותה לפנינו של מ.ג.. להתרשמות זו, וכחלק מן הזהירות אותה נקטנו, יש להוסיף את החיזוקים החיצוניים הבאים:

א. היעדרו של מניע להפללת שווא מצידה של מ.ג. (או מצידן של אלה שאולוב, עדי סיבהט, וטליה פלס) משמש חיזוק חשוב לאמינותה. הדעת נותנת, כי אילו ביקשה לטפול על הנאשם אשמת שווא, לא הייתה מ.ג. נמנעת תחילה מהפללתו בעניינה של ל.ג., ולא הייתה מבקשת כי דבריה-שלה לא ייחשבו כתלונה רשמית ולא יוטחו בפניו של הנאשם.

כידוע, "נאשם אינו חייב ליתן מניע המסביר מדוע מבקש עד תביעה להעליל עליו, שהרי די בהוכחת קיומו של ספק סביר העולה מחומר הראיות על מנת להביא לזיכוי. יחד עם זאת, במקרים שבהם התמונה מורכבת, ומלאכת הערכת המהימנות קשה היא, אך טבעי הוא שהשופט היושב בדין יבחן מדוע תמציא מתלוננת תלונה כוזבת כלפי נאשם" (ע"פ 7653/11 **ראובן ידען נ' מדינת ישראל**, תק-על 2012(3), 4279, בעמ' 4303 (2012)). בענייננו, לא יכול היה הנאשם להצביע על מניע כלשהו של מ.ג., אותה אהב כבת, לטפילת עלילה עליו. גם בעימות עם מ.ג., ציין כי הייתה זו "אחת החיילות שיותר אהבתי אותן יותר מכל אחת אחרת", והיא, מצידה, מאשרת את הדברים (ת/16ג, עמ' 14).

כפי שתיארה עדת ההגנה, פקידתו של הנאשם, מאיה הרינג, נהגה מ.ג. לכתוב לנאשם מכתבים, "פתקים שהיא מתה עליו", אותם הותירה ברשות העדה כדי שתעבירם אליו. יחסים טובים אלה מתיישבים דווקא עם המניע שמסרה מ.ג. לניסיונותיה להעלים בתחילה את מלוא האמת מן החוקרות, כדי לגונן על הנאשם.

ב. מ.ג. סיפרה ל.ג., מייד בתום האירוע ובטרם עלתה על הפרק אפשרות של תלונה מצד ל.ג., כי הנאשם נגע גם בה. לראיה, עדויותיהן של טליה פלס ולמיכל סהר – אשר שמעו מ.ג. על כך שהנאשם נגע גם ב.מ.ג., ופנו אליה כדי לשאול בעניין זה. ל.ג. סיפרה על המגע ב.מ.ג. גם לרס"ן נחמן ולסג"ם הירש, שעדויותיהן הוגשו לנו בהסכמה. את מהימנותן של ל.ג., טליה פלס ומיכל סהר קבענו כבר קודם לכן.

ג. גם לאלה שאולוב ולעדי סיבהט סיפרה מ.ג. על נגיעותיו של הנאשם, בסמוך לאחר האירוע, והן מחזקות את עדותה גם ביחס לעדכוננו של הנאשם על ידן בדבר תלונתה של ל.ג.; בדבר עצם ישיבתה של ל.ג. עליו במהלך האירוע (כפי שראתה אלה שאולוב); בדבר בקשתה מהן שלא למסור את האמת בחקירתן הראשונה; ובדבר ההתלבטויות שהיו מנת חלקה של מ.ג. עד שהחליטה לבסוף גם היא להתלונן – הכל כמובא בהרחבה לעיל.

ד. עדותה של מ.ג. נתמכת בראיות אובייקטיביות, בדמות פלטי השיחות הסלולאריות – המעידים על השיחה ממכשיר ה"מירס" של הנאשם, בבוקר חקירתה הראשונה במצ"ח; ומעידים גם על השיחות הנוספות של הנאשם אליה ואל אלה שאולוב, באמצעות מכשיריו של ידידו רס"ם קומרוב – כמבואר בהרחבה בסעיף 132 לעיל.

ה. עוד קודם להגשת התלונה במצ"ח, סיפרה מ.ג. למיכל סהר כי שיקרה בתחילה, וכי דבריה של ל.ג. נכונים, וכי גם בה עצמה הנאשם נגע. כך סיפרה גם לטליה פלס, אשר בעדותה (כמו בעדותה של מיכל סהר), מצאנו כנזכר לעיל ליתן אמון מלא. אמנם מ.ג. סיפרה על הדברים לטליה במרחק זמן מן האירועים, ולאחר שכבר גיבשה דעתה להתלונן כנגד הנאשם – ובכל זאת, הדינמיקה המתוארת בעדותה של טליה, כמי שביקשה מ.ג. לספר לה על שהתרחש; הציעה לה את עזרתה, לאחר שמסרה לה כי אינה יודעת כיצד לנהוג; ולאחר מכן, ניגשה עימה אל גורם פיקודי (הרס"ר, אשר העיד כי מ.ג. הייתה נסערת ונבוכה בשיחה), לספר לו את פרטי המקרה – מלמדת כי בדומה לעניינה של ל.ג., הייתה זו טליה שהייתה גורם מדרבן בחשיפת המעשים ובהבאתם לחקירה.

טליה למדה מ.ג. גם על שיחותיה עם הנאשם אודות מהלך החקירה, באמצעות אחד ממכשיריה הסלולאריים; ועל התבטאויותיו המינייות בפניה, עוד קודם לאירוע, הן ברשת הפייסבוק והן במשרדו. אף אם מ.ג. לא הזכירה בפני טליה, כטענת הסנגור, את אור לב ארי, כמי שנכחה באירוע קודם בו נגע בה הנאשם – הרי אמרה לה, מבלי לפרט, כי "זה קרה הרבה יותר מפעם אחת".

ו. טליה ואלה – שנמצאו על ידנו מהימנות, כאמור – אף תומכות בעדותה של מ.ג., בדבר סיטואציה בה העיר הנאשם כי "משהו לא בסדר" בתמונתה בבגד ים, כמי שנכחו במקום ושמעו את הדברים (מאוחר יותר, הסביר הנאשם למ.ג., ביחידות, כי "בחלק של המפשעה היה קטע יותר בולט").

ז. סערת הרגשות בה הייתה מ.ג. נתונה במהלך החקירה, והדינמיקה של "חשיפת טפח והסתרת טפחיים" מצידה, כמתואר בהרחבה לעיל (ובעדויותיהן של החוקרות רס"ב XXX וסג"ם XXX), תומכת אף היא בדבריה בדבר ניסיון שלא לפגוע בנאשם. ודוק: גם לאחר אזהרתה בחשד לעדות שקר, לא מסרה את כל שידעה אודות נגיעותיו של הנאשם בל.ג. (ולא פירטה עוד על הנגיעות בה-עצמה), כך שאין ניתן לייחס את מסירת הדברים, רק כחודש ומחצה לאחר מכן, לחשש מפני הסתבכותה בעניין זה. דווקא החשש שהביעה מ.ג. מפני הגשת התלונה על ידה, לאור עדות השקר שמסרה קודם לכן (ורס"ר היחידה, רס"ב ליבוביץ, נדרש להרגיעה בעניין זה) – משמש תימוכין נוספים לכך שבחקירותיה הקודמות, אכן לא מסרה את כל הידוע לה.

144. כפי שנפסק,

"בית משפט זה הכיר במקרים מסוימים בעבר בכך שהתפתחויות בגירסתו של הנחקר, בין חקירה לחקירה, אינן מלמדות בהכרח על חוסר מהימנותו, אלא יכולות ללמד גם על תהליך החקירה ועל קשייו של הנחקר בחשיפת האמת".
(ע"פ 3/10 רפי אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 11894, (4)2012, בעמ' 11916 (2012)).

לאחר בחינה זהירה של עדותה של מ.ג., מצאנו כי כך אירע גם בענייננו. ההתרשמות הבלתי אמצעית מעדותה של מ.ג., בצד החיזוקים המגוונים לעדותה – הביאו אותנו לאימוץ עדותה, וזאת חרף השקרים שמסרה בחקירותיה הראשונות במצ"ח (ראו, מקל וחומר, את ע"פ 682/09 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 1201 (2)2011, (2011), שם נותר ההסבר לשקריה המהותיים של המתלוננת עלום, בעוד בענייננו, ההסברים שמסרה אף מוצאים אחיזה בחומר הראיות).

145. כפי שהזכרנו בעניינה של ל.ג., "בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעבירות מין להיות "מכשיר לדיוק אוטומטי"... ומשכך, לעתים תתקבל גרסתם גם כאשר היא זרועה אי דיוקים, סתירות, חוסר התאמות ובלבול" (ע"פ 2847/11 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו, 11.7.2013], בסעיף 41 לפסק הדין (2013)). הכלל לעניין זה הוא שמהימנותו של עד נפגעת "רק מקום שבו קיימות סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין שלא ניתן להן הסבר המניח את הדעת" (ע"פ 7953/12 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 11922, (2)2013, בעמ' 11929 (2013)).

בנסיבות העניין, לא מצאנו כי הסתירות בעדותה של מ.ג., עליהן הצביעה ההגנה בסיכומיה, פוגמות במהימנותה. כך, לגבי השאלה האם סיפרה לבסוף את פרטי האירוע לעדי סיבהט, כאשר טליה נוכחת בחדר (כעדותה של מ.ג.), או לטליה, כאשר עדי כבר רדומה (כעדותן של טליה ועדי). מ.ג. הסבירה את הבלבול בעניין זה בזמן

שחלף עד למועד עדותה (למעלה משנה ומחצה), והסבר זה הניח את דעתנו – מה גם שבעימות עם הנאשם, הקרוב יותר למועד האירועים, מסרה כי אכן סיפרה על הדברים לטליה (ת/16ב, עמ' 2). כך גם ביחס למועד בו סיפרה לאלה שאולוב על הדברים שאמר לה הנאשם אודות תמונתה בבגד ים – האם בסמוך לאמירת הדברים, כעדותה; או בסמוך לחקירתה השניה של אלה, כגרסתה של האחרונה. כפי שציינה אלה בחקירתה (ס/15, עמ' 3, ש' 49-50), טענה מ.ג. גם בפניה, עוד קודם לחקירה, כי כבר סיפרה לה על כך בעבר, אף שאינה בטוחה בכך. יהיו הדברים אשר יהיו, הרי עצם הסיטואציה, בה העיר הנאשם כי "משהו לא בסדר בתמונה" התרחשה כאמור בנוכחותה של אלה (וגם טליה), כך שהסתירה בעניין זה אינה מהותית.

איננו מוצאות גם כי המועד המדויק בו הוסיף הנאשם את מ.ג. כחברה' ב"פייסבוק" (המשליך על המועד בו התכתב עימה בצ"ט, לטענתה) – האם אחרי אירוע השריפה בצפון, או במהלך שהותה של מ.ג. עם אור לב ארי במשרדו – יורד לשורשו של עניין, בהינתן כי אכן הגדיר אותה, גם לדבריו, בחשבונו ב"פייסבוק"; ובהינתן כי לא שלל כי אכן התכתב עימה (הגם ששלל תכנים מיניים בהתכתבות). בדומה, הנאשם תיאר גם הוא כי ראה את מ.ג. בבסיס, לאחר עזיבתו, בעת שביקר בבית הכנסת במקום, מבלי ששוחח עימה (ת/13, עמ' 6, ש' 132-130) – כך שבלבול בעדותה ביחס למועד בו אירע הדבר אינו מהותי.

146. לבסוף, ובהתייחס לסתירה לגבי מועד המגע השני בחזה של מ.ג. (וניסיונו של הנאשם להכניס את ידו לחולצתה ומכנסיה), בעת שניצבה לצד הדלת – האם אירע בעת של.ג. ואלה יצאו אל השירותים (כפי שציינה מ.ג. בעדותה הראשונה במצ"ח, ס/6), או לקראת יציאתן של מ.ג. ול.ג. מן המשרד, בעת של.ג. יצאה להביא מטלית (כבעדותה של מ.ג. לפנינו, המשתלבת עם האמור בעדויותיה ס/8 ו-ס/9, לאחר הגשת תלונתה): ראשית, מ.ג. הסבירה במפורש, כי לא מסרה את האמת כולה בעדותה ס/6, גם לא בעניין זה. שנית, דבריה בעדות לפנינו, בהם מיקמה כאמור את האירוע לקראת סוף השהות במשרדו של הנאשם, סותרים אמנם את עדותה של ל.ג., אשר תיארה את מ.ג. "ממש צמודה לדלת והוא היה ממש קרוב אליה" בעת ששבה עם אלה שאולוב מן השירותים, בעיצומו של האירוע – אך נתמכים בעדותה של אלה, אשר תיארה את מ.ג. והנאשם יושבים שניהם בעת ששבה עם ל.ג. אל החדר. זאת ועוד, ל.ג. אישרה, לשאלותיו של הסגור, כי אכן יצאה מן החדר להביא מטלית לניקוי. בניגוד לסברתו של הסגור בעניין זה (כעולה משאלותיו למ.ג.), לא ניגשה ל.ג. לצורך כך אל חדרה הסמוך של הפקידה, אלא אל משרד הפלוגה שלה, כך שבעובדה כי לא ראתה או שמעה דבר מן המתרחש באותו זמן בחדר אין כדי לגרוע מדבריה של מ.ג. אדרבא, יש בכך אינדיקציה נוספת לכך שאף של.ג. ומ.ג. שוחחו ביניהן אודות החקירה, לאחר

הגשת תלונתה של מ.ג., לא תיאמו השתיים את עדויותיהן (וראו, לעניין שוני בין עדויות המבטל טענות לתיאום וקונספירציה, את ע"פ 6001/12 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2013(2), 5492, בעמ' 5496 (2013)). נטעים, כי ל.ג. לא הסתירה, בעימות עם הנאשם, כי למדה מפיה של מ.ג. על כך שהנאשם ניסה לפתוח את מכנסייה – ורק אז קישרה לכך את הסיטואציה בה הבחינה בשניהם ניצבים ליד הדלת (ת/20, עמ' 7). ועדיין, כמובא בסעיף 106 לעיל, הקפידה לחדד ולמסור כי לא ראתה את הנאשם "משעין" את מ.ג. אל הדלת, אלא רק את האחרונה נשענת עליה, כאשר הנאשם מולה.

147. לא התעלמנו מעדותה של אור לב ארי, אשר הכחישה מגע כלשהו של הנאשם במ.ג., בנוכחותה, אולם לא מצאנו כי הנסיבות שהתקיימו בחדר באותה עת איפשרו לה לקבוע בוודאות כי המעשה לא נעשה, וזאת אף אם היא מאמינה בכך בתום לב. כך, בעוד מ.ג. סיפרה כי בעת שישבה לצידו של הנאשם (ואור לב ארי עומדת או יושבת מולם), חפן לפתע את שדה השמאלי – הרי אור עמדה על כך שמ.ג. ישבה על ברכיה, ושתייהן ישבו על כסא לצידו של הנאשם, באופן שלא יכול היה להתרחש דבר יוצא דופן כלשהו מבלי שתבחין בו. אלא שמכלל הראיות למדנו כי ישיבתה של אור במשרדו של הנאשם בנסיבות חברתיות ובצוותא עם חיילות אחרות, לא הייתה אירוע נדיר או חסר ייחוד, ואף ארכה זמן לא מבוטל. בניגוד לדבריה של אור לב ארי, לפיהם הגעתה המדוברת למשרדו של הנאשם הייתה הפעם היחידה בה הייתה במקום "בקטע יותר אישי", הרי עדת ההגנה מאיה הרינג, פקידתו של הנאשם, העידה כי אור הגיעה פעמים רבות אל משרדו, כפי שעשתה מ.ג.. בנוסף, ובניגוד לדבריה של אור לב ארי, לפיהם שהו היא ומ.ג. במשרדו של הנאשם במשך כ-15-10 דקות לכל היותר – העידה מאיה הרינג (שהצטרפה גם היא אל החדר), כי השהות המשותפת במשרד ארכה כשעה. במהלכה, שלחה מאיה לנאשם בקשת חברות ב"פייסבוק", הציגה תמונות שלה, הנאשם הציג תמונות של ילדיו ושל היאכטה שלו, ולאחר מכן, פתרו שם תשבצים. כפי שמסרה מאיה, היא עצמה התעכבה במקום עד השעה 18:00, אף שלרוב, נהגה לסיים את עבודתה ולעזוב בשעה 17:30.

נוכח היעדרו של ייחוד כלשהו בישיבה המשותפת שארכה כשעה, התקשינו לקבל את עדותה של אור לפיה היא זוכרת בוודאות, במרחק זמן של כחודשיים עד לגביית עדותה במצ"ח בנושא זה, כי מ.ג. ישבה עליה בכל רגע נתון, וכי היא עצמה לא עברה לשבת בכסא אחר או יצאה מן החדר לזמן מה. מ.ג., מצידה, ציינה כי המגע בחזה היה פתאומי ורגעי, ולא שללה אפשרות כי אור לא הבחינה במגע בחזה (של מ.ג.),

שכן היא, מבחינתה, הזיזה את ידו של הנאשם מבלי לעורר לכך את תשומת ליבה של אור ("לא ידעתי מה היא תחשוב אחר כך שהוא נגע לי בחזה, זה לא נראה טוב"). בהקשר זה נציין כי העדה לא זכרה אירועים אחרים שהתרחשו בחדר. בניגוד לדבריה של אור, שהשיבה למעשה בשלילה לשאלה ("לא שאני זוכרת") אם מאיה נכנסה גם היא לחשבון הפייסבוק שלה במהלך האירוע, כפי שעשו היא ומ.ג. – השיבה על כך מאיה כאמור בחיוב. גם בעניין משמעותי יותר – הצגת תמונות על הגדלת חזה שאושרה על ידי מאיה והערה שהשמיע הנאשם על מראה החזה לא זכרה אור מה אמרה מאיה בעת שנכנסה אל החדר, ורק לשאלת בית הדין, בסוף עדותה, "האם היה שלב של דיבור על הגדלת חזה", השיבה כי אם אינה טועה, "הפקידה אמרה שהיא הגדילה את החזה", מבלי לקשור את הנאשם לשיחה זו או להתייחס להצגת התמונות (עמ' 270, ש' 24-25).

להשלמת עניין זה, נציין כי בניגוד לנטען בסיכומי ההגנה, המסקנה מקריאת עדותה של מ.ג. במצ"ח (ס' 8, עמ' 5, ש' 107-108) איננה בהכרח כי המגע הנוסף בחזה היה בנוכחותה של הפקידה מאיה הרינג. יוזכר, כי בעדותה, אישרה מאיה כי עזבה את החדר מעט לפני שמ.ג. ואור אמורות היו להתחיל בתורנות שמירה, אך "הן עוד נשארו שם" (עמ' 452, ש' 28-30).

148. דפוס דומה של השמטת פרטים מצאנו בעדותה של אור, לפיה לא זכור לה שבעת השריפה בצפון, כאשר הנאשם ישב עימה ועם חיילות נוספות בעמדת הש.ג. והן ציינו את יום הולדתו, התייחס למכשירה הסלולארי של מ.ג. דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם עדויותיהן של מ.ג., אלה שאולוב וטליה פלס, שהיו מהימנות עלינו, אשר לפיהן הנאשם אכן התייחס לתמונתה של מ.ג. בבגד ים ואמר כי "משהו לא בסדר בתמונה". טליה ציינה בעדותה, כי באותה סיטואציה, לאחר שהנאשם השמיע להן שיחה עם מי שכינה "המאהבת שלו", אישרה בפניה אור כי שמעה שיחה בין השניים גם בעת שנסעה עם הנאשם לרכוש פיצה עבור החיילות. בעדותה במצ"ח, לעומת זאת, מסרה אור כי הנאשם קיים במהלך הנסיעה שיחות טלפוניות עם גורמים מן הבסיס, בלבד.

149. כפי שמסרה אור, לא שוחחה עם הנאשם מאז שחרורה. עם זאת, לא ניתן היה להתעלם מן הטינה האישית שבינה לבין מ.ג. (לה התקשתה להאמין, לדבריה, גם כאשר שמעה אותה מספרת בישיבה משותפת של מספר חיילות כי הנאשם הטרידה מינית). אירוע במהלכו הגיעה מ.ג., בצוותא עם אלה שאולוב, טליה פלס וחיילת נוספת אל עמדת שמירה בה שהתה, גידפה אותה והטיחה בה פרטים אותם מסרה בחקירתה במצ"ח, ככל הנראה עקב העובדה ש"לא העידה לטובתה בחקירה" – לא הוכחש ע"י אלה שאולוב או ע"י מ.ג. עצמה (ס' 18). טליה פלס אף היא אישרה

'היתקלויות' בינה לבין אור לב ארי במהלך השירות, גם אם מסרה כי לא ידעה על הקשר בינה לבין האירועים שנחקרו במצ"ח.

150. בנסיבות העניין, ולאור האמון שבחרנו לתת בעדויותיהן של מ.ג., אלה וטליה – מצאנו להעדיף את גרסתה של מ.ג. על זו של אור.

151. לסיכום, כפי שנפסק באחת הפרשות, "עדות המתלוננת, גם אם אינה מושלמת אין פרוש הדבר שהיא אינה שלמה. וככל שנותרו בה ליקויים ופגמים, מתגמדים הם נוכח גרעין האמת המוצק שבגרסתה" (ע"פ 9468/10 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על-2012(2), 7037, בעמ' 7043 (2012)) – והדברים יפים גם לעניינה של מ.ג..

152. בהערכת עדותו של הנאשם יש לציין את עקביות הכחשתו ביחס למגע כלשהו, בל.ג. (שמעולם לא ישבה עליו לדבריו) או במ.ג., וביחס לנקיטת פעולות כלשהן של הדחה בחקירה או שיבוש מהלכי משפט.

להתרשמותנו, שלט הנאשם, לפרטי פרטים, בחומר החקירה כולו. לא פעם, בחקירתו הנגדית, השיב לתובע תשובות שלוו בניתוח של עדויותיהם של עדים אחרים, אך כפי שציינה ההגנה בסיכומיה, אין בעניין זה בלבד כדי להיזקף לחובתו של אדם הנלחם על חפותו. יכולנו להתרשם גם מן הכאב שהסבו לנאשם אירועים אישיים ומשפחתיים עימם התמודד באותה תקופה, ולא יפורטו כאן עקב צנעת הפרט. יסודיותו של הנאשם בהתגוננות מפני המיוחס לו באה לידי ביטוי בדרישתו, במהלך חקירותיו, לראות את חומר החקירה המבסס את הטענות נגדו; בהקפדתו להבין כל שאלה ושאלה אותה נשאל במהלך העימותים עם המתלוננות; בזהירותו בתשובות שמסר במהלך העימותים; ובהתעקשותו לנהל את העימותים, מצידו, במתכונת שברובה הייתה הטחת שאלות במתלוננות (ראו גם, למשל, את דרישתו, שנענתה, לעיין באימרותיו, לפני עריכת העימות עם ל.ג.; ואת בקשתו הנוספת, שנדחתה, לצפות בעימות עם מ.ג. כחלק מההכנה לעימות עם ל.ג.: ת/17, עמ' 11, ש' 283 – עמ' 12, ש' 308). אלא שדווקא על רקע זה, בולטים השקרים בהם נתפס בשלב בו טרם הכיר את הראיות הרלוונטיות נגדו – שקרים העומדים בלב ליבו של המיוחס לו.

153. נבהיר: פלטי השיחות היוצאות והנכנסות של מ.ג., מיום חקירתה (27.2.2011) ועד יום 11.3.2011; פלט דומה לגבי מכשיר הסלקום האזרחי הרשום ע"ש רס"ם קומרוב, לגבי התאריכים 1.2.2011-15.3.2011; וכן פלטי שיחות יוצאות ונכנסות ומסרוניים יוצאים ממכשיר ה"מירס" של הנאשם, לגבי יום האירוע עם ל.ג. ומ.ג., 22.2.2011 – התקבלו אצל רשויות החקירה במהלך החודשים יוני – יולי 2011 (ת/10, וכן יומן החקירות ת/26). הנאשם נחקר במצ"ח עוד קודם לכן, והרחיק עצמו

מכל קשר סלולארי יזום עם המתלוננות או גורם מעורב אחר – ואולם בדיעבד, סתרו הפלטים את גרסתו.

154. כזכור, מלמדים הפלטים על כך שמלבד ארבע שיחות יוצאות של הנאשם אל ל.ג. (ועוד שיחה אחת יוצאת ושתיים נכנסות מ.ג.) בשעות הצהריים של יום 22.2.2011 – שיחות אותן הסביר ברצונו לאתר את ל.ג., לאחר עדותה במשפטה של חיילת אחרת – נוצר קשר טלפוני דומה גם בשעות הערב של אותו יום. כך, התקשר הנאשם אל ל.ג. בשעה 17:52, ושלח אליה מסרון בשעה 19:44. מ.ג. התקשרה אליו בשעה 20:29, והוא התקשר אליה בשעה 20:51. את השיחה האחרונה הסביר הנאשם בעדותו בביה"ד בכך שהודיע למ.ג. כי התפנה עבורן – והכל בעקבות טלפונים והודעות טקסט מצד החיילות, אשר ביקשו להגיע אל משרדו. מנגד, פלט המסרונים היוצאים מלמד על הודעה ששלח הוא עצמו ממכשיר ה"מירס" שלו אל מכשירה של ל.ג., בשעה 19:44 באותו ערב; ועל שיחה שיזם אליה עוד קודם לכן, בשעה 17:52. אף שלא הוצג לנו פלט לגבי קיומם או היעדרם של מסרונים נכנסים למכשירו הסלולארי של הנאשם באותו יום, כך שייתכן כי גם שיחתו והמסרון ששלח אל ל.ג. בתחילת הערב היו בתגובה למסרון מצידה או מצד מ.ג. – הרי בחקירתו הראשונה, מיום 02/03/11 (ת/4), בולטת מגמתו להכחיש קשר יזום כלשהו עימן. כפי שמסר, החיילות הן שביקשו להגיע אליו, והתקשרו אליו מספר פעמים במהלך הערב. הוא עצמו "לא התקשר בכלל", ו"הוא לא זוכר שהוא התקשר".

155. בדומה, במהלך העימות עם מ.ג. (ובאימרה לאחריו), מיום 3.5.2011, כפר הנאשם בביצועה של שיחה כלשהי אליה מאז פתיחת החקירה, באמצעות מכשיר ה"מירס" שלו או באמצעות כל מכשיר טלפון אחר. מפאת נחרצות הדברים, הם יובאו שוב כלשונם:

"מ.ג.]: בבוקר אני התקשרתי אליו אה לא בבוקר לפני החקירה הוא התקשר אלי מהמירס אני חושבת להגיד לי מ. בהצלחה אמרתי לו ג' ק' אני מאוד לחוצה הוא עושה לי אל תהיי לחוצה תגידי רק את האמת תגידי מה שטוב לך.

אורית [החוקרת – ביה"ד]: זה נכון?

ג' ק': ממש לא נכון.

אורית: אה זה גם לא נכון?

ג' ק': לא

צלם: השיחה הזאת הייתה?

ג' ק': לא

צלם: לא הייתה שיחה באותו היום?

ג' ק': לא.

...

ג' ק': אז הטענות שלי שכל מה שמ.ג. אמרה לגבי הטלפון [מל"ב] או מהמירס לא היה ולא נברא".

(ת/16ג, עמ' 9-10).

והנה, לאחר שפלט השיחות אל מכשירה של מ.ג. (אשר התקבל במצ"ח, כעולה מת/10, ביום 17.7.2011), הצביע אכן על שיחה נכנסת ממכשיר ה"מירס" של הנאשם, בבוקר יום חקירתה הראשון, ה-27.2.2011 – שינה הנאשם מדבריו. בעדותו בביה"ד אישר את השיחה, אלא שטען כי לא זכר את קיומה במועד החקירה. אף שציין לפנינו, כי מבחינתו הייתה השיחה הטלפונית עם מ.ג., בבוקר יום א', ה-27.2.2011, המשך לשיחתו עימה, בנוכחותם של אלה שאולוב ורס"ן גובנה, ביום חמישי שלפני כן, בה ביקש ממנה למסור את האמת – לא הסביר הכיצד זכר בחקירתו (ת/7) את הפגישה המוקדמת יותר (עליה העיד רס"ן גובנה כעד הגנה, ואינה שנויה למעשה במחלוקת), ולא את השיחה שלאחריה.

לאחר שהתרשמנו, כאמור לעיל, כי הנאשם זוכר פרטי-פרטים של אירועים, הקשורים בקשר ישיר או עקיף יותר אל הסוגיות הנדונות – בין במועד עדותו לפנינו, ובין (כעולה מצפיה בעימותים עם המתלוננות) במועד חקירתו במצ"ח – לא מצאנו ליתן אמון בטענה בדבר "שיכחה" של שיחת טלפון עם מ.ג., בסמוך לפני כניסתה לחקירתה הראשונה, והכל כאשר הוא מעומת עם חשד לשיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה. אין חולק כי המדובר בסוגיה בעלת חשיבות ממדרגה ראשונה בתיק, ומשהכחשתו של הנאשם הופרכה בראיה חיצונית, בדמות פלט השיחות – הרי המדובר בשקר המסייע לראיות התביעה. בדומה להכחשת השיחות שביצע הנאשם אל המתלוננות, לפני הגעתן אל משרדו בליל האירוע – מצביע הדבר על תחושת אשמה ועל רצון להרחיק עצמו מן העבירה:

"ההלכה הפסוקה קבעה כי שקריהם של נאשמים עשויים לשמש סיוע לראיות התביעה, אם נמצא כי השקר עניינו בסוגיה מהותית הקשורה לאישומים, וכי מדובר בשקר ברור וחד-משמעי אשר הוכח ככזה בראיה חיצונית".

(ע"פ 5002/09 **מדינת ישראל נ' מאיר ז'אנו** [פורסם בנבו, 2.12.2010], בסעיף 52 לפסק הדין (2010); ראו גם ע/73,78/09 **טור' קומימי נ' התובע הצבאי הראשי**, בסעיף 19 לפסק הדין (2009); ע"פ 2454/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, תק-על (2)2013, 2851, בעמ' 2879 (2013)).

156. הנאשם לא עשה עלינו רושם אמין גם בהכחשתו, לפנינו, כי שלח בשעתו מסרון למ.ג., לאחר שהתכתב עימה ב"פייסבוק" (לדבריה, בתכנים בעלי אופי מיני), ובו ביקש ממנה לוודא להבא כי הוא אכן המשתמש הפונה אליה בתכתובת מעין זו. בניגוד להכחשה הברורה בעדות לפנינו, נמנע הנאשם מלמסור גרסה ברורה בעניין זה בעימות עם מ.ג., ובאימתו מאותו יום (3.5.2011) – בעת שלא ידע עדיין האם קיים בידי החוקרים תיעוד למסרון, אם לאו: "זה מה שמ.ג. אמרה, שאני עשיתי את זה, אני לא אומר שמה שהיא אמרה זה נכון או לא נכון, אני גם לא שם את יהבי על כל

מה שהיא אומרת. אני מקשר את מה שהיא אמרה על ההודעה ששלחתי ולנסות להוכיח שיש שימוש בפייסבוק שלי ע"י חברתי" (עמ' 2 לאימרתו ת/13); "אני לא נכנס לזה כי אני באמת לא זוכר. אני אומר בכנות אני באמת לא זוכר" (עמ' 5 לתמלול העימות ת/16ב).

הפעם, אין המדובר בשכחה של שיחת טלפון, אשר תוכנה אינו שנוי כיום במחלוקת (איחולי הצלחה למ.ג. בחקירתה). כאן, מכחיש הנאשם מכל וכל התכתבות בעלת תוכן והצעות מיניות, כפי שייחסה לו מ.ג.; הדעת נותנת, כי יכחיש, מניה וביה, כי אי פעם שלח למ.ג. מסרון כלשהו בה ביקש ממנה לוודא את זהותו בעת שהם מתכתבים, אם התכתבות זו עוסקת אכן בתכנים תמימים בלבד. ובכל זאת, הנאשם אינו עושה כן בחקירתו ובעימות עם מ.ג., ונזכר לעשות כן רק בעדותו לפנינו. תשובותיו במהלך העדות, לפיהן אינו יודע אם לאחר החקירה בדק בהיסטוריית הפייסבוק שלו האם קיימת שם הודעה ובה מסרים מיניים, ומכל מקום לא הייתה לו סיבה לעשות זאת, שכן ידע כי לא כתב הודעה כזו – אף הן מעוררות רושם של התחמקות:

"אב"ד: חזרת הביתה והטיחו בכך דבר רציני, לא עניין אותך לבדוק בפייסבוק אם זה מצוי בהיסטוריה?
 נ: למה שאני אחפש משהו שלא עשיתי מעולם? גם היום אני יכול לבדוק בהודעות שלי, לא נתקלתי בדבר כזה. להגיד עכשיו אם כן או לא אני לא יודע לענות. להגיד כן או לא זה תשובה שאני שולף מהמותן. אני יודע להגיד בוודאות לא כתבתי את ההודעה הזאת."
 (עמ' 350, ש' 7 – עמ' 351, ש' 2).

157. מ.ג., כזכור, מחקה את המסרון האמור ממכשירה הסלולארי, כחלק מניסיונותיה להגן על הנאשם, כך שלא ניתן לשחזר את תוכנו. לא הוצג לנו גם פלט מסרונים נכנסים אל המכשיר, במועדים הסמוכים לתקופה בה מיקמה את קבלת המסרון (השריפה בצפון), באופן שעשוי היה לפחות להעיד על משלוח הודעה מן הנאשם. יחד עם זאת, ומלבד המהימנות הכללית שייחסנו לעדותה של מ.ג., אישר גם הנאשם עצמו כי היו חילופי מסרונים בינו לבין מ.ג. במהלך הזמן. הכחשתו התייחסה כאמור רק לגבי התוכן הנטען במסרון הספציפי.

158. מהימנותו של הנאשם נפגעה בעינינו גם בסוגיה מרכזית נוספת, של הכחשת מעורבותו בשיחות בעלות תוכן מיני עם ל.ג. ומ.ג. בליל האירוע. המתלוננות שתיהן ידעו לספר כי שיתף אותן בכך שקיים בעבר יחסים עם בחורה כהת עור, וכי מאז, בחורות כהות עור אינן לטעמו. בחקירתו, ובהמשך לכך בעדותו לפנינו, אישר הנאשם כי אכן קיים בעבר יחסים עם בחורה כהת עור, אך טען כי לא שיתף בכך את חיילות

הבסיס. ההסבר שהציע לידיעתן של ל.ג. ומ.ג. על כך – לפיו, ייתכן כי שמעו אותו מדבר בנושא עם חבריו, מעבר לדלת או קיר – היה מיתמם ומאולץ, ומצאנו לדחותו. דחיית הסברו של הנאשם לידיעתו של נתון זה ע"י המתלוננת, שאינו אמור ברגיל להגיע לידיעתן – יוצרת, לכן, ראיה עצמאית, המחזקת גם היא את עדותן, על דרך "שטר ושוברו בצידו" (ראו, למשל, ע"פ 7450/01 אשרף אבו-ליטאף נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(3), 2458, בעמ' 2496 (2007); ע"פ 5546/06 וליד מזערו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 4.1.2007], בסעיף 9 לפסק הדין (2007)).

159. כמובא לעיל, מצאנו לייחס את מלוא המשקל לעדותה של מ.ג., בדבר שיחותיו של הנאשם עימה אודות תוכן החקירה והפרטים שמסרה לחוקרות; בדבר בקשתו ממנה "להכחיש את הכל"; ובדבר עצתו שלא לייחס חשיבות לאזהרתה ע"י החוקרות בחשד לעדות שקר. פירטנו את התימוכין הראייתיים לעדותה – בין בשיחה הטלפונית מן הנאשם (שאיננה מוכחשת עוד) בבוקר יום חקירתה הראשון; בין בעדותה של אלה שאולוב על שיחתה-שלה עם הנאשם, אשר חיפש את מ.ג. בערבו של אותו יום; ובין במחקר הסלולארי לגבי שיחות (נכנסות או יוצאות) שבוצעו מול אלה שאולוב ומ.ג. בימים הראשונים לחקירה, באמצעות מכשירי טלפון השייכים שניהם לרס"ם אלכסנדר קומרוב (ידידו של הנאשם, אשר לא שלל היתכנות כי איפשר לו, לבקשתו, להתקשר מן המכשירים הסלולאריים שברשותו). הרושם המצטייר למקרא אימרתו הראשונה של הנאשם, מיום 2.3.2011, הוא כי אכן עודכן לפני החקירה ע"י מ.ג., כפי שהעידה לפנינו, כי היא עצמה "לא הודתה בשום דבר" (ויוזכר, כי באותו שלב, אכן הובטח למ.ג., לבקשתה, כי מעשיו של הנאשם כלפיה-עצמה לא יצוינו בחקירות אלא אם תבקש אחרת). הנאשם נחקר אכן רק ביחס לתלונתה של ל.ג., אך דומה כי תשובתו לשאלה אם יסכים להתעמת עימה מלמדת על תחושת אשמה, ביחס לחיילת הנוספת בחדר – מ.ג.:

"אני מעוניין מאוד לערוך עימות עם ל.ג.]. שמהחקירה אני מבין שהיא המתלוננת עליי. באם יש תלונות ממקור אחר שלא הבנתי אותן מהחקירה, גם איתן אני מעוניין להתעמת. אני לא הבנתי שעוד מישהי מתלוננת עליי לפחות על פי מה ששאלת אותי, אז לא, אני מעוניין רק לעימות עם ל.ג.]."

והדברים מדברים בעדם. לא לחינם, הלכה פסוקה היא:

"כי רשאי בית-המשפט, בנסיבות מתאימות, להסיק מהתנהגותו המפלילה של נאשם לאחר מעשה העבירה – לרבות נסיונות לשבש את מהלך החקירה ולטשטש ראיות – מסקנות לחובתו, משלא נמצא להתנהגות זו הסבר סביר אחר" (ע"פ 8279/11 טל מור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 1.7.2013], בסעיף 62 לפסק הדין (2013), והאסמכתאות שם; ע/33/12 רס"ם קסוס נ' התובע

הצבאי הראשי, בסעיף 30 לפסק הדין (2012);
ע/14,15/13 טור' **ביטון נ' התובע הצבאי הראשי**, בסעיף
27 לפסק הדין (2013).

טענות למחדלי חקירה

160. בסיכומיו, הל"ן הסנגור על כשלים שונים בפעולות החקירה – בתחום התייעוד (משרדו של הנאשם שורטט, ולא צולם; לא ניתן לצפות בחלקים שונים מן העימותים המצולמים עם המתלוננות, עקב בעיות טכניות), ובמישור החקירתי (הימנעות מחקירתן תחת אזהרה של מ.ג., לאחר שהגישה את תלונתה, או של אלה שאולוב; אי הצגת שאלות מתבקשות לל.ג., כגון כיצד לא הבחינה במגע במ.ג., בעת ששהתה בחדר). עוד הל"ן על מחדליהן של החוקרות באיסוף ראיות מהותיות – בין אם בבדיקת מנוי טלפון מסוים, עימו נוהלה שיחה נכנסת, בת כ-6 דקות, אל מכשירו האזרחי של רס"ם קומרוב; בין אם באיתור תכתובת הפייסבוק בין הנאשם לבין מ.ג., בעלת התוכן המיני הנטען; ובין אם בבדיקת צילומי האבטחה בבסיס, שמא הנציחו את הסיטואציה הנטענת ליד רכבו של הנאשם, בה שתו השלושה לכאורה אלכוהול אותו הוציא הנאשם מתא המטען של הרכב, ובה נשק לל.ג. על פיה, כדבריה.

161. כידוע,

"אין לומר כי מחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכויו של הנאשם. כך למשל, לא כל הימנעות מחקירה לה טוענת הסנגוריה הינה 'מחדל חקירה' ולא כל מחדל חקירה גורם בהכרח ל'נזק ראיתי'. לא כל נזק ראיתי ולא כל מחדל בחקירה מובילים לזיכויו. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער בענייננו באופן שיתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות" (ע"פ 6001/12 פלוני הנ"ל, בעמ' 5497 [ההדגשה הוספה]. ראו גם, למשל, ע"פ 420/09 פלוני נ' **מדינת ישראל** [פדאור (לא פורסם) 09 (34) 6], בעמ' 17 (2009); ע/105/09 **סמל צרויה נ' התובע הצבאי הראשי**, בסעיף 9 לפסק הדין, והאסמכתאות שם (2009)).

162. ביישום לענייננו, סברנו כי אף שראוי היה לתעד את משרדו של הנאשם גם בצילום (כפי שניסו החוקרות לעשות, ללא הצלחה), אין בכך כדי לפגוע בתייעוד שבוצע על דרך של שרטוט (ת/3) ותיאור מילולי (ת/2). טענת הסנגור בסיכומים היא כי בהיעדר תיעוד מדוייק יש להעדיף את תיאור המשרד ע"י הנאשם, ובכך לקבוע כי תלונותיהן של ל.ג. ומ.ג. אינן אפשריות. הסנגור לא פירט את דבריו, אך ככל הנראה, המדובר

בדגש ששם הנאשם על כך שלא ניתן להציב בחדרו שני כסאות, זה לצד זה, אל מול מסך המחשב (עמ' 290, ש' 26-10). ברם, ל.ג., כזכור, שבה וציינה כי בעת שעשתה שימוש במחשב, ישבה על ברכיו של הנאשם עצמו, ולא על כסא אחר. האחרון, מצידו, המכחיש כי ישבה עליו, גם הוא אינו טוען כי ישבה על כסא, אלא טען כי שהתה לצידו, מול המחשב, "בתנוחה של חצי כריעה, כיפוף" – ומכאן כי שאלת האפשרות להציב כסאות נוספים אל מול המחשב אינה רלוונטית.

אשר למ.ג., הרי כפי שהבהירה בעדותה בביה"ד, כרעה ברך ליד הנאשם (זכור לה, כי הייתה עם פניה אליו, "באיזור קצה השולחן", ואז נגע הנאשם בחזה. ביחס לאיזור זה במשרדו, הסכים גם הנאשם, בחקירתו הנגדית, כי "זה מקום ענק", ומסר כי אין בעיה להוסיף שם מספר כסאות, או לחלופין לשהות מאחוריו או מצדדיו, כאשר הוא יושב לשולחן ("זה תלוי איפה אני עם הגוף ביחס לשולחן ולשלוחה": עמ' 356, ש' 29 – עמ' 357, ש' 2).

163. אשר לקושי הטכני לצפות בחלקים מן העימותים המצולמים, ולטענות בדבר הימנעות מהעלאת שאלות מסויימות בחקירתה של ל.ג., ובדבר אי חקירתן של מ.ג. ואלה שאולוב תחת אזהרה: כל השלוש זומנו ע"י התביעה להעיד לפנינו, ונחקרו ממושכות בחקירה נגדית. בכך, יש כדי לרפא את טענות ההגנה ביחס לשלב החקירה שלהן (ראו, למשל, ע/3/08 סרן וקנין נ' התובע הצבאי הראשי, בסעיפים 24-25 לפסק הדין (2009)) – ולפי אחת הגישות, יש בכך אף כדי להוציא את העניין, לכתחילה, מגדרם של "מחדלי חקירה" (ראו ע"פ 6001/12 פלוני הנ"ל, בעמ' 5496: "גם העובדה כי לא התקיימו עימותים בין המתלונן לבין שני תלמידים אחרים אינה עולה כדי מחדל חקירה, במיוחד כאשר השלושה הובאו להעיד, נחקרו בחקירה ראשית ונגדית ונותרו נאמנים לגרסאותיהם המקוריות והסותרות").

164. אין חולק, כי איתורה של תכתובת ה"פייסבוק" בין הנאשם לבין מ.ג. עשוי היה לשמש תימוכין לדבריה בדבר התבטאויות מיניות מצד הנאשם, או לשלול זאת, כגרסת הנאשם. כפי שהסבירה רס"ב XXX, בשל אי-ידיעה, ניסו החוקרים (ללא הצלחה) לאתר את ההתכתבות באמצעות חיפוש במחשבה האישי של מ.ג. (ובמחשבה של אחותה), אך לא ברשת הפייסבוק עצמה, באמצעות סיסמה. אין לדעת אם חיפוש מן הסוג האחרון עשוי היה להניב תוצאות, אך מכל מקום, בהיעדרו, אין כדי להביא בהכרח לזיכוי:

"ודוק, בכל מחדל חקירתי ובכל ראייה חסרה טמון פוטנציאל לפגיעה ביכולת הנאשם להתגונן. ואולם, איננו רשאים להניח, ואף איננו מניחים, כי לו מוצו כל כיווני החקירה או לו היו מומצאות הראיות הנוספות היה בכך כדי לפעול לטובת הנאשם דווקא. הנחה שכזו הייתה פוגעת פגיעה אנושה בחקר האמת..."

...אמנם באם היו נתפסים סרטי הרמזורים, ואם אכן ניתן היה לראות בהם בבירור את התרחשות התאונה, היה בכך כדי לתמוך באופן מוחלט בגירסת המשיבה או בגירסת המערער. ייתכן שמדובר היה בראיה הטובה ביותר. "ייתכן" – כיוון שאיננו יודעים עד כמה ניתן היה להבחין בהתרחשות התאונה בסרטונים אלו. באופן דומה ייתכן שגם במחדלי החקירה האחרים שהוזכרו היה כדי לסייע למי מהצדדים. ואולם, השאלה אינה האם מוצו כלל כיווני החקירה האפשריים או האם הונחו בפני בית המשפט הראיות הטובות ביותר. השאלה היא האם די בראיות שהונחו בפני בית המשפט, בשקלול מחדלי החקירה לחובת המשיבה, כדי להוכיח את אשמתו של המערער מעבר לספק סביר".

(ע"פ 2842/10 נוי קלדרון נ' מדינת ישראל, תק-על 1082, (1)2012, בעמ' 1096-1097 (2012)).

כפי שנפסק, "התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר" (ע"פ 5002/09 ז'אנו הנ"ל, בסעיף 22 לפסק הדין).

בענייננו, כמובא בהרחבה לעיל, מצאנו לקבוע כי הנאשם אכן התבטא התבטאויות מיניות בפני מ.ג. בהתכתבותם ב"פייסבוק", וזאת בהסתמך על מהימנותה הכוללת, כפי שנתמכה בחיזוקים הראייתיים שפורטו.

165. זאת ועוד: בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם ("מניח שכך") כי באפשרותו לגשת להודעותיו ב"פייסבוק" – ובכל זאת לא הציג ראיה כלשהי מטעמו בעניין זה. על כך כבר נפסק, כי

"אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי הייתה זו מלאכתה של התביעה להציג ראיות אלה. אמנם בתיק פלילי נטל ההוכחה מוטל על התביעה, אך כשטוען המערער להגנתו ומבקש להפריך את התשתית שהקימו לחובתו הראיות מטעם התביעה, עליו להציג ראיות סותרות, שכן אחרת נותרות ראיות התביעה ללא 'משקל שכנגד' (קדמי, 1664)".

(ע"פ 9409/09 משה בן יהודה נ' מדינת ישראל, תק-על 4242, (1)2011, בעמ' 4252 (2011). ראו גם ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2009(3), 3242, בעמ' 3254 (2009), וכן ע"פ 7953/12 פלוני הנ"ל, בעמ' 11922 (2013)).

166. כמבואר כבר לעיל, מצאנו כי עדויותיהן של מ.ג. ואלה שאולוב, המוצאות תימוכין בניתוח הסלולארי, מחייבות את המסקנה כי הנאשם עשה שימוש במכשיריו של

רס"ם קומרוב לצורך יצירת הקשר עימן, במהלך החקירה. בנסיבות אלה, לא מצאנו כי אי-עריכת בירור ביחס לשיחה נכנסת ממנוי מסויים אל מכשירו האזרחי של רס"ם קומרוב שומטת את התשתית הראייתית כפי שנקבעה. גם כאן, "לאור ממצאי העובדה שנקבעו בבית הדין אין המחדל החקירתי משפיע ועל כן יהיה הוא חסר נפקות" (ע/62/12 סמל שגב נ' התצ"ר, בסעיף 18 לפסק הדין (2013)). לא למותר לציין, כי הן הנאשם והן בת זוגו דאז סירבו למסור את מספרו של מנוי סלולארי נוסף, בו עשה הנאשם שימוש. לדבריו, שימש אותו המנוי לשיחות פרטיות, החל מחודש אפריל 2011, היינו כחודש ומחצה לאחר פתיחת החקירה. אלא שהסירוב למסור את מספר המנוי לגורמי החקירה לא איפשר להעמיד את הטענה במבחן הביקורת, ולשלול את האפשרות כי הייתה זו דרך תקשורת נוספת בה עשה הנאשם שימוש בתקופה בה יצר קשר עם המתלוננת.

167. לבסוף, וביחס לצילומי האבטחה: החוקרת רס"ב XXX אישרה, כי לא בוצעה בדיקה רשמית האם זווית הצילום של המצלמות רלוונטית למקום בו ניצבו הנאשם ושתי המתלוננות, ושם הוציא כנטען שתי חריפה מתא המטען ברכבו. יוטעם, עם זאת, כי עוד בעימות עם מ.ג. (ת/16ב, דיסק 5, דקה 06:42 ואילך, עמ' 15 לתמלול), מסר הנאשם כי ידוע לו, בוודאות, כי במקום המדובר לא הייתה תאורה. כאשר החוקרת בדקה עימו האם נדלקת תאורה ברכבו, בעת שתא המטען נפתח – השיב הנאשם בחיוב, אך מיהר להוסיף כי "אני בכלל בכלל לא בטוח שה[מל"ב] של התאורה הזאת מאירה את האיזור של האיפה שהיה הבקבוק" (דקה 09:27 ואילך). פיו של הנאשם עצמו ענה בו, אפוא – בכך שבדיקתם של צילומי האבטחה לא הייתה מועילה להגנתו (אף במקרה בו נשמר התיעוד שלהם לאורך זמן, שאלה עליה לא ידע להשיב בעדותו).

168. לסיכום פרק זה, "קיומו של מחדל חקירתי אינו מוביל מיניה וביה לזיכוי הנאשם. נדרשת בדיקה פרטנית האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר" (ע"פ 7443/06 רועי ארקה נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(3), 4141, בעמ' 4159 (2008). למקרה בולט, ראו ע"פ 7938/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 18.11.2012], בסעיף 69 לפסק הדין (2011)). בענייננו, ונוכח כל המפורט ביחס לתשתית הראייתית הקיימת, איננו סבורות כי מחדלי החקירה, ככל שקיימים (ובעיקר, אי איתורה של תכתובת ה"פייסבוק" עם מ.ג.), פגמו בתשתית הראייתית כנגד הנאשם באופן המעורר ספק באשמתו.

המסגרת המשפטית

169. נוכח כלל האמור, מצאנו כי הוכח בפנינו, במידה הנדרשת בפלילים, כי בשעות הערב והלילה של ה-22.2.2011, במשרדו, ובעת שישבה עליו לפי הזמנתו, נשק הנאשם ל.ג. נשיקות לכיוון פיה (האחת על לחיה, האחת קרובה לפיה, "ואחת ממש על חצי פה"). בתגובה, הייתה "קצת בהלם, אבל אמרתי שזה לא יכול לקרות, הוצאתי את זה לעצמי ישר מהראש, לא האמנתי שזה קורה". בהמשך, הניח את ידו על חזה, מעל הבגדים – והיא הזיזה את ידו, קמה ממנו, עשתה עצמה כ"מתעסקת בדברים שלו בחדר", והתיישבה בכסא מולו. מאוחר יותר, שבה והתיישבה על הנאשם, לפי הזמנתו, ואז הכניס את ידו מתחת לחולצתה וגופייתה וביצע תנועות מעלה ומטה עם ידו על גבה. היא הוציאה את ידו במהירות, אך הוא שב והכניס את היד, לכיוון בטנה. הוא הרים את ידו, וכאשר עמד להגיע עם ידו אל חזה, הוציאה את ידו ואמרה "חלאס ג' קי". בתגובה, הניח את ידו על חזה, מעל הבגדים, והיא קמה ונעמדה, כיוון ש"לא רציתי להראות שמהו לא בסדר כי פחדתי". גם הנאשם נעמד, מאחוריה, סובב אותה אליו ותפס בפניה. הוא היה כמעט צמוד אליה, והיא לא יכולה הייתה לזוז ממנו בשל השולחן שמאחוריה. היא הורידה מטה את ראשה, והוא הניח את ידו על לחייה, קירב את פניה אליו, ו"הביא לי כמה נשיקות מהאף כי הראש שלי היה למטה, הרים לי את הראש", ועד שהגיע אל פיה. לבסוף, כאשר הגישה לו את לחייה לפרידה (כפי שגם מ.ג. נפרדה ממנו לשלום) – נשק לה פעם נוספת על פיה.

170. עוד מצאנו כי הוכח בפנינו, במידה הנדרשת בפלילים, כי באותו מועד, כאשר מ.ג. כרעה ברך ליד הנאשם, באיזור קצה השולחן (למטרה שאינה זכורה לה), נגע הנאשם בחזה, בשדה השמאלי, ולאחר מכן אמר (כאשר הוא מתייחס לגודלו של החזה) "לא, הוא לא קטן". בתגובה, קמה והתיישבה בכסא מולו. בעת של.ג. יצאה אל השירותים (עם אלה שאולוב), ישבה מ.ג. מול הנאשם, ואז אמר לה "שהוא חרמן, שאני מחרמנת אותו... אמר לי לבוא ולגעת לו.. הוא ביקש ממני כמה פעמים". העדה אמרה שאינה רוצה, ואז אמר לה "אל תדאגי זה לא יכאב אני אעשה לך בעדינות.. את תהני כמו שלא נהנית בחיים". עוד הזכיר את רצונו לארח את העדה ואת אלה שאולוב ביאכטה לאחר השחרור. העדה חשה כבר שלא בנוח, ואמרה "גי' ק' די זה כבר לא מתאים", ואז שבו ל.ג. ואלה אל החדר. לקראת סיום המפגש, ובעת של.ג. יצאה לזמן קצר מן החדר, ומ.ג. ניצבה עם גבה אל הקיר הסמוך לדלת, התקרב הנאשם אל מ.ג. וחפן בידו את שדה השמאלי. לאחר מכן ניסה לפתוח את כפתורי חולצתה, והכניס את אצבעות ידו השניה אל מתחת לחגורת המכנסיים. מ.ג. ניסתה להזיז את ידו, אך הוא אחז בה בחוזקה, עד כדי כאב. היא אמרה לו "די גי' ק' זה כואב ליי", ובתגובה אמר "אל תדאגי". כאשר ל.ג. שבה אל המקום, נסוג הנאשם לאחור והתבונן בבהלה, "כאילו תפסו אותנו על חם עושים משהו לא בסדר". העדה חשה שלא בנוח ואמרה "בואו נלך". לאחר שהסיע אותן למגורים, נפרדה ממנו

כאמור ב"נשיקה של לחי על לחי", שכן חיבבה והעריכה אותו, מבלי שהבינה באותה עת את חומרת התנהגותו.

171. בנוסף, הוכח כי באירוע קודם, בו ישבה מ.ג. על כסא לצידו של הנאשם, נגע הנאשם בחזה ("הוא פשוט שלף את היד שלו ונגע לי בחזה... חפן את זה"). היא הזיזה את ידו והתבוננה בו במבט מופתע, תוך שביקשה שלא לעורר את שימת ליבה של חיילת נוספת שהייתה במקום. בהמשך אותו אירוע, נגע הנאשם בחזה של מ.ג. פעם נוספת, בעודה יושבת לצידו, ובתגובה, קמה מן הכסא.

172. לבסוף, הוכח כי עוד קודם לליל האירוע, התבטא הנאשם בפני מ.ג. בהתבטאויות והצעות מיניות. כך, לאחר שהעיר לה כי "משהו לא בסדר" בתמונה שלה בבגד ים, הסביר לה לאחר מכן כי "בחלק של המפשעה היה קטע יותר בולט". בעת שהתכתב עימה ב"פייסבוק", כתב לה "שהוא חרמן... ושאני עושה לו את זה". הוא שב והחמיא לה על מראה החיצוני, ואמר כי "היא עושה לו את זה, וש אחרי שהוא ישתחרר ואני אשתחרר הוא יקנה יאכטה שנבוא אליה". באחת ההזדמנויות בה שוחח עם העדה על מראה החיצוני, שב והזכיר את ההצעה, לאחר השחרור, להפליג ביאכטה, וביקש לראות את חזה של מ.ג.. היא השיבה בשלילה, ואז ביקש כי תמסור לו לפחות את מידת החזיה שלה. היא עשתה כן, ואז אמר "אז תראי לי מה אכפת לך אנחנו פה לבד". לבקשתו, מתחה את חולצתה על חזה, כך שניתן יהיה לראות את החזה בבירור. השניים המשיכו ושוחחו, בתכנים מיניים.

173. ההגנה לא חלקה על הגדרתם המשפטית של המעשים, אילו יוכחו. המגע הפיזי מבחינת אופיו ומיקומו (מגע בחזה לגבי שתי המתלוננות, נשיקות על פיה של ל.ג.), ודאי כאשר נלוות לו התבטאויות בעלות אופי מיני, מהווה אכן "בעיני האדם הסביר מעשה מגונה, ובלבד שנעשה הוא למטרה של גירוי, סיפוק או ביזוי מיני" (ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168, 175 (2004). כן ראו, למשל, את ע"פ 465/06 דוד אביבי נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(1), 1629, בעמ' 1639 (2008)). היסוד הנפשי בענייננו – נוכח כפירתו הכללית של הנאשם – נלמד גם הוא מטיבם של המעשים ומנסיבות עשייתם (על ההשלכה ההדדית שבין היסוד העובדתי ליסוד הנפשי בעבירת המעשה המגונה ראו ע"פ 6255/03 פלוני הנ"ל, בעמ' 179-180).

174. המבחן האובייקטיבי, כיצד היו מתפרשים המעשים והאמירות לאדם סביר המתבונן מן הצד, הוחל גם ביחס לעבירת ההטרדה המינית (ע"פ 6001/12 פלוני הנ"ל, בעמ' 5497). התבטאויותיו של הנאשם והצעותיו המיניות למ.ג. עונות גם הן על הגדרתה של עבירת ההטרדה המינית ככזו שבמרכזה "עומדת ההתייחסות לזולת כאל

אובייקט מיני, וכמושא לניצול מיני לסיפוק יצרו של הפוגע" (עש"מ 2192/06 משה רחמני נ' נציבות שירות המדינה, תק-על 2007(2), 39, בעמ' 42 (2007)). אין חולק, כדרישת סעיף העבירה שיוחס לנאשם, כי כסגן מפקד הבסיס בו שירתה מ.ג., היו ביניהם יחסי מרות, בין היתר כמי שאכף את היבטי המשמעת וקיים בעניינה הליכים משמעתיים. אף אם שוחחה עימו בענייני מין, לא שיתפה פעולה עם הצעותיו המיניות ביחס אליה-עצמה ("אמרתי לו ג' ק' די אבל לא הורדתי לו סטירה או משהו כזה"), ומכל מקום לא ניתן לנתק את המשך שיחותיה עימו מראייתה אותו כ"גורם מגונן בבסיס" (וראו בעניין זה את ע"פ 9256/04 יוסף נוי נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3), 1791 (2005)).

175. נדגיש כי הנאשם לא העלה – גם לא בשלב הסיכומים – טענה חלופית, לפיה נגיעותו במתלוננות נעשו מתוך הבנה כי הן מסכימות לביצוע המעשים. הוא נותר בהכחשתו העקבית, לפיה לא היו דברים מעולם, וגרסה חלופית כזו לא נבחנה על ידנו ב"כור ההיתוך הדיוני", במסגרת החקירה הנגדית (ראו, למשל, ע"פ 7508/10 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(3), 10484, בעמ' 10511-10510, והאסמכתאות הרבות שם (2012)). אף שאין להרשיע נאשם במיוחס לו אך בשל כך שנדחה קו ההגנה, אשר נועד להרחיקו לחלוטין מביצוע העבירה, הרי

"לעיתים יש מחיר לכך שהנאשם נקט בקו הגנה מסוים, ובהיעדר עדות של הנאשם במהלך שמיעת הראיות בהתייחס לקו ההגנה החלופי, הוא לא יישמע בקו הגנה זה בנסיבות בהן ההסבר היה צריך לבוא מפיו-שלו ולא מפיו של הסנגור. לעניין זה אין נפקה מינה אם קו ההגנה החלופי מועלה לראשונה רק בשלב הסיכומים בערכאה הדיונית או בערכאת הערעור" (ע"פ 8704/09 יחזקאל באשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 11.11.2012], בסעיף 10 לפסק דינו של כב' הש' עמית (2012)).

וכך נפסק בעניין עאטף (ע/117/05 התצ"ר נ' אל"ם עאטף זאהר וערעור שכנגד, בסעיף 76 לפסק הדין (2006)):

"הנה כי כן, טעות במצב דברים איננה 'אובייקטיבית'. היא איננה מסתברת. היא חייבת לשקף את מצבו הנפשי, הסובייקטיבי, של הטועה, הנאשם בפלילים. אין די בהעלאת הטענה בעלמא, אלא יש צורך לבססה בחומר הראיות. על הראיות להצביע על הלך נפשו של הנאשם, בעת ביצוע העבירה; העד 'האופטימלי' לכך הוא, אפוא, הנאשם עצמו, אשר מעדותו צריכה לעלות טענת הטעות, במפורש או במשתמע. רק במקרים קיצוניים, תיתכן בחינת הטענה, גם אם זו לא עלתה מעדותו. זאת, רק כחריג לכלל, כאשר מלכתחילה קיימת תשתית ראייתית מוצקה המקימה אותה (כמו כן, ראו, ע"פ 4302/97 גוריון נ' מדינת ישראל, תק-על 99(2), 818, בפסקה 4).

176. מנקודה זו ואילך התפצלו דעותינו.

שופטות הרוב סברו כי אין מקום לבחון טענה חלופית בדבר טעות בעובדה על ידי הנאשם, אשר לא הועלתה ולו בסיכומיו, משעסקינן בעניין שהיה חייב לבוא מפיו, ולהיבחן בחקירה נגדית – הואיל וכל כולו בהלך נפשו של הנאשם ובהבנתו בעת האירוע.

שופטות אלה מצאו, כי ביטויי אי-ההסכמה השונים של המתלוננות – בין בהזזת ידו של הנאשם, בין באמירה "חלאס ג' קי", בין בהתרחקות או קימה ממנו – אינם מקימים תשתית עובדתית, ולו ראשונית, לטענה של טעות בדבר אי-הסכמתן של המתלוננות. דומה כי נוכח פערי הפיקוד, המעמד והגיל בין הנאשם לבין המתלוננות, התחייבה זהירות מיוחדת מצד הנאשם בפרשנות תגובתן של המתלוננות, ובוודוא הסכמתן למעשיו (וראו לעניין זה את העדויות לפיהן הנאשם היה אדם עתיר כוח והשפעה בבסיס). בהקשר זה ראו והשוו, את ע"פ 2489/12 פלוני נ' **מדינת ישראל**, תק-על 2012(3), 6086, בעמ' 6093 (2012).

177. שופטת המיעוט, מאידך, סברה כי ככל שהדברים אמורים במ.ג. הייתה בסיטואציה אי בהירות, שעשויה הייתה להוביל את הנאשם לטעות כנה בדבר אי הסכמתה למעשיו.

היחסים הקודמים בין הנאשם ומ.ג., במהלכם התבטא כלפיה באופן מיני בוטה ואף נגע בחזה, מבלי שהביעה אי הסכמה לכך, אשר חרף קיומה אף שבה וחזרה למשרדו פעמים רבות, יכלו להוביל אותו למסקנה כי מעשיו אלה הם לרוחה. גם התנגדותה במהלך האירוע הלילי עצמו, שהייתה בלשון רפה יחסית, ולא מנעה ממנה את המשך השהיה בחדר, ושיתוף הפעולה מצידה, לפרקים האקטיבי, בשיחות ובמעשים נושאי אופי מיני, היה בהם כדי לבלבל בדבר כוונותיה ורצונותיה. ולבסוף, לא בכדי, לדעת שופטת המיעוט, נמנעה חיילת זאת מהגשת תלונה בסמוך לאחר האירועים, הואיל והבינה כי התנהגותה באירועים תרמה להתרחשותם (עמ' 101 ש' 17: "הרגשתי אשמה שהוא נוגע בי") – ורק בחלוף הזמן, כנראה לאחר שהנאשם חדל מלהשיב לשיחותיה, חשה מנוצלת ופנתה בתלונה למצ"ח. בנסיבות אלה מתגבשת, לדעת שופטת המיעוט, עבירה של מעשה מגונה תוך ניצול מרות, לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין, חלף העבירה המיוחסת לו בסעיפי האישום השני והשלישי – וזאת לאחר שמצאה כי ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן בפני אשמה חלופית זו.

178. פה אחד, מצאנו כי הוכחו בפנינו, כדבעי, גם עבירות ההדחה בחקירה ושיבוש מהלכי המשפט, שעניינן בקשותיו ממ.ג. "שלא להפיל אותו" בחקירה, מתוך מחשבה על ילדיו והפנסיה שלו, ו"להכחיש לגבי הכל, שבטעות לא תפלוט שום דבר" ("מספיק

שיידעו של.ג.] ישבה על ברכיו, זה כבר לא בסדר"); יצירת הקשר הטלפוני עימה ובקשתו לדעת מפיה את פרטי החקירה המתנהלת; וכן עצתו למ.ג. "שלא תפחד" מאזהרתה בחשד למסירת עדות שקר. שתי העבירות מתגבשות, כידוע, בין אם הובילו המעשים למסירת הודעת השקר או להכשלת החקירה ובין אם לאו (ע"פ 897/12 **חאלד סלהב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 30/07/12], בסעיף 44 לפסק הדין (2012); ע"פ 8702/12 **שמואל זאוי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 28/07/13], בפסקה כ"א לפסק הדין (2013)). ממילא, מתקיימות העבירות בענייננו, שעה שבעקבות פניותיו של הנאשם, נמנעה מ.ג. מלמסור בחקירתה במצ"ח, בתחילה, את דבר היותה עדה לחלק ממעשיו של הנאשם כלפי ל.ג., וביקשה מחברותיה אלה שאולוב ועדי סיבהט שלא לדווח בחקירתן על הידוע להן.

התוצאה

179. משהוכחו בפנינו, כדבעי, העבירות המיוחסות לנאשם בפרטי האישום הראשון, והרביעי עד שישי לכתב האישום המתוקן, אנו פוסקות להרשיעו בהן, עפ"י פירוט המעשים בסעיפים 169-172 לעיל. בדעת רוב מורשע הנאשם גם בפרטי האישום השני והשלישי. שופטת המיעוט הייתה מרשיעה את הנאשם חלף כך בעבירות של מעשה מגונה תוך ניצול מרות. פה אחד מורשע הנאשם בנוסף בעבירה הנגזרת של התנהגות שאינה הולמת, המיוחסת לו בפרט האישום השביעי.

ניתנה היום, כ"ט בתשרי התשע"ד, 3 באוקטובר 2013, בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופטת

שופטת

אב"ד

גזר - דין

מונחת בפנינו מלאכת גזירת הדין של הנאשם, שכשל, ימים ספורים בטרם סיום של שירות ארוך שנים תורם ותובעני בצה"ל, בעבירות מין בשתי חיילות ששירתו בבסיס עליו היה מופקד, ולאחר מכן בהדחת אחת מהן בחקירתה במצ"ח ביחס לאותו אירוע, ובשיבוש מהלכי משפט.

כבר נאמר לא אחת כי "גזירת הדין, מידתה ושיעורה, קשים הם שבעתיים מהכרעת הדין". ועוד נאמר כי זיווגם של השיקולים השונים לעונש, שלעיתים קרובות נוגדים זה את זה, והאיזון ביניהם "קשים הם כקריעת ים סוף, ויישומם להלכה ולמעשה במקרה המסוים שלפני השופט מסור הוא לחכמתו, ללבו ולמצפוננו" (ראו השופט אלון בע"פ 1399/91 **רוני ליבוביץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 177, 180 (1993)).

בעבירות מן הסוג שבו אנו דנים, שני עולמות אינדיבידואליים ניצבים לנגד עיני השופט:

עולמו של העבריין, עברו ועתידו. הצורך לשקמו מחד ולהרתיעו מאידך. ולמולו עולמו של הקורבן, הנזק שהסבה לו העבירה עד כה וצפויה עוד להסב לו בעתיד.

פעמים רבות מתנגשים עולמות אלה.

צרכי העבריין מצדיקים, לעיתים, הקלה בעונשו, ביחוד מקום בו מדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי. ההליך המשפטי וההרשעה, הגם שהם מוצדקים, טומנים בחובם סבל לא מבוטל. תכופות הם מביאים ל"עצירת החיים", שבצידה מחיר רגשי, המשולם על ידי הנאשם ומשפחתו כאחד.

הקורבן, מאידך, תובע, במרבית התיקים, כי הפגיעה בו תבוא לידי ביטוי בעונשים מחמירים, שיש בהם כדי לגמול לנאשם על מעשיו ולשקף את החומרה הטמונה בהם.

ובין העולמות האינדיבידואליים של הקורבן והעבריין – המרחב הציבורי, פניו של צה"ל ופניה של החברה, ערכיה וצביונה, והצורך להרתיע עבריינים בכוח ולהביא לתיקונה.

בעניין אחר מתחום דומה (קידומו בדרגה של מי שכשל בעבירת מין) נאמרו על ידי ביהמ"ש העליון הדברים הבאים:

"...שיקולים אותם יש לשקול לשם קבלת החלטה כפי זו שנתקבלה בענייננו, כוללים בין השאר את חשיבותו העליונה של טוהר המידות בצה"ל; את הצורך לבער את התופעה של ניצול מיני על רקע יחסי מרות בין מפקדים וחיילות; את הצורך לחזק את אמון הציבור בצה"ל לא רק כגוף יעיל מהבחינה המקצועית, אלא כגוף בעל אמינות, הגינות, רמת מוסר גבוהה בכלל ובמסגרת יחסי מרות בין מפקד ופקודה בפרט; את צרכיו של צה"ל במישור המקצועי ושיבוץ כוח אדם; את נסיבותיו של הענין; את נסיבותיה של החיילת והפגיעה שסבלה; את נסיבותיו של המשיב; ואת והזמן שחלף מאז הפרשה" בג"ץ 1284/99 פלונית נ' ראש המטה הכללי ו-3 אח', פ"ד נג(2), 62 (1999).

בתיקון 113 לחוק העונשין הכריע המחוקק בין כלל האינטרסים המתגוששים במגרש גזירת הדין, לטובת עקרון הגמול, שעניינו מתן עדיפות לערכים החברתיים הנפגעים מן המעשה העברייני, על פני אינטרסים אינדיבידואליים של העבריין בעת גזירת הדין (להבדיל ממצבו בעת ביצוע העבירה). מקום בו מדובר בעבירה שבצידה

פגיעה באדם, תגולם אותה פגיעה וחומריתה באינטרסים החברתיים ותבוא לידי ביטוי בעונש ההולם. רוצה לומר כי על פי רוב, תינתן עדיפות גם לאינטרסים של קורבן העבירה על פני אלה של העבריינין.

וכך נקבע במסגרת התיקון :

**"40. העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה – העיקרון המנחה).
"40. בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".**

במאמרם "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" (הפרקליט נב(2) 2013, עמ' 413, 431) ציינו המחברים, ד"ר ואקי ופרופ' רבין, כי הערך החברתי המוגן שביסוד העבירה וחשיבותו לפי תפיסת החברה נלמד בין היתר, מלשון העבירות, מיקומן בחקיקה הפלילית והעונש שנקבע בצידן. בבחינתו יידרש בית המשפט לנזק שנגרם או הסיכון לנזק על פי הגדרת העבירה, במיהות הקורבן, ביסוד הנפשי שבצד העבירה ובמניע המופיע בהגדרתה.

ונעיר, כי בין הנסיבות המובאות בחשבון לעניין מתחם העונש ההולם יישקל הנזק שנגרם או היה צפוי להיגרם מביצוע העבירה. בשלב זה לא יינתן ביטוי לנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו, שמקומם בעת קביעת העונש הראוי לנאשם בתוך מתחם הענישה.

מגמה זו, שיש בה מתן דגש על קורבן העבירה ועל הנזקים שהסבה לו העבירה, הינה מגמה נמשכת, אשר באה לידי ביטוי כבר עשר שנים קודם לתיקונו של חוק העונשין, במסגרת חוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001, המעניק לנפגע העבירה זכויות שונות במסגרת ההליך המשפטי, ביניהן הזכות להביע דעתו טרם היקשרות התביעה בהסדר טיעון עם העבריינין, והזכות להשמיע קולו בפני בית המשפט באמצעות מסירת "הצהרה בכתב לגוף החוקר או לתובע, על כל פגיעה ונזק שנגרמו לו בשל העבירה, לרבות נזק גוף, נזק נפשי או נזק לרכוש" (סעיף 18 לחוק). הצהרה זו תובא על ידי התביעה לפני בית המשפט בדיון בעניין גזר דינו של הנאשם.

אוחזות בעקרונות משפטיים אלה נפנה לבחינת העונש הראוי לנאשם, סא"ל ג' ק', בגין מעשיו, כפי שפורטו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין.

בקצירת האומר, נציין כי הנאשם הורשע ביום 3.10.2013, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, שעניינן מעשה מגונה, הטרדה מינית, הדחה בחקירה, שיבוש מהלכי משפט והתנהגות שאינה הולמת.

עניינם של המעשים המגונים במעשים שביצע הנאשם, אז סגן מפקד בצ"ח ח"י, במשרדו בשתי חיילות שירתו בבסיס, טורי ל.ג. ורב"ט מ.ג., במהלך מספר שעות החל משעות הערב של יום 22 בפברואר 2011 ועד השעה 01:00 אור ליום המחרת.

נגיעותיו של הנאשם בטורי ל.ג. התבטאו בנשיקות לכיוון פיה (האחת על לחיה, האחת קרובה לפיה, "ואחת ממש על חצי פה"); הנחת ידו על חזה, מעל הבגדים; הכנסת ידו מתחת לחולצתה וגופייתה, תנועות מעלה ומטה עם ידו על גבה, ולאחר שהוציאה את ידו, הכנסתה המחודשת של היד לכיוון בטנה, מבלי שהגיע אל חזה בטרם שבה והוציאה את ידו; נגיעה נוספת בחזה מייד לאחר מכן, מעל הבגדים; מספר נשיקות על פניה, מן האף (שכן הורידה את ראשה) ועד פיה; ולבסוף, נשיקה נוספת על פיה, כאשר הושיטה לו את לחייה לפרידה.

אשר לרב"ט מ.ג., במהלך אותן שעות נגע הנאשם בחזה, בשדה השמאלי ובהמשך התבטא בפניה בהתבטאויות והצעות מיניות, עד שאמרה לו כי "זה כבר לא מתאים". לקראת סיום המפגש, ובעת שהיה עימה ביחידות, חפן הנאשם בידו את שדה השמאלי, ניסה לפתוח את כפתורי חולצתה, והכניס את אצבעות ידו השנייה אל מתחת לחגורת המכנסיים. העדה ניסתה להזיז את ידו, אך הוא אחז בה בחוזקה, עד כדי כאב, למרות סירובה.

כפי שפסקנו, עוד קודם לליל האירוע, התבטא הנאשם בפני רב"ט מ.ג. התבטאויות מיניות, לרבות התבטאויות בוטות, במספר הזדמנויות. באירוע קודם, אף הוא במשרדו של הנאשם, חפן את שדה השמאלי, ושב ונגע בו גם לאחר שהסיטה את ידו. לבסוף, הורשע הנאשם בעבירות של הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט, שעניינן בקשותיו מרב"ט מ.ג. "שלא להפיל אותו" בחקירה, מתוך מחשבה על ילדיו והפנסיה שלו, ו"להכחיש לגבי הכל, שבטעות לא תפלוט שום דבר" ("מספיק שיידעו של.ג.) [ישבה על ברכיו, זה כבר לא בסדר"]; יצירת הקשר הטלפוני עימה ובקשתו לדעת מפיה את פרטי החקירה המתנהלת; וכן עצתו למ.ג. "שלא תפחד" מאזהרתה בחשד למסירת עדות שקר. בעקבות פניותיו של הנאשם, נמנעה מ.ג. מלמסור בחקירתה במצ"ח, בתחילה, את דבר היותה עדה לחלק ממעשיו של הנאשם כלפי ל.ג., וביקשה מחברותיה אלה שאולוב ועדי סיבהט שלא לדווח בחקירתן על הידוע להן.

מתחם העונש ההולם לעבירות המיון:

נפתח בעבירות המעשה המגונה וההטרדה המינית, ונדון בעונש הראוי להן במאוחד, בהיותן, לדידנו, "אירוע אחד", לאור קרבתן העניינית, הגם שבוצעו במועדים שונים.

הערך החברתי אשר נפגע בביצוע המעשים המיניים של הנאשם ברור ורב משקל, ועניינו בכבודן של החיילות ששירתו תחת פיקודו ובאוטונומיית הרצון החופשי שלהן. במבט רחב יותר עניינו בשלמות גופן ונפשן של כל חיילות צה"ל, המשרתות במסגרת הצבאית מכוח חובה שבחוק ולא מתוך רצון חופשי, ונתונות למרותם של מפקדים. עוד המדובר בתדמית צה"ל בעיני הציבור כולו, הנותן בו ובמפקדיו אמון בשולחו אל שירותו את בניו ובנותיו, בגיל צעיר ונוח להשפעה.

וכבר נאמר כי :

"לא ניתן להגזים בחשיבותו ובמרכזיותו של צה"ל בחיי העם והמדינה. זהו צבא בו משרתים בנינו ובנותינו המתגייסים לשירות חובה ונמסרים כפיקדון יקר למשמורת הצבא ומפקדיו. זהו צבא המעלה על נס את מרכזיותם של החייל והחיילת המשרתים בו. דווקא משום מרכזיותו של צה"ל בחיינו ושל החייל בצה"ל, דווקא משום היותו צבא שחרת על דגלו את החינוך כיעד והמהווה כור היתוך לכל המתגייסים לשורותיו, יש לצה"ל תפקיד בעל חשיבות עליונה במישור המוסרי והערכי. צה"ל תורם תרומה גדולה ועצומה לגיבוש אישיות המשרתים בו ומציידם בערכים שיעצבו את התנהגותם בחברה בעתיד ואת תפיסותיהם הנורמטיביות לגבי המותר והאסור. דווקא משום כל אלה על צה"ל להצטיין בחוסן מוסרי וערכי חזק ואיתן" (עניין **פלונית**, שם).

על הצורך להעביר שדר חד משמעי בדבר החומרה בעבירות אלה - במיוחד כאשר אין המדובר בכישלון חד-פעמי – עמד בית המשפט העליון עוד לפני שני עשורים :

"אין לסבול את התופעה, שלמרבה הצער נפוצה היא, כי מעבידים ואנשים בעלי שררה יפעילו סמכותם על הנתונים למרותם כדי להפיק לעצמם טובת הנאה מינית. הכפיפות של הנתונים למרותם של כאלה מעמידה אותם במצוקה אמיתית, ולא אחת ירכינו ראש ולמורת רוחם ישלימו עם התנהגות כזו, שלא זו בלבד שיש בה פסול וטעם לפגם, אלא שיש בה כדי להשפיל את האדם בו מבוצע המעשה ולפגוע פגיעה קשה בכבודו ובצנעת פרטיותו. יש לטעת בלבם של אלה את התחושה ואת הביטחון שיש דין ויש דיין, ויש מי שאמון על הגנת זכויותיהם כאזרחים." (ע"פ 2695/93 **שירי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 28.7.1993)).

ובית הדין הצבאי לערעורים הוסיף והטעים לא אחת כי :

"ייחודו של הצבא בכך, שבמסגרתו משרתים חיילים וחיילות מכוח חובתם עפ"י דין. מכאן נגזרת חובתה המיוחדת של המערכת הצבאית לפרוש חומת מגן על חיילות וחיילים לבל יוטרדו וייפגעו בהיבט המיני או בכל היבט אחר. המערער, שהוא קצין בדרגת רב-סרן, אמור היה להיות מאלה שמקפידים בכך, שהחיילות ביחידתו תוכלנה לשרת ללא חשש פן תוטרדנה ותפגענה פיזית

ונפשית. מעשיו החוזרים ונשנים מצביעים על כשלון חרוץ" (ע/30/03 רס"ן איידלר נ' התצ"ר (2003)).

כפי שטען בצדק התובע המלומד, מעשיו של הנאשם, בהקשר זה, מתאפיינים במספר היבטי חומרה.

המעשים לא התמצו באמירות, שאף הן היו לפרקים בוטות מאוד, אלא גלשו, למרבה הצער, לנגיעות אסורות בחיילות ששירתו תחת פיקודו, לרבות באיברים אינטימיים.

האמירות והמעשים בוצעו בהזדמנויות שונות. הישנות המעשים, ככל שהדברים אמורים ברב"ט מ.ג., מעידים על כשלון שאינו פרי דחף חד פעמי או רגעי, אלא חוזר ונמשך.

המעשים בוצעו בחלקם בנוכחות חיילים נוספים. הגם שאלה לא חזו בהם, יש בכך כדי ללמד על פריקת עול ולשדר תחושת הפקרות.

דרגתו של הנאשם בעת האירוע כמו גם פער הדרגות בינו ובין המתלוננות, אף בהם יש כדי להעצים את החומרה שבמעשים.

אשר לדרגת הנאשם, כשם שהיא סימן לזכויות רבות שצבר בשירות ארוך ותובעני, יש בצידה חובות מוגברות, שבמעשיו המתוארים הופרו באופן בוטה.

כבר נאמר לא אחת כי נושאי הדגל של צה"ל והסמן הימני לחוסנו המוסרי והערכי הם קציניו, ובמיוחד אלו העומדים בראש הפירמידה. "מאלו יש לצפות להקרין דוגמא אישית. עם אלה יש להקפיד ולדקדק כחוט השערה" (ראה עניין **פלונית**, שם). טוהר מידותיהם של המפקדים הוא תנאי הכרחי לשימור אמון הציבור בצה"ל ושימורו כצבא העם של מדינה יהודית ודמוקרטית (ע/88/11 **התובע הצבאי הראשי נ' אל"ם ח.מ.** (2012)).

ועוד נאמרו בעניין **אל"ם ח.מ.** הדברים הבאים:

"ככל שהחייל מטפס במעלה הדרגה, כך עולה עמו ואינה יורדת, הדרישה המוסרית והערכית, כך יותר ויותר חייב הוא לשמש דוגמא ומופת לפקודיו" (עניין **ישי לעיל**, פס' 27). כרום הדרגה והיקף הסמכות כך עומק הציפייה וגודל האחריות הפיקודית והמשפטית. כך קבע בית דין זה באשר לקצונה הבכירה, בעניין **תמיר** – 'הקצין הבכיר המטפס בסולם הדרגות מעמיק את תחומי אחריותו ועולה במעמדו הציבורי. אליו נשואות עיני החיילים והמפקדים. אליו נשואות עיני משפחות החיילים. אליו נשואות עיני הציבור. הוא אחד מנושאי הדגל. ממנו קיימת ציפייה יתרה'... מפקד בכיר שהוא מפקד יחידה קובע את רוח היחידה, מהווה דוגמא ומופת במעשיו ובהתנהגותו לקציני היחידה וחייליה, ואלה מניעים, בסופו של יום, את

היחידה כולה. על רקע זה השפעתו רבה, ומטבע הדברים, שמעידתו נושאת עימה חומרה יתרה, בשל הקרנתה היפנימית' לפקודיו, ובשל הקרנתה היחיצונית' על מעמד המערכת הצבאית, חוסנה והאמון הציבורי הנתון לה".

פער הדרגות בין הנאשם והחיילות אף לו משמעות לחומרה, הואיל ויש בו כדי להעצים את תחושת אי הנוחות וחוסר הברירה של המתלוננות בעת האירועים, את תחושת הבגידה באמון לאחריהם, ואת הקושי הכרוך בדיווח עליהם.

לעניין זה יצוין כי סא"ל ג' ק' היה, כהגדרת החיילות, מפקד בעל עוצמה וכוח, ואף הוגדר על ידי המתלוננות כ"חצי אלוהים" בבסיס, משכך היה בידו הכוח להקשות על שירותן או להקל עליו. טור' ל.ג. ציינה בהקשר זה כי ג' ק' היה אדם חזק בבסיס, "הוא היה מפחיד כזה, מאיים" (עמ' 4, ש' 27-31).

עובדה זו, כמו גם הקפדתו ברגיל על "שילוב ראוי", תרמה לבלבול שחשו החיילות בעת האירועים, לקושי להפנים את משמעותם ולתחושות הסותרות – מחד חשש ומאידך שביעות רצון מתשומת הלב של המפקד "הגדול". כדברי טור' ל.ג. "לא חשבתי שזה קורה וניסיתי להרחיק מעצמי את המחשבה הזאת גם כשהוא נישק אותי פעם ראשונה וגם כשהוא נגע לי בחזה ועוד הלכתי ממנו לשירותים, יכולתי לברוח ולא חשבתי על זה ככה. חשבתי שאולי הוא עשה את זה בטעות" (עמ' 18, ש' 14-22; עמ' 28, ש' 4-29). ועוד מסרה כי היא שבה והתיישרה עליו, משום שהתביישה ופחדה לומר שאינה רוצה לעשות כן (עמ' 24, ש' 9-13, עמ' 20, ש' 13 – עמ' 21, ש' 6), כיוון ש"לא רציתי להראות שמשו לא בסדר כי פחדתי". מנגד אישרה כי הייתה מרוצה מכך שאחר כך היא ממשיכה להיות בבסיס ותהיה "יותר מקומבנת עם ג' ק', יהיה לי לגיטימציה וגיבוי ממנו לעשות מה שאני רוצה ויהיה בסדר בבסיס".

ואילו רב"ט מ.ג. העידה כי בשעתו "לא הפנמתי שזה לא בסדר. המשכתי להיות בקשר כי אהבתי אותו, לא ראיתי אותו כסגן מפקד אלא כמשהו מגונן בבסיס" (עמ' 129, ש' 29 – עמ' 130, ש' 16), ולראיה סירובה להתלונן על האירועים משך חודשים מספר לאחריהם.

לעניין הנזק הקונקרטי שנגרם למתלוננות מביצוע העבירות, קיבלנו לידינו את הצהרות שתי המתלוננות, בהשראת סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001.

הצהרות אלה מלמדות הן על אפקט מידי של העבירה, שכלל ביעותים, ניתוק קשר זוגי, הסתגרות וסכסוכים משפחתיים, והן על נזק נמשך, בדמות תחושת אשם, אובדן האמון, שמחת חיים ובטחון עצמי.

טור' ל.ג. מסרה כי בעקבות האירועים הסתגרה בעצמה, חוותה סיוטים, תחושת גועל עצמי ופגיעה באמון שהיא נותנת בגברים ובבעלי סמכות. בבסיס בו שירתה בעת האירוע סברו שהיא שקרנית; היא הרבתה לריב עם הוריה, אשר לא ידעו להתמודד עם האירוע, עד ש"זרקו" אותה מהבית, וכן הרבתה לשתות לשכרה.

רב"ט מ.ג. מסרה בהצהרתה כי בעקבות האירועים איבדה משמחת החיים שלה, מתמימותה ומן הביטחון העצמי. היא מתקשה לבטוח בגברים ובבעלי סמכות ולנהל מערכת יחסים זוגית. היא עודנה חולמת על המעשים בלילות, ומאשימה את עצמה בהתנהלותה, בכך שלא עצרה את המעשים ולא דיווחה עליהם מיידית. לדבריה, קשר זוגי שהיה לה באותה עת נפסק כיוון שלא יכלה להתקרב עוד אל בן הזוג ולשתפו בקורות אותה.

ולמותר לציין בהקשר זה את עוגמת הנפש שנגרמה למתלוננות מן הצורך להעיד בפני בית הדין במהלך שמיעת הראיות.

כאמור ראינו לנכון לקבל את ההצהרות האמורות, הגם שאכן, כטענת הסנגור, אין חוק נפגעי עבירה חל במישרין על מערכת השיפוט הצבאית. פרק ההגדרות בו קובע כי עבירה לעניין חוק זה היא כזו שחקירתה תיעשה בידי משטרת ישראל או המחלקה לחקירת שוטרים במשרד המשפטים, והתביעה בה תנוהל על ידי תובע כמשמעותו בסעיף 12(א)(1)(א) או (2) לחוק סדר הדין הפלילי. משטרה צבאית חוקרת והתביעה הצבאית אינם מנויים בחוק, ומשכך עבירה שנחקרה ותביעה שנוהלה על ידם אינה מצויה בגדרו.

אלא שסעיף 460 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, מורנו כי "בכל עניין של סדרי דין שאין עליו הוראה בחוק זה או בתקנות שהותקנו לפיו, ינהג בית דין צבאי בדרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית משפט צדק, ובלבד שינמק את החלטתו לעניין זה".

וכבר נפסק כי במסגרת שיקול הדעת של בית הדין הצבאי, ניתן יהא לפנות לחקיקה אזרחית הקובעת סדרי דין "אם במישרין ואם בדרך של היקש – כמקור לדינים אשר על-פיהם נעשה "משפט צדק" (ראה בג"צ 4723/96 עטייה אביבית נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נא(3) 714, עמ' 740-741 (1997), שם לעניין הוראות הנשאבות מחוק סדר הדין הפלילי).

אומנם, "חוק השיפוט הצבאי הוא בבחינת קודקס, אשר בא להסדיר באופן מלא וממצה את הנושא של השיפוט הצבאי על כל שלוחותיו, כפי שברור מתכנו של החוק ומהיקפיו". ולפיכך, "יש להניח שהמחוקק התכוון לכלול באותו חוק את כל ההוראות הנחוצות בנושא השיפוט הצבאי" (ד"נ 13/75 מפקד משטרה צבאית חוקרת ואח' נגד פלוני, פ"ד ל(3) 317 (1976)).

ועם זאת, קבע בית הדין הצבאי לערעורים בע/43/01 התובע הצבאי הראשי נ' סמל אסף אטדגי (2001), בעמ' 23, כי "מקום בו מדובר בסדרי דין הנוהגים בערכאות

שונוות הדנות בפלילים, ראוי לפרש את הוראות הדין הרלבנטיות, תוך יישום עקרון ה"הרמוניה החקיקתית" (ראו לעניין זה: א' ברק, פרשנות במשפט, כרך שני פרשנות החקיקה, הוצאת נבו (תשנ"ג), עמ' 327-341), וראו גם ע/13,15/14 סמל ביטון נ' התצ"ר, סעיף 44 (2013).

סופם של דברים, שלא מצאנו סיבה להבחין בין קורבן העבירה על פי טיב הערכאה השיפוטית הדנה בעבריו, וראינו להחיל דין זהה על זה כמו על זה, לעניין הזכות למתן הצהרה טרם גזירת הדין.

לעניין העובדה כי המתלוננות אינן נדרשות להתייצב ולהיחקר נגדית על הצהרתן, אלא אם הן מעוניינות לעשות כן – ראו ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' איתמר ביטון (פדאור (לא פורסם) 09 (20) 311, עמוד 6-7). לא למותר לציין כי המתלוננות התייחסו בעדותן לעניין בירור האשמה גם להיבטים אלה.

מנגד, בבחינת "מידת אשמו" של הנאשם, לא נעלמה מענינו העובדה כי הגם שהמתלוננות נתנו ביטוי לעובדה כי המעשים המבוצעים בהם אינן לרצון, עשו כן, לעיתים, באיחור או בשפה רפה יחסית. כדברי התביעה בסיכומיה: "לא נכחד שהחילות גם שיתפו איתו פעולה. הן הרשו לעצמן לדבר איתו על חיי המין שלהן, ספק מאי נעימות ספק מרצון, אבל כל זה בגלל שהוא שבר את דמות המפקד ובגלל כמו שהן ציינו שהן נתנו בו אמון כמו שנותנים באב" (פרוטוקול עמ' 432 ש. 29-26).

אין בדברינו כדי להצביע, חלילה, על החיילות כמי שנושאות באשמה לאירוע. התנהגותן נהירה לנו, בין היתר על רקע פער הדרגות בינן ובין הנאשם, עליו עמדנו, והמנגנונים הפסיכולוגיים העומדים בבסיסה מוכרים ונידונו לא אחת בפסיקה.

חרף אלה, וככל שהדברים אמורים בזווית הראיה של הנאשם בלבד, לעניין מידת אשמו, מצאנו כי יש בנתון זה כדי להקל עימו. העובדה כי רב"ט מ.ג. המשיכה להגיע אל משרדו של הנאשם מיוזמתה אף לאחר שהשמיע אמירות בוטות ביחס אליה, ולאחר שנגע באירוע אחר בחזה, השיתוף ששיתפו החיילות את הנאשם בפרטים אינטימיים מחייהן בערב האירוע, חזרתה של טור' ל.ג. אל המשרד מן השירותים חרף מעשיו כלפיה, ישיבתה החוזרת עליו בהמשך להצעתו, והאווירה בחדר שעל פניה נחזתה כטובה – כל אלה מצביעים על "מידת אשם" מופחתת.

ניכר, כי התקדמותו של הנאשם ממעשה למעשה ומאירוע לאירוע הייתה הדרגתית, תוך שהוא בוחן את תגובת החיילות, ומשגילה כי אילו אינן מרימות קול צעקה, המשיך במעשיו.

לאחר ששקלנו את כל אלה, ואת רמת הענישה בפסיקה שהוצגה לנו מטעם הצדדים, מצאנו כי מתחם העונש הראוי לעבירות מן התחום המיני שביצע הנאשם עומד על

שניים עד שישה חודשי מאסר לריצוי בפועל, שירוצו חלקם או כולם בעבודות צבאיות.

בעניין זה איננו תמימות דעים עם הטענה שהושמעה מפי התביעה הצבאית, לפיה העונשים המוטלים בבתי המשפט מן המערכת הכללית בגין מעשים דומים חמורים מאלו הנהוגים במערכת הצבאית. יצוין כי הפסיקה שהוצגה לנו לעניין זה מדברת על מעשים חמורים יותר מאילו בהם הורשע הנאשם, בין אם בטיבם, לפי שבוצעו בכוח (ראה למשל (נתניה) ת"פ 10-09-24567 **מדינת ישראל נ' ינקלוביץ**; ת"פ (מרכז) 07-11-1265 **קדוש נ' מדינת ישראל**) או כללו נגיעות באיברי מין (ע"פ 12/1365 **פלוני נ' מדינת ישראל**, ת"פ (ת"א-יפו) 09-11-34935 מ"י נ' בושרי), במידת ניצול התלות הכרוכה בהם (ת"פ 11-01-46146 **מדינת ישראל נ' כלפיה**) או במיהות קורבן העבירה (לעניין קורבן קטינה ראה ת"פ 09-09-20485 **מדינת ישראל נ' פריחי**).

אשר לרכיב ההורדה בדרגה, מצאנו כי מתחם הענישה הראוי נע בין הורדה בדרגה אחת, לדרגת רס"ן, להורדה לדרגת טוראי.

הפגיעה בדרגה מחויבת המציאות נוכח הכישלון הפיקודי שבמעשי הנאשם, אלא ששיעור הפגיעה בדרגה משתנה על פי כלל נסיבות העניין, ומושפע במידה רבה מן השאלה האם יש בה בפגיעה כאמור בדרגה, כדי להשליך גם על זכויותיו הכספיות של הנאשם, או שמא היא מתמצית, לאור פרישתו, בשלילת כבוד וסמכות לפקד בעתיד על חיילים וחיילות.

וכבר נאמר (ע/11/38, 36 רס"ב **רחימי נ' התצ"ר** (2011)):

"אנו עצמנו הצבענו לא פעם על הבעייתיות הטמונה ב"קשר הגורדי" שבין הורדה בדרגה לבין הפגיעה בזכויות כלכליות (ראו לעניין זה: ע/09/70 רס"ב פטרושקה נ' התובע הצבאי הראשי (2010); ע/10/107 רס"ס ביטון נ' התובע הצבאי הראשי (2011)). לא פעם, מבקש בית-דין צבאי להביע גינוי ושאת נפש ממעשיו של נאשם ולהביא תחושות אלו לכלל ביטוי על ידי הטלת ענישה, הטומנת בחובה פגיעה במעמד הפיקודי, המתבטא בדרגה הצבאית. דא עקא, שאין הערכאה הצבאית יכולה להתעלם מכך, שהטלת עונש שכזה על מי שצפוי לזכות לגמלה (ולו חלקית) לרגל פיטוריו מצה"ל צפויה להמיט אסון כלכלי על הנאשם וחשוב מכך, על בני ביתו, הסמוכים על שולחנו. המלצנו בעבר להתיר את הקשר האמור ואנו שבים וממליצים על כך, ויפה שעה אחת קודם. כל עוד לא אומצה המלצה זו, עשויה פסיקת בתי הדין הצבאיים, ופסקתנו אנו, בכלל זאת להיות מושפעת, מאותו "קשר גורדי"; ההשלכות הכלכליות עלולות לגרור הימנעות מעצם הטלת עונש הורדה בדרגה ולעתים מיתון במידת ההורדה".

בענייננו, פרש הנאשם מצה"ל בדרגת סא"ל עוד קודם להגשת האישום, כך שאין מתעוררות השלכות פנסיוניות לפגיעה בדרגתו.

עוד מצאנו להטעים את ההשפעה ההדדית הקיימת בין רכיב המאסר ורכיב הפגיעה בדרגה, שזה אף זה מהווים "ענישה בעלות השלכות פליליות מובהקות" (ע/3/03 רס"ן איידלר נ' התצ"ר (2003)). וכך נאמרו הדברים שם :

"במסגרת הענישה הראויה ניתן לנקוט מספר דרכים. יש והעוגן המרכזי בענישה הוא המאסר בכליאה. יש והמרכיב הדומיננטי בעונש הוא שלילת הדרגה הפיקודית. יש ובענישה מצוי שילוב של מאסר ופגיעה בדרגה. כל אחת משלוש הדרכים האמורות הן לגיטימיות, ובלבד שהעונש הכולל הולם. עמדנו על כך בעבר, באשר לעבירות מסוגים שונים. כך, בע/197/99 סגן מרגלית נ' התצ"ר ציינו תוך אזכור פסיקה קודמת כדלהלן:

'...מצאנו, שבנסיבות דנן ניתן לקבל הערעור, בדרך של הטלת מאסר לריצוי בפועל לצד מיתון מידת הפגיעה בדרגה. כידוע, בעבר אף בעבירות חמורות פסקנו, שיכול ומידת המאסר בפועל תשליך על מידת הפגיעה בדרגה. כך, בע/4/82 ציין בית דין זה:

'העבירות שביצע המערער מצדיקות על-פניהן הטלת עונש מאסר בפועל, כשם שהן מצדיקות שלילת דרגה פיקודית בצה"ל. כל אחד מסוגי העונש הנ"ל, אם יוטל במידה הראויה, יכול לענות על צורכי הענישה במקרה דנן, אך אפשר לשקול גם חלוקת העונש בין שני סוגי העונש בהיקף זה או אחר."

לעניין זה יובהר, כי לשאלותינו מסר הסנגור המלומד כי הנאשם יעדיף הכבדה ברכיב העונש שעניינו פגיעה בדרגה על פני רכיב המאסר.

עבירות ההדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט:

חומרת מעשיו של הנאשם, ככל שהדברים אמורים בעבירות ההדחה והשיבוש, נובעת מפגיעתם בערך החשוב של טוהר ההליך השיפוטי. בנוסף, יש במעשים אלה כדי לפגוע בדמות הקצין, שהאמינות ונטילת האחריות הם נר לרגליו.

בע"פ 10577/02 שמש נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 706, עמ' 719-720 (2004) (שם) לעניין הדחה תוך שימוש באליומות) נאמרו בהקשר זה הדברים הבאים:

"מעשים הבאים לשבש הליכי משפט ולהטות משפט – בין בדרך של בידוי ראיות, טשטוש ראיות, הדחת עדים ובין בדרכים אחרות – במטרה להביא לכך שעבריין לא יעמוד לדין, או לא יתן את הדין על מעשיו, הם חמורים מאוד. הם חמורים יותר, ככל שחמורה יותר העבירה שמעשים אלה באים להציל את העבריין מעונשה."

לעניין מתחם העונש ההולם, נתנו דעתנו לעובדה כי הנאשם עשה שימוש בהשפעתו הרגשית על רב"ט מ.ג. ובאמון שנתנה בו כמפקדה, על מנת להניעה למסור עדות שקר, הכל במטרה לנקותו מן המיוחס לו, ואף הצליח לזמן מה במזימתו זו. נתנו דעתנו אף לנזק שנגרם כתוצאה מן המעשים: טורי' ל.ג. סבלה, כמפורט בהצהרתה הכתובה משם של "שקרנית", ומעוגמת נפש. רב"ט מ.ג., שהשתכנעה "לסייע" לנאשם, סבלה, ועדנה סובלת, מרגשי אשם על כי "הפקירה" את חברתה משך תקופה ארוכה. ולא למותר לציין את התמשכות החקירה בעקבות הניסיון לשטות בחוקרים.

מנגד, ולקולא שקלנו את העובדה כי בסופו של דבר, גם אם בעיכוב חודשים מספר, מסרה רב"ט מ.ג. את העובדות לאשורן, וכי ההדחה לא לוותה באמצעי כפיה וודאי שלא באלימות, אלא בפניה אל רחמי החיילת, אשר מלכתחילה דיווחה לנאשם מיוזמתה על תלונת חברתה וגייסה להדחה את חברותיה.

בשים לב לאלה, ולמצוקה שהיה הנאשם נתון בה, שבעליל שיבשה את שיקול דעתו הטוב, מצאנו כי מתחם העונש ההולם עבירות אלו עומד על חודש ועד חודשיים מאסר בפועל, שאף הם ברי ריצוי, כולם או חלקם, בדרך של עבודות צבאיות (ראו והשוו ע/154/04 התצ"ר נ' סמל א.ר. (2004)).

אף עבירות אלה מצדיקות, לדידנו, פגיעה בדרגה, הכל בשים לב לשיקולים שצוינו לעניין זה בגזר הדין לעיל.

העונש הראוי לנאשם:

הגיעה העת לדון בנאשם: בזכויות שצבר, בנסיבותיו האישיות, בנזק שנגרם לו כתוצאה מן המעשים שביצע, בסיכויי שיקומו ובצורך, אם קיים, להגן על הציבור מפניו.

לעניין זה שמענו את מפקדו של הנאשם דאז, רעייתו ובתו, עיינו בהערכת המסוכנות לגביו, במסמכים רפואיים ובמכתבי חיילים.

אל"ם (מיל') עמוס דעי, ששירת כמפקד בצ"ת בעת הרלבנטית, סיפר כי הכיר את הנאשם בעת שהלה שירת כקצין מכונה בספינת טילים, תפקיד תובעני וקשה. בהמשך הצטלבו דרכיהם הצבאיות בעת שהנאשם שירת כסמפלי"ג לוגיסטיקה, ולבסוף כמפלי"ג לוגיסטיקה וסגנו בבצ"ת. הוא תיאר את הנאשם כ"שחקן נשמה", משקיע ללא גבול בעבודתו גם על חשבון חייו הפרטיים, מקצועי ובעל סטנדרטים גבוהים. בצד אלה, ידע לתמוך בחייליו ולעזור להם, בכל ליבו. לאור כישוריו, ניסיונו והשקעתו נבחר כמצטיין חיל הים, וזכה בפרסים שונים. העד מסר כי הנאשם חווה בשנים האחרונות משברים רבים ולהתרשמותו הוא כיום שבר כלי ממש.

דברים דומים נמסרו גם בחוות דעתו של אלי"ם אשכנזי, מפקד מספנת חיל הים, שתיאר קצין מקצועי ומסור, אשר הביא את מספנת חיל הים להישגים ראויים לציון ובלט גם ביכולות הטיפול בפרט שלו.

רעייתו של הנאשם, שהכירה אותו לאחר האירועים וקודם למשפט, תיארה כיצד הפך מאדם שמח לאדם מדוכא וחרדתי, שמתקשה לישון בלילות, מרבה לבכות אינו מתעניין בדבר, למעט בילדיו, ולמעשה אינו מתפקד. היא תארה תהליך של הסתגרות שעבר עליו והתרחקות מן החברה, מאז שעזב את הצבא בבושת פנים. היא ביקשה כי תינתן לו הזדמנות לשקם את חייו וחיי משפחתו, התלויה בו.

גם בתו תיארה את הקרבתו האינסופית במהלך השירות הצבאי, ותקווה, שנכזבה לעת זו, לחיים חדשים לאחר הפרישה. אחיה, הקטנים ממנה, אינם יודעים את דבר ההרשעה, והאב הוא דמות לחיקוי עבורם, מבחינת דרגותיו ומעמדו בצה"ל.

הנאשם, בדברו האחרון, תיאר אף הוא את שירותו המסור והתורם בצה"ל, בצד מצבו הבריאותי והנפשי דהיום. הוא תיאר את ההשפלה שחוה, את רוחו שנשברה, ואת אובדן הכוחות. כן ציין את הקשיים הכלכליים עקב העובדה כי אינו עובד מזה זמן רב והוצאות המשפט. הוא ביקש הזדמנות להמשיך בחייו.

מן המסמכים הרפואיים למדנו כי הנאשם סובל מדום נשימה בשינה ומטופל גם בגין חרדה ודיכאון. אימו, אותה הוא סועד, סובלת מבעיות בריאות שונות, לרבות ליקוי חמור בראיה, ונזקקת לעזרה בתפקוד היומיומי.

ביום 15 באוקטובר 2013 נבדק הנאשם על ידי גבי' עשת-סבג מן המרכז להערכת מסוכנות. היא העריכה כי רמת המסוכנות הנשקפת ממנו הינה נמוכה-בינונית. אין הוא מהווה סיכון כלל כלפי קורבנות מזדמנות, והמסוכנות מתמקדת בקורבנות מוכרות, איתן הוא נמצא ביחסי מרות.

נתנו דעתנו לנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו, כפי שתוארו בפנינו על ידו הוא ועל ידי בני משפחתו, לדיכאון אליו נקלע ולתחושות הייאוש והשבר הגדול. מהערכת המסוכנות למדנו כי מבנה האישיות של הנאשם עשה אותו פגיע במיוחד לתלונה ולהרשעה, ולפגיעה הכרוכה בהם עבורו מבחינת דימויו בעיני עצמו וסביבתו.

למדנו מכך, כי אף הורדתו בדרגה, ענישה שיש בה אות קלון ממשי, וביצועו של עונש מאסר ולו בדרך של עבודה צבאית, יהוו פגיעה לא מבוטלת עבורו.

שקלנו גם את שירותו החיובי, הקשה והתורם של הנאשם משך שנים ארוכות. בהגיע יום פקודה, מצאנו כי יש באלה כדי ללמד עליו זכות.

כן נתנו דעתנו לזמן שחלף מאז ביצוע העבירה, לעובדה כי מדובר, ככלל, באדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, אשר המסוכנות הנשקפת ממנו ודאי שאינה גבוהה – ובפועל, הוגדרה "נמוכה-בינונית", בלבד.

אשר לנסיבות חייו הקשות של הנאשם אשר הייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה, שמענו מפי הנאשם ועדי ההגנה על רצף משברים, אותו חווה הנאשם, בסמיכות זמנים לביצוע העבירות. משברים, שראשיתם בפירוק נישואיו הראשונים, והמשכם בפטירת אביו, ואין לנו ספק כי אובדן מסגרות זה, בצירוף פרישתו הצפויה מצה"ל שבועות בודדים לאחר האירועים – תרם לכישלונו של הנאשם בריסון היצר. תמיכה לכך מצאנו בהערכתה של גבי עשת-סבג, שביצעה לנאשם הערכת מסוכנות, כי הנאשם ביצע את מעשיו על רקע קווי אישיותו והמשברים אשר חווה בחייו האישיים והזוגיים (הערכת מסוכנות עמ' 11).

הנאשם, אומנם, לא הביע מעולם חרטה על מעשיו ודומה כי לא הפנים את משמעותם, אולם כמצוות המחוקק אין בעובדה זו כדי להיזקף לחובתו, ומחוות דעת מעריכת המסוכנות עולה כי היא נובעת ממבנה אישיותו.

על רקע מצבו הבריאותי והנפשי הנוכחי של הנאשם ולאור רמת הענישה המקובלת בפסיקה, לא ראינו לנכון להורות כי עונש המאסר המוטל ירוצה בדרך של כליאה ממשית, כעתירת התביעה.

מנגד, לא מצאנו כי מצבו הנוכחי ושיקולי שיקומו קיצוניים באופן המצדיק חריגה ממתחם הענישה ההולם.

עוד מצאנו להקל באופן ממשי במשך המאסר שיוטל על הנאשם, לאור פגיעתנו הקשה בדרגותיו. אין להקל ראש בשלילת דרגות הקצונה מקצין בכיר, בדרגת סא"ל, אשר קנה אותן בעמל לאחר שנות שירות ארוכות ותובעניות. לעניין זה ראו ע/153/03 סא"ל גבע שגיא נ' התצ"ר (2004), והאסמכתאות הרבות שם.

בשים לב לכל אלה ראינו לנכון לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

בגין עבירות המין (פרטי אישום 1, 2, 3, 4 לכתב האישום המתוקן):

1. חודשיים (2) לריצוי בפועל בדרך של עבודה צבאית במצל"ח XXX בתנאים המפורטים בחוות דעת רמ"ד שיקום. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו אצל רמ"ד שיקום ביום 2.2.2014 עד השעה 08:00.
  2. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת מין כהגדרתה בחוק העונשין ועבירות לפי החוק למניעת הטרדה מינית.
  3. הורדה לדרגת טוראי.
- בנוסף, יפצה הנאשם את כל אחת מן המתלוננות, בסכום של 1500 ש"ח. הפיצוי ישולם עד יום 2.2.2014 לפי פרטים שתעביר התביעה לבא כוח הנאשם.

בגין עבירות ההדחה ושיבוש מהלכי משפט (פרטי אישום 5, 6 לכתב האישום המתוקן):

1. חודש (1) מאסר לריצוי בפועל, בדרך של עבודה צבאית בתנאים המפורטים בחוות דעת רמ"ד שיקום. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו אצל רמ"ד שיקום ביום 2.2.2014 עד השעה 08:00.

2. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה שעניינה פגיעה בסדרי שלטון ומשפט כהגדרתם בחוק העונשין.

3. הורדה לדרגת טוראי.

מצאנו לנכון להורות כי העונשים, ככל שהדברים אמורים במאסר ובהורדה בדרגה, ירוצו בחופף.

ניתן היום, י"ב בטבת התשע"ד, 13 בינואר 2014, והודע בפומבי ובמעמד הצדדים. זכות ערעור תוך 15 יום.

שופטת	שופטת	אב"ד
למקור	נאמן	העתק
סוברנקו	סבטלנה	סרן
הדין	בית	קצינת
חתימת המגיה: _____		
תאריך: _____		